

Giới thiệu Anh Có Quyền Giữ Im Lặng

Truyện Anh Có Quyền Giữ Im Lặng của tác giả Vân Ngã Vô Tâm là một câu chuyện tình hiện đại cùng các yếu tố ngược vô cùng thú vị, nhưng cũng rất dễ thương. Úc An Thừa, anh có quyền giữ im lặng, nhưng từng ánh mắt, từng biểu cảm, từng hành động, và còn tất cả những chuyện anh đã làm với em đều sẽ trở thành bằng chứng trước tòa, là lý do chứng minh rằng suốt cả cuộc đời này em sẽ không buông bỏ anh!

Nam chính khuyết tật, bị bệnh tim.

Nữ chính trải qua biến cố gia đình và tình cảm, tâm lý có phần u ám.

Hãy xem hai người này đây đưa thế nào nhé!

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1.1

Lần đầu tiên tôi và Úc An Thừa chính thức gặp mặt nhau, chính là ngày lấy giấy chứng nhận kết hôn.

Buổi tối hôm trước tôi đến “Quý Từ” để làm tóc.

Tiệm này nằm ở khu thương mại cao cấp Hồ Đông chuyên về thẩm mỹ, làm tóc làm đẹp, thật ra phải gọi là “Quý Từ” (*) mới đúng, sở dĩ những người phụ nữ sang trọng danh giá của cả thành phố luôn đổ xô vào và tăng bốc một cách nhiệt tình, ngoài cách phục vụ thân thiết, chu đáo tỉ mỉ từ chân tơ đến kẽ tóc thì có lẽ chính là vì khuôn mặt yêu nghiệt mê hoặc lòng người của những anh chàng tạo mẫu tóc.

(*) Quý Từ: Đất chết. Quý là quý trọng, là đất. Tiệm “Quý Từ” là quý trọng từng sợi.

Tôi không phải là người phụ nữ sang trọng hay danh giá, đến đây làm tóc chẳng qua là vì tôi quen biết Phạm Kiến.

Cậu ấy là hàng xóm lúc nhỏ của tôi, mà vô cùng kì diệu là chúng tôi học chung với nhau từ khi đi nhà trẻ cho đến lúc học trung học, lúc còn đi học cậu ấy đã thích quần quýt chơi chung với học sinh nữ, sau này lớn lên quả nhiên giống như mọi người đoán đã trở thành một chàng gay chính hiệu.

Đương nhiên ở đây cậu ấy chính là “Nhà tạo mẫu tóc cao cấp nhất Adrian”, là chuyên gia có thâm niên về tóc và nhiều lần đạt được các giải thưởng quốc tế, anh tuần dẫu dàng, sự nghiệp rộng mở.

Nhưng ngoài việc biết tên họ thật của cậu ấy, còn biết năm mười bảy tuổi cậu ấy bỏ học ra ngoài đi làm trả nợ cờ bạc thay cho ba, hơn nữa cậu ấy và ông chủ ở đây -- một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đã kết hôn, vẫn đang duy trì mối quan hệ tình nhân đồng tính.

Lúc này cậu ấy đang cười nói rôm rả với một người phụ nữ lớn tuổi có gương mặt trắng như tuyết, ngũ quan dường như được tô vẽ kỹ để che giấu tuổi tác.

Tôi vô cùng buồn chán nhìn ra ngoài cửa sổ, một trận mưa bất ngờ ập đến, rồi xuống sàn kính thủy tinh xa hoa ở bên ngoài thành một mớ hỗn độn, tôi có phần hả hê khi nhìn thấy một cô gái mặc áo lông đang chật vật sải bước dưới cơn mưa to, vừa định cười lại mơ hồ nghe thấy tiếng sấm vang, theo bản năng rùng mình một cái.

Phạm Kiến khoác thêm áo khoác ngoài cho người phụ nữ lớn tuổi, để mặc cho bà ta phì phì khuôn mặt trắng noãn của mình, lại lưu luyến cúi người tiễn bà ta ra tới tận cửa, mới ưỡ ẹo vẫy tay với tôi.

“Thái độ này là sao đây? Không phải có tiếng là đối xử với mỗi vị khách đều giống như tình nhân sao?” Tôi ngồi trên ghế xoay bắt mắt nhìn cậu ấy ngáp.

“Một ngày cậu phục vụ sáu cô tình nhân mà về mặt vẫn rạng rỡ cho mình xem xem.” Cậu ấy thờ ơ đưa tay tóm lấy một lọn tóc trên đỉnh đầu tôi, “Muốn làm kiểu nào đây?”

Tôi vuốt mái tóc rồi bời trong gương, thờ ơ nói: “Cậu xem đi, kiểu nào mà hiền lương thực đức ấy.”

Cậu ấy vẫn lơ đãng ưỡ ẹo: “Muốn đi xem mắt à?”

“Không, kết hôn.”

“Vậy mình trực tiếp làm cho cậu kiểu đầu cô dâu luôn ha? Hay là trang điểm luôn nha?”

“Không cần, chỉ đi lấy giấy chứng nhận kết hôn thôi.”

“Mẹ nó, hai tuần nữa mới là ngày cá tháng tư đó.”

Tôi chỉ nói gọn gàng dứt khoát: “Họ đồng ý cung cấp cho mẹ mình một quả thận, cưới xong là có thể phẫu thuật.”

Kéo “xet” lên một tiếng, bên tai tôi có cảm giác mát mẻ.

Phạm Kiến hơi tức giận: “Con mẹ nó, đều nói con cái là tới đòi nợ, sao tui mình con mẹ nó đều ngược lại hết vậy, kiếp trước thiếu nợ họ bao nhiêu đây.”

Tôi cười: “Dù sao thì, cậu cũng nên chúc mừng mình được gả vào nhà giàu có.”

Cậu ta cười khẩy: “Nhà giàu có? Vốn có hai nhà giàu nhất, là làm rượu và làm bồn cầu, xin hỏi là nhà nào?”

Từ xưa đến nay thành phố S là vùng đất lành giàu có và đông đúc, ngày xưa được gọi là “Tiêu Kim Quật”, ngày nay tập trung nhiều thương nhân nên kinh tế rất phát triển, nói đến gia đình có sản nghiệp lớn nhất, một nhà có lịch sử mấy trăm năm nghiệp rượu vững chắc “Úc thị”, và nhà họ Trịnh nổi tiếng toàn cầu với thiết bị phòng tắm cao cấp.

“Nhà họ Úc.” Tôi nhẹ nhàng nói.

Đã từng, đây là từ mà tôi thầm nhắc đi nhắc lại với lòng biết ơn sâu sắc.

Tôi mười một tuổi, ba qua đời trong một vụ tai nạn xe, mẹ bị nhiễm trùng đường tiểu tinh thần thất thường, bà nội trở thành người giám hộ của tôi, bởi vì không có khoản thu nhập nào nên bà phải bán đi căn nhà của ba mẹ tôi để đóng tiền học phí cho tôi và tiền thuốc thang cho mẹ tôi.

Tôi mười bốn tuổi, bà nội qua đời, giao tôi và số tiền bán nhà còn lại cho chú tôi.

Một năm sau, chú tôi nói với tôi rằng ông ấy làm ăn thất bại, đã dùng hết số tiền của nhà tôi và gần như toàn bộ số tiền trong nhà đều thua lỗ hết rồi, phải gánh vác tiền học phí của tôi và em họ cũng đã vô cùng khó khăn, không còn sức gánh thêm chi phí điều trị cho mẹ tôi nữa.

Tôi không tin, tranh cãi ầm ĩ khóc thét lên hay quỳ xuống đập đầu cũng không moi ra được một phân tiền nào.

Nhiều đêm, nằm trên chăn đệm trải dưới dàn nhà ở trong phòng chứa đồ chật hẹp, tôi chỉ muốn ở trong bóng đêm mãi mãi không cần tỉnh dậy nữa.

Ở tuổi mười lăm ngay khi tôi cùng đường bí lối, sau ba tháng mẹ tôi ngừng việc điều trị lọc thận, Úc thị kết hợp với một quỹ hỗ trợ học sinh nào đấy đã cứu tôi thoát khỏi cảnh khổ đốn và tuyệt vọng.

Lần đầu tiên tôi có mặt ở hội trường trường trung học, nhận sự quyên góp của bên đại diện nhà tài trợ, nhận phần quà và phong bì từ tay người đứng đầu Úc thị Úc Quảng Đình, tôi đã tỏ rõ lòng biết ơn trước bao nhiêu người và không ngăn được những giọt nước mắt tuôn rơi.

Lãnh đạo nhà trường vui mừng vì họ tìm đúng người rồi, đa số các bạn học lại khinh thường khả năng diễn xuất của tôi, chỉ có mình tôi mới biết khi đó tôi không còn chút tôn nghiêm nào, mọi sự xấu hổ đều đã bị giẫm đạp rồi, nhưng vì sự biết ơn, lòng cảm kích đến nỗi nếu bảo tôi quỳ xuống hôn lên giày của họ, tôi cũng sẵn lòng.

Nhờ sự giúp đỡ của Úc thị và một nhà tài trợ không cho biết tên, họ không những tài trợ toàn bộ học phí cho đến khi tôi tốt nghiệp đại học, mà còn chịu trách nhiệm chi phí chữa trị cho mẹ tôi.

Không chỉ riêng tôi, ngay cả nhà trường cũng cảm thấy bất ngờ với việc làm lần này của Úc thị, nhưng rất nhanh sau đó chúng tôi đã nhận được lời giải thích của Úc thị: Xét thấy tôi là người đầu tiên nhận quỹ hỗ trợ học tập của Úc thị, hơn nữa nhân phẩm và học vấn đều nổi trội vì vậy đặc biệt rù lòng thương. Úc thị còn trình trọng bày tỏ, hi vọng tôi nỗ lực học tập, tương lai sẽ trở thành nhân tài có ích cho xã hội và đất nước, xứng đáng với phần phúc lợi họ đã tặng.

Tôi cảm thấy vừa may mắn vừa lo sợ.

Thành tích học tập của tôi cùng lắm cũng chỉ ở mức trên trung bình, ngoại trừ học múa từ nhỏ, là thành viên chính trong nhóm múa thì không có sở trường nào khác, nhưng đó là một phần kỳ vọng tha thiết đề từ đây tôi nỗ lực phấn đấu, thi vào trường trung học tốt nhất, sau đó lại thi đậu vào trường đại học trọng điểm hệ Anh ngữ.

Có thể bởi vì vấn đề về tổ chất, việc học đại học không được thuận buồm xuôi gió, nhưng mà gần tốt nghiệp lúc tất cả mọi người tìm việc làm đến sứt đầu mẻ trán, thì tôi lại may mắn được thông báo giữ lại trường.

Lúc đó tôi cũng giống như con ruồi không đầu dán thân vào đội quân tìm việc, người như tôi coi như có chút nhan sắc nhưng không có lai lịch lại thiếu tố chất của sinh viên tốt nghiệp ngành này, cần tìm hiểu cũng đã tìm hiểu, cần chịu đựng cũng đã chịu đựng, nhưng công việc vẫn không có chút tin tức. Bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống một cái bánh thịt, sau đó tự nhiên nổi lên lời đồn vô căn cứ cũng đủ đập chết tôi, thậm chí có người còn không chớp mắt nói rằng tôi và chủ nhiệm khoa răng giả tóc giả kia vẫn duy trì giao dịch từ lâu rồi.

Bạn bè của tôi vốn đã không nhiều, sau lần này lại trở thành người cô đơn, bởi vì người vốn có hy vọng ở lại trường nhất chính là cô bạn số mạng tốt ở cùng phòng kia.

Sờ lại lương tâm, tôi thừa nhận tôi không có tư cách để nhận được, nhưng mà tôi không thể buông bỏ cơ hội này được.

Tuy dạy đại học thu nhập không cao, nhưng mà ổn định, thời gian nghỉ lại nhiều, tôi có thể chăm sóc cho mẹ, ngoài ra còn có thời gian làm việc lật vật, lúc học đại học tôi cũng bắt đầu tiếp xúc với một số nhà xuất bản hoặc công ty du lịch nước ngoài để phiên dịch tài liệu, chỉ cần hy sinh chút thời gian thì khoản thu nhập này cũng không thấp hơn tiền lương. Bởi vì có vũ đạo cơ bản, lúc học đại học tôi cũng có tham gia nhóm người mẫu có quy mô và ảnh hưởng lớn của trường, thỉnh thoảng Phạm Kiến cũng sẽ giúp tôi liên lạc tham gia một số chương trình không quá lớn, như làm người mẫu tóc hoặc người mẫu xe, tiền kiếm được cũng nhiều hơn tiền lương.

Tôi cần tiền và cũng cần thời gian, tôi không có sức để cống hiến cho xã hội hay đền ơn quốc gia, chỉ muốn cố gắng tiếp tục sống chung với mẹ, từ lúc mười lăm tuổi tôi và mẹ đã sống nương tựa lẫn nhau, tình thân bà không mình mẫn hơn nữa còn ốm đau triền miên, ngay cả người thân nhất bên cạnh cũng trốn tránh, nên bất kì cơ hội nào có thể để cho chúng tôi sống sót, tôi nhất định sẽ nắm giữ không buông.

Cho đến bây giờ tôn nghiêm là đóa hoa nở rộ ngạo nghễ trong khe hở của vách núi dựng đứng, đó là thứ mà tôi muốn, nhưng mà đây thường mới là thứ có thể để cho tôi leo lên dốc núi, từ ngày tôi nhận sự bố thí kia, tôi đã hoàn toàn vứt đi tôn nghiêm rồi.

Nếu còn có cái gì đó để sự xấu hổ trong lòng tôi chưa hoàn toàn biến mất thì đó chính là Úc thị.

Mặc dù sau khi tốt nghiệp Úc thị cũng đã tuyên bố kết thúc việc tài trợ cho tôi, nhưng cho tới nay, tôi có một nguyện vọng hèn mọn, chính là có một ngày, tôi có thể có cơ hội báo đáp lại người đã cứu tôi trong lúc khổ cực lắm than.

Họ không chỉ cho tôi tiền bạc, hơn nữa còn tiếp thêm sức mạnh và hi vọng để tiếp tục sống.

Có điều họ quá cao cao tại thượng, mấy năm này rượu ngon của Úc thị đã lên bàn tiệc chiêu đãi trọng thể của quốc gia, Úc Quảng Đình cũng đã đứng vào vị trí Phó hội trưởng của hiệp hội thương mại tỉnh. Mà lần tiếp xúc gần đây nhất của tôi với nhà họ Úc, chính là ở buổi lễ khánh thành khởi công xây dựng Thư viện lớn mà nhóm của họ bỏ tiền đầu tư, Úc Quảng Đình đỡ người mẹ già tóc trắng xóa lên bục chủ tịch.

Tôi cảm thấy buồn cười vì ý nghĩ tình nguyện đơn phương của mình, báo đáp nhà họ Úc ư? Người như tôi, thay vì nói là không có cơ hội, chỉ bằng nói là không có tư cách.

Mà tôi không ngờ, nhà họ Úc lại dùng một cách không thể nào ngờ tới để giúp tôi đạt thành ước nguyện, hơn nữa còn nâng cao giá trị con người tôi lên, vị trí con dâu trưởng của nhà họ Úc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Tháng trước, lúc tôi làm việc ở trường chưa được nửa năm, một người trợ lý họ Đông của nhà họ Úc đã ra mặt, ôn hòa trịnh trọng đưa ra một giao dịch với tôi: họ cung cấp cho mẹ tôi một quả thận phù hợp, cũng đồng ý gánh hết tất cả mọi chi phí phẫu thuật phát sinh, còn tôi, trong thời gian nhanh nhất, phải gả cho con trai của chủ tịch -- Úc An Thừa.

Trong khoảnh khắc đó ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi là: thì ra là, cuối cùng là, vẫn là phải trả.

Tôi không biết đây là một kế hoạch đã được cân nhắc tính toán lập ra từ trước, hay chỉ là một quyết định chớp nhoáng xem người ta như cỏ rác, tôi chỉ cảm thấy rõ ràng một chuyện, chút lòng biết ơn và áy náy còn sót lại mà tôi dành cho thế giới này, giống như ánh nến chập chờn bị dập tắt bởi cơn gió lạnh lẽo.

Tôi suy nghĩ ba ngày, lúc bản báo cáo bệnh tình nguy kịch của mẹ tôi lại được nhét vào tay tôi một lần nữa, tôi đã dứt khoát đưa ra lựa chọn.

Kết quả của việc lựa chọn chính là tôi không có lựa chọn nào khác.

“Úc An Thừa?” Phạm Kiến dừng kéo lại trầm ngâm, “Các cậu từng gặp nhau à?”

Tôi hít vào một hơi: “Chưa từng gặp qua.”

“Người này chắc chắn có vấn đề, cậu không cảm thấy vậy à?”

Đối với người sắp trở thành chồng mình, tôi không nhiệt tình, cũng không có can đảm để đi tìm hiểu.

Tôi chỉ biết rõ, nếu như anh ta là một người bình thường không hề khiếm khuyết chỗ nào, thì giao dịch này mới đúng là vô cùng hoang đường.

“Minh đã ký thỏa thuận, có vấn đề hay không thì khác nhau sao?”

“Thỏa thuận?”

Tôi nói ra trôi chảy lưu loát giống như học thuộc lòng bảng cửu chương: không được hủy hôn, không được đơn phương đề nghị ly hôn, không có bất cứ quyền lợi gì về việc nắm giữ tài sản, không được thừa kế tài sản. Thậm chí, sau khi kết hôn không được ra khỏi nhà quá ba ngày, không được ở bên cạnh bất kỳ người đàn ông trưởng thành nào một mình trong khoảng thời gian quá lâu.

Giọng Phạm Kiến bỗng dưng kích động: “Cậu muốn hủy hoại cuộc đời mình à! Bây giờ vợ của Úc Quảng Đình cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, có một cặp song thai long phụng mới lên tiểu học, chỉ nghe nói người vợ đầu của ông ta đã mất sớm, chưa từng nghe qua ông ta còn có một người con trai đến tuổi kết hôn. Người con trai này tuyệt đối có vấn đề! Tàn tật, hay kém trí? Nếu là một tên biến thái hay cuồng ngược đãi, vậy cậu còn muốn giao dịch sao? Mau chóng xé bỏ cái bản thỏa thuận chó má chết tiệt đó đi!”

“Không thể đổi ý! Nếu đổi ý, bọn họ có quyền thu hồi quả thận lại.” Nói đến đây tôi mới phát giác rằng môi mình đã lạnh đi, “Hơn nữa, công việc của mình chắc cũng là do họ ban tặng.”

Phạm Kiến cố gắng hạ thấp giọng: “Con mẹ nó thật sự không còn cách nào khác sao?”

Tôi lắc đầu: “Thận của mình và mẹ không tương thích, bây giờ tỷ lệ cung cầu thận nguyên là một và năm trăm, mình đã từng “treo” thận của mình lên internet để trao đổi một quả thận nguyên phù hợp với mẹ mình, nhưng không có ai giúp. Nếu không phẫu thuật, mẹ mình sống không quá nửa năm.”

Phạm Kiến cầm một dùm tóc cắt cả buổi không xong, đột nhiên ném kéo xuống đất: “Con mẹ nó!”

Tôi rất bình tĩnh, dùng giọng điệu đùa giỡn: “Yên tâm đi, bọn họ cần chính là người của mình, không phải mạng của mình, nếu thật sự bị uy hiếp đến tính mạng, mình sẽ cung cấp bằng chứng cho tòa án nhờ pháp luật bảo vệ.”

Phạm Kiến túm lấy một lọn tóc trên đỉnh đầu tôi, quấn vào ngón tay vài vòng rồi lại buông xuống: “Tân Nghiên, mình nhớ lúc cậu học đại học, hình như có nghe cậu nói, cậu có yêu một người?”

Trước mắt hiện lên một bóng dáng cao lớn vừa mơ hồ vừa rõ ràng, bộ võ phục Judo hùng hực khí thế anh hùng, quăng đối thủ xinh đẹp ra sau vai, vung cánh tay đầy kiêu ngạo gào thét lên với tôi.

Tôi cúi xuống nhặt cây kéo lên, tóc trên đỉnh đầu rơi rớt trên mặt tôi, đâm vào mắt, thật đau xót.

Tôi dụi mắt, ngẩng đầu mỉm cười: “Chắc là cậu nghe nhầm rồi, trong lòng mình sớm đã không còn cái chữ yêu đương này.”

Lúc rạng sáng mưa đã tạnh, nhưng sắc trời vẫn âm u.

Đúng một giờ chiều tôi nhận được điện thoại, là giọng của trợ lý Đông, điềm tĩnh mà lễ độ: “Cô Tân, xe đã đến gần ký túc xá của cô, cô có thể xuống rồi.”

Tôi đi xuống lầu, thấy một chiếc xe hơi màu đen có rèm che nghiêm trang đang từ từ chạy tới, vững vàng dừng bên cạnh bồn hoa.

Cánh cửa chỗ ghế lái phụ mở ra, một người đàn ông trung niên mặc tây trang sậm màu bước xuống xe.

Ông ấy nhanh chóng bước đến tiếp đón tôi: “Cô Tân mời bên này.”

Chỉ vài bước là đến, lễ nghi phép tắc chu đáo quá lại có hơi dư thừa.

Ông ấy cung kính đi bên cạnh tôi giống như đang hộ tống vậy, lại nói thêm một câu: “An Thừa đang ở trong xe.”

Theo bản năng tôi hơi dừng lại một chút.

Trên cửa sổ xe vẫn còn lấm tấm vài giọt mưa đêm qua, vài tia sáng chiếu xuống mấy nhánh cây đầu hiu, còn lại là một mảng sẫm màu.

Cửa xe bị kéo ra: “Cô Tân, mời.”

Tôi vừa định nhấc chân thì một bóng dáng màu trắng lướt qua nhanh như con gió, bỗng nhiên cánh tay bị nắm chặt đến phát đau.

Là một người phụ nữ, mặc một cái váy ngủ thun màu trắng nhẵn nhúm, đi chân trần, đầu tóc bù xù, giống như vừa mới bước xuống giường.

“Tân Nghiên, mình biết lúc trước là mình không đúng, cậu bỏ qua cho mình đi, xin cậu bỏ qua cho mình đi.”

Tôi bị giật mình, theo bản năng hất tay giã ra, cô ấy lại nắm chặt hơn.

Trợ lý Đông ở bên cạnh cũng sững sờ một lúc, sau đó bước đến giúp tôi gỡ tay cô gái kia ra, cô ấy vùng ra, hét ầm lên: “Van xin cậu, buông tha cho Nhạc Xuyên đi --”

Tôi lao đảo lùi về sau mấy bước, thấy rõ khuôn mặt của cô ấy.

Tạ Vũ Nam, cô bạn tốt nhất của tôi lúc học đại học, hoàn cảnh gia đình rất khó, lại thường cùng tôi trốn tiết đến ăn thịt xiên nướng vỉa ở cái quán nhỏ bên ngoài khu ký túc xá, bọn tôi và nhóm người mầu hay ra về là lôi đưa tình, thu hút sự chú ý của đám nam sinh trong lớp Judo đối diện quán ăn.

Nhưng còn chưa tốt nghiệp đại học, đột nhiên cô ấy lại nghỉ học, sau đó gả cho Nhạc Xuyên -- người mà tôi đã từng yêu.

Bây giờ sắc mặt của cô ấy trắng bệch, cơ thể mập mạp và lỏng lẻo, giống như bánh bao lên men quá độ, đôi mắt và chớp mũi lại đỏ hồng một cách buồn cười.

“Cô Tân, có cần báo cảnh sát không?” Tài xế đã bước xuống xe, từ phía sau lưng túm chặt Tạ Vũ Nam lại, trợ lý Đông đang cầm điện thoại di động hỏi tôi.

“Không cần đâu, xin lỗi, có lẽ sẽ chậm trễ một chút.”

Tôi không kịp giải thích thêm, bước đến bảo tài xế buông tay, cố gắng giữ bình tĩnh khi đối mặt với cô bạn tinh thần đang kích động kia:

“Có chuyện gì thì hôm khác nói, bây giờ tôi có chút chuyện.”

Vừa được thả ra là cô ấy lập tức nhào tới nắm chặt tay của tôi: “Tân Nghiên, mình biết rất rõ, cậu vẫn luôn oán trách mình, nhưng mà bây giờ mình và Nhạc Xuyên cũng đã có con rồi, cậu hãy buông tha cho bọn mình đi!”

Tôi nhìn sang chiếc xe màu đen kia, cửa xe mở ra, người trong xe cũng không bước ra ngoài.

Tôi cố gắng đè nén: “Làm ơn buông tay! Bây giờ tôi có việc rất quan trọng!”

Cô ấy gần như trở nên đanh đá: “Cô nói đi, rốt cuộc cô vẫn không buông tha hả --”

Thật là tai bay vạ gió! Tôi tức giận nhưng vẫn phải hạ thấp giọng: “Cái gì buông tha hay không buông tha! Phần cô đừng nói tới mấy chuyện xa xưa đó! Tôi đã sớm quên anh ta sạch sẽ rồi!”

Cô ấy lại nhất quyết không buông tha: “Nhất định là các người vẫn còn qua lại! Ở bên cạnh tôi lúc nào anh ấy cũng giống như kẻ mộng du vậy! Sau khi kết hôn anh ấy chạm vào tôi không được mấy lần! Tôi mang thai anh ấy vẫn muốn đi công tác nước ngoài, tại sao chứ? Bởi vì từ trước đến giờ cô không có buông tha cho anh ấy, cô hận tôi! Cô oán hận tôi!”

Tôi thật sự nổi giận, túm lấy cô ấy rồi kéo đến một thân cây cách đó không xa: “Tạ Vũ Nam, tôi nói rõ điều này cho cô biết: tôi và Nhạc Xuyên, từ lúc anh ta không cần tôi thì đã không còn một chút quan hệ nào nữa, chuyện khuê phòng của các người tôi không có hứng thú muốn biết, còn nữa tôi hoàn toàn không có tiền bạc của cải hay tinh thần thể lực gì đó mà ra nước ngoài vụng trộm với anh ta! Anh ta đi đâu cô nên về hỏi ba cô, nếu anh ta đã dẫn thân vào công ty của gia đình cô thì đi công tác ở đâu không phải đều là do ba cô điều khiển sao?! Là tự cô không có bản lĩnh trông chừng người đàn ông của mình, không nên tùy tiện tính lên đầu người khác.”

“Nói láo. . . . Anh ấy đang trốn tránh tôi, tôi nhìn ra được. . . .” Cô ấy giống như bị giáng xuống một gậy vậy, trở nên thất thần lắm bả: “Anh ấy không quên được cô, các người vẫn lên lút qua lại sau lưng tôi, một ngày nào đó anh ấy sẽ không cần tôi nữa, đứa bé, đứa bé của tôi còn chưa đầy tháng. . . .”

Lúc này tôi mới chú ý đến ngực cô ấy đã to ra, vạt váy ngủ bằng thun không quá dày ở phía trước đã bị thấm một vệt chất lỏng.

Trong phút chốc tôi vô cùng kinh sợ, cởi áo khoác ra bọc trước ngực cô ấy: “Tạ Vũ Nam, cô có đem theo điện thoại di động không, mau gọi người nhà của cô tới đón, ngoài trời lạnh như thế, bộ dạng này của cô coi chừng bị nhiễm bệnh đó!”

Đột nhiên cô ấy lại nắm lấy hai cánh tay tôi, giống như gọng kìm kẹp chặt lấy tôi, trợn to đôi mắt nhìn tôi đầy mong đợi: “Cô sẽ rời khỏi anh ấy, đúng không, cô sẽ buông tha cho anh ấy trở lại bên cạnh tôi chứ? Tôi không thể rời xa anh ấy, tôi không thể không có anh ấy được. . . .”

Tôi thật sự không chịu đựng nổi sự hỗn loạn này: “Cô đừng làm chuyện điên rồ, tôi buông tha anh ta thế nào đây, tôi vốn không có gặp lại anh ta mà!”

Cô ấy sững sờ dừng lại một lát, bỗng nhiên hung hăng đẩy tôi ra, tôi đứng không vững suýt chút nữa ngã trên đất, từ phía sau trợ lý Đông đỡ lấy tôi.

Trong khoảnh khắc tôi nghiêng người, dư quang khóe mắt lướt đến chiếc xe hơi màu đen có rèm che kia.

Bên cạnh xe có thêm một bóng dáng cao gầy, lẳng lẳng đứng đó, không nhúc nhích giống như một cái bóng.

Còn chưa kịp nhìn kỹ, đã nghe thấy tiếng khê kinh ngạc của trợ lý Đông, quay đầu lại thấy trên tay Tạ Vũ Nam đang cầm một con dao gọt trái cây sáng loáng.

Cô ấy đặt con dao trên cổ tay, nước mắt nước mũi đều chảy xuống: “Nếu như cô không chịu rời khỏi anh ấy, tôi sẽ lập tức chết trước mặt cô, tôi chết rồi, hai người các người vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện ở bên nhau!”

Quả thật tôi rất tức giận, nhưng càng hoảng sợ hơn, tinh thần cô ấy rõ ràng có vấn đề, thật sự không thể tưởng tượng được tiếp sau đó sẽ làm gì.

Trợ lý Đông nhẹ giọng nhắc nhở bên tay tôi: “Bảo vệ đang đến, ổn định cô ấy trước đã.”

Đang là giờ lên lớp, ký túc xá trường học lại là nơi yên tĩnh, ít có ai lui tới, tôi thấy phía sau cô ấy có hai người đàn ông mặc đồng phục đang từ từ tiến gần đến.

Tôi thận trọng giữ yên vị trí, lạnh lùng cười với cô ấy: “Tạ Vũ Nam, chết như vậy cô không cảm thấy oan uổng sao? Bởi vì bản thân cô suy đoán vô căn cứ, mơ mơ hồ hồ rồi đánh mất tính mạng, hơn nữa chết rồi mà còn bị người ta chế cười cô quá đa nghi kị ghen tỵ! Cô muốn chúng tôi áy náy cả đời à? Tôi cho cô biết, người đàn ông của cô tuyệt đối sẽ không chết vì cô đâu, tôi lại càng không hổ thẹn với lương tâm, tôi vẫn sẽ ăn ngon ngủ ngon tiếp tục sống như bình thường, chỉ có ba mẹ của cô, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, đến chết cũng phải sống trong đau khổ, với lại con cô còn chưa đầy tháng, đến lúc đó mẹ kế ác độc sẽ tới bắt nó đi!”

Tay của cô ấy đang run rẩy, lưỡi dao run run nên ngày càng cách xa cô tay.

Tôi tiến lên một bước: “Có điều, tôi thật sự rất khâm phục cô, muốn chết là có thể buông bỏ tất cả để đi tìm cái chết, chết rồi thì đơn giản thôi, xong xuôi hết mọi chuyện, nếu tôi là cô thì đã sớm chết từ lâu rồi. Khó khăn nhất là tiếp tục sống, mà tôi thì rất sợ chết, mặc kệ cái thế giới này có quá sức chịu đựng thế nào đi nữa, tôi vẫn cố gắng hết sức tiếp tục sống, cô cắt đi, tôi lại muốn nhìn, có thể dứt khoát kiên quyết tìm đến cái chết như vậy, rốt cuộc là có bao nhiêu nhẹ nhàng vui sướng chứ!”

Cô ấy gào khóc, tay cũng buông thõng xuống: “Tân Nghiên, mình biết lúc trước mình không nên giấu đồ bìm leo, nhưng mình cũng đã yêu anh ấy từ lâu rồi, mình thật sự rất yêu anh ấy mà. . . .”

Tôi cười lạnh: “Cô yêu anh ta, cô cũng đã sinh con cho anh ta, sao cô còn muốn tìm đến cái chết! Chết rồi thì không còn gì nữa, nếu là tôi, chỉ cần trên đời này vẫn còn có cái gì đó để cho tôi nhớ thương, tôi tuyệt đối sẽ không tìm đến cái chết!”

Cô ấy khóc đến lạc giọng, đồ sụp té ngã trên mặt đất.

Hai bảo vệ nhanh chóng đoạt lấy con dao, một người túm lấy cô ấy từ phía sau, cách đó không xa, xe cảnh sát đang hú còi chạy đến.

Tôi đi đến trước mặt cô ấy, giống như đang đối mặt với một bãi bùn lầy: “Chuyện trước đây, tôi đã quên hết rồi, phiền cô đừng gọi cho tôi nhớ đến sự tồn tại của các người!”

Cô ấy vẫn tiếp tục gào khóc, tôi không quay đầu lại, nhưng mà đi được vài bước mới phát hiện cả người mất thăng bằng trước mắt quay cuồng, phải dừng lại hít thở thật sâu.

Trợ lý Đồng trầm tĩnh lập tức đuổi theo, giọng nói vẫn không thay đổi:

“Cô Tân, cô có cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng một chút không?”

Quần áo của tôi xốc xếch, đầu tóc thì rối tung, trên tay còn có vết trầy xước, nhưng mà tôi chỉ muốn đánh nhanh thắng nhanh, sớm muộn gì cũng phải tiến hành, huống chi giải quyết chuyện hôn sự càng nhanh thì ca phẫu thuật của mẹ tôi cũng có thể tiến hành ngay lập tức.

“Không cần đâu.” Tôi dùng tốc độ nhanh nhất tỉ mỉ chỉnh sửa lại quần áo tóc tai của mình, cố gắng phui phui kéo kéo mấy nếp nhăn trên quần áo, sau đó ưỡn thẳng lưng nói: “Được rồi.”

Chiếc xe hơi màu đen sáng bóng lạnh lẽo, bóng dáng ở bên cạnh xe vẫn không nhúc nhích, chỉ chờ tôi tiến gần đến đó.

Tôi có thể cảm nhận được trên người anh tỏa ra sự trong trẻo lạnh lùng và xa cách, giống như đang lạnh lùng thích thú, nhưng hoàn toàn không quan tâm đến chuyện tóm lấy, chỉ đứng nhìn con mồi tự đưa mình tới cửa nhưng lại làm mất quá nhiều thời gian.

Cũng may dù sao cũng là sự trao đổi công bằng, không cần phải xu nịnh lấy lòng, tôi cũng không hề cảm thấy lo lắng.

Tôi bình thân đi đến trước mặt anh, nhưng đột nhiên không tìm được nhịp tim lại đập dồn dập.

Ngoại trừ sắc mặt nhợt nhạt hơn người bình thường, sắc môi cũng sẫm màu hơn người bình thường một chút, vừa nhìn qua thì anh thật sự rất bình thường.

Anh không mặc âu phục, chỉ mặc áo thun đơn giản và quần tối màu, có lẽ cũng không cao lắm, nhưng bởi vì gầy ốm nên mới thấy cao hơn bình thường.

Mà ánh mắt anh nhìn tôi, cũng không phải cao cao tại thượng như trong tưởng tượng, mà có một sự kỳ lạ khó nói ra được, giống như bóng cây đan xen giữa rừng rậm u ám, mờ mịt trong sương mù rồi lại lộ ra quang cảnh tuyệt đẹp.

Ánh mắt như vậy, đường nét thanh tú trên khuôn mặt anh, quả thật làm cho anh có vẻ không hề tầm thường.

Tôi chỉ hơi sững sờ một chút, nhưng tỉnh táo lại ngay lập tức.

Người như vậy, sao lại chấp nhận một cuộc hôn nhân áp đặt như thế này, như thế thì vấn đề tôi lo lắng đã được giải đáp rõ ràng rồi.

Huống chi bây giờ tôi cũng không có thời gian để lo lắng.

“Xin chào, tôi là Tân Nghiên.”

Tôi vươn tay ra, bày ra nụ cười đúng mực.

Giống như là bị quấy rầy, ánh mắt của anh nhanh chóng rời khỏi mặt tôi, liếc mắt nhìn sang nơi khác rồi mới chuyển lại, nhưng lại từ từ rơi xuống bàn tay tôi.

Sống lưng tôi đột nhiên căng lên: trên mu bàn tay kia có mấy vết dao cắt, vết sâu nhất vẫn còn đang rướm máu, gần gan bàn tay, có một vết sẹo cũ màu nâu không thể nào che giấu được.

Ánh mắt của anh không di chuyển cứ bình tĩnh dừng lại ở đó, nhưng cơ thể bắt đầu run nhẹ.

“An Thừa, không có sao chứ.” Giọng nói của trợ lý Đông hết sức thận trọng.

Hình như Úc An Thừa định ngẩng đầu lên, nhưng đột nhiên nắm chặt lồng ngực, chao đảo rồi lặng lẽ ngã xuống.

~Hết chương 1~

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 2

Sau khi xử lý xong vết thương trên tay, tôi cứ ngồi trên ghế dài ngoài phòng bệnh của Úc An Thừa, không ai để ý đến tôi, không ai gọi nên tôi cũng không dám mạo muội xông vào, đành ngồi nghịch điện thoại một cách buồn chán.

Chắc chắn là không đi lãnh giấy chứng nhận kết hôn được rồi, nhưng mà tôi cũng phải giả vờ giả vịt đợi người tỉnh lại rồi mới tính tiếp, với lại chuyện hôm nay anh ta phát bệnh cũng có thể đổ lỗi là do đáng về giường lạnh mưa vuốt của tôi quá dữ tợn.

Trợ lý Đông chỉ giải thích với tôi một câu: “Tim của An Thừa có chút vấn đề, không có gì đáng ngại cả.”

Nhưng mà rõ ràng tình hình của Úc An Thừa không hề nhẹ nhàng như ông ta nói.

Tôi thấy trợ lý Đông và tài xế rất có kinh nghiệm xử lý đối với chuyện xảy ra như vậy, họ lập tức đặt Úc An Thừa lên xe, nhét thuốc vào miệng anh, xe chạy một cách nhanh chóng và vững vàng, đến trước cửa bệnh viện đã có một đội ngũ y tá bác sĩ chờ sẵn để đưa vào cấp cứu.

Tôi không thể không nghĩ đến mối liên hệ giữa tình trạng sức khỏe của anh và cuộc hôn nhân chênh lệch thân phận của chúng tôi.

Xem ra trên đời này, không phải chuyện nào cũng theo như ý muốn.

Nhưng những chuyện này không liên quan đến tôi, tôi chỉ muốn đạt được mục đích của mình.

Vận mệnh luôn quá bạc bẽo với tôi, tôi nghiêng ngã lao đao thân bất do kỷ cho đến tận bây giờ, đây là bước đi quan trọng nhất, bất luận thế nào tôi cũng phải đi.

Buổi chiều Úc Quảng Đình đến cùng với mấy người tùy tùng, tôi cắt điện thoại ngay lập tức và kính cẩn lễ phép đứng lên, hơn nữa trong giọng nói cố gắng thể hiện sự cảm kích và sợ hãi giống như trước đây:

“Dạ chào ông Úc.”

Thái độ của Úc Quảng Đình đối với tôi cũng không hề giống như trong buổi lễ trao tặng tài trợ năm đó, ông dùng ánh mắt “nhìn những người không liên quan” để liếc tôi một cái, rồi bước vào phòng bệnh của Úc An Thừa.

Qua khe cửa tôi thấy Úc An Thừa đã ngồi dậy ở trên giường, không biết có phải mọi người trong nhà họ Úc có thói quen ăn nói nhỏ nhẹ không, thời gian Úc Quảng Đình vào trong đó rất lâu, vậy mà bên trong lại không có chút tiếng động nào.

Lúc bước ra hình như sắc mặt của Úc Quảng Đình không được vui, đôi mắt nhìn tôi lại hơi âm trầm.

Tôi cảm thấy bầu không khí này không đúng lắm, quả nhiên, sau khi trợ lý Đông tiễn Úc Quảng Đình đi đã mời tôi đến một phòng tiếp khách.

Tôi sững sờ khi nhận được một tin: Vừa nãy, Úc An Thừa đã đề nghị, muốn hủy bỏ cuộc hôn nhân này ngay lập tức.

Tôi có cảm giác như mình đang đặt đầu dưới thanh đao để mặc cho người ta chém giết, nhưng vẫn không cho tôi chết một cách thoải mái, phần hận và lo lắng tột cùng đang dâng trào đan xen trong lòng tôi: “Tại sao?”

Trợ lý Đông vẫn trước sau như một, không hề nóng vội: “Cô Tân, chuyện này, An Thừa không có nghĩa vụ giải thích rõ với cô.”

Tôi hỗn loạn: “Vậy thân của mẹ tôi thì sao đây? Cái này đâu được tính là tôi đơn phương hủy hôn đâu? Bản thỏa thuận đã nói là. . . .”

“Nếu như An Thừa đã từ chối cuộc hôn nhân này, vậy thì bản thỏa thuận được tuyên bố là không có hiệu lực nữa.” Trợ lý Đông lễ độ ngắt lời tôi.

Tôi thật sự nổi giận: “Các người nuốt lời thì không cần phải trả giá sao?”

“Phía chúng tôi hủy hôn ước thì không có vấn đề, bởi vì trên bản thỏa thuận cũng không có ký kết điều liên quan đến vấn đề đó.”

Tôi gần như muốn thổ huyết.

Vậy mà lại có một thỏa thuận bất bình đẳng như vậy! Họ không đánh mà thắng còn tôi thì thất bại thảm hại.

Nhưng tôi tuyệt đối không thể chết một cách không rõ ràng như vậy được, tôi như một người không còn sức sống.

Cổ đề nén để không tóm cà vạt đánh đấm cho ông ta rằng rơi đầy đất, tôi kiềm chế nói với trợ lý Đông: “Tôi biết biểu hiện hôm nay của tôi có hơi quá khích, nhưng chuyện này thật sự có thể tha thứ, tôi hi vọng có thể có một cơ hội giải thích với ngài Úc An Thừa một chút.”

Trợ lý Đông ngại ngần nói: “Thật xin lỗi, An Thừa đã nghỉ ngơi.”

Tôi dồn sức hít một hơi thật mạnh: “Tôi có thể đợi!”

Trợ lý Đông hứng thú nhìn tôi qua mắt kính gọng vàng: “Cô Tân, cô đây là muốn An Thừa hồi tâm chuyển ý sao?”

Tôi gật đầu không do dự: “Mong anh ấy nghĩ lại, có lẽ chính là một mạng người đó.”

Về mặt của trợ lý Đông không hề dao động: “Theo tôi thấy, thái độ lần này của An Thừa rất kiên quyết, có lẽ là xin cô Tân đừng quấy rầy thêm nữa.”

Tôi không dài dòng nữa, lập tức quay đầu lại chạy như bay về phía phòng bệnh.

Không ngờ trợ lý Đông thân thủ mạnh mẽ, mặc dù chậm nửa nhịp, nhưng chạy chưa được mấy bước đã tóm chặt tôi lại.

Tôi giãy giụa, bất quá được ăn cả ngã về không: “Ông biết đó mẹ tôi đang ở trong bệnh viện tâm thần, tôi vẫn thường đi thăm bà, nhìn riết quen mắt nói không chừng tôi cũng có máu điên trong người, hoặc có lẽ trời sinh đã có gien điên rồi, nếu ông vẫn cứ không buông tay cho tôi đi gặp cậu chủ của ông, tôi sẽ quấy khu phòng bệnh VIP này cho không ai được yên lòng! Nói không chừng người chết cũng bị tôi quấy đến sống lại đó, ông nghĩ cậu chủ của ông còn có thể vô tư nghỉ ngơi sao?”

Trợ lý Đông hơi biến sắc.

Tôi lập tức nói tiếp: “Trái lại, tôi chỉ muốn có cơ hội để giải thích, nếu ông cảm thấy tôi nói điều gì kích động đến trái tim yếu ớt của cậu chủ Úc, có thể lập tức cho người kéo tôi đi!”

Cuối cùng trợ lý Đông thở dài một hơi: “Cô Tân, hi vọng cô sẽ không khiến tôi khó xử.”

Tôi chỉ sợ ông ta đổi ý: “Tính mạng quan trọng, tôi sẽ không tự gây khó dễ cho mình.”

Trợ lý Đông buông tay, tôi đang định đẩy cửa bước vào, nhưng bị ông ấy gọi lại.

“Cô Tân, chờ đã.”

Ông quay về phòng tiếp khách, từ trong túi xách lấy ra một cái máy tính cầm tay nhỏ xíu giống như đồ chơi, sau đó lấy thêm một cây viết điện tử rồi đưa cho tôi: “Bật cái nút này là có thể viết chữ, nhấn cái nút này là có thể xóa chữ đi.”

Tôi nghi hoặc nhận lấy, còn chưa kịp hỏi đã nghe ông ấy trầm giọng giải thích:

“An Thừa không nghe được, dĩ nhiên cũng không thể nói được, xin hãy dùng cái này để trao đổi với cậu ấy.”

Cho dù là đang gấp gáp không thể đợi, tôi vẫn cả kinh ngẩn ra vài giây.

Giọng của trợ lý Đông thấp thoáng bên tai tôi: “Ai da, tôi cũng không muốn một đoạn nhân duyên tốt như vậy lại gãy gánh giữa đường.”

Nhân duyên tốt à, châm chọc cỡ nào chứ.

Một người phải nhờ vào việc bán mình mới có thể tiếp tục con đường sống, một người được sinh ra trong gia đình giàu có nhưng không được khỏe mạnh và không thể nghe được, hai người không liên quan lại là người thân bất do kỷ như nhau, bị sợi dây số phận trói buộc vào nhau một cách thô bạo, nhân duyên này thật sự là tốt đến tàn nhẫn.

Nhưng đối với tôi mà nói, ít nhất đây cũng coi như là một cuộc giao dịch tốt, việc đã đến nước này, không có thời gian suy nghĩ nhiều, tôi đẩy cửa bước vào.

Úc An Thừa đang ngủ thiếp đi, hơi thở nặng nề nhưng đều đặn, trong phòng chỉ mở một cái đèn chụp màu cam ở đầu giường, có thể nhìn thấy bóng lông mi anh chiếu xuống gối.

Theo bản năng tôi bước đi rất khẽ, đột nhiên điện thoại di động lại đổ chuông, tôi vội vàng lấy ra nhấn nút nghe, cũng cố gắng hạ thấp giọng.

Chỉ là gọi nhầm số, tôi mau chóng tắt máy, lo lắng nhìn qua chiếc giường bên kia.

Anh vẫn không hề nhúc nhích.

Bỗng nhiên tôi nhận thức lại, những thứ này là tạp âm quá nhiều chúng ta, nhưng với một người không nghe được thì âm thanh này hoàn toàn không tồn tại.

Cuộc sống sau này của tôi, thật sự sẽ phải bị một người không hoàn chỉnh như vậy nắm giữ sao?

Trong lòng bỗng nhiên dâng lên một tia tò mò và ác ý, tôi mở nhạc trong điện thoại di động lên, chọn một bài có giai điệu âm ỉ nhất, mở âm lượng lên hết mức, sau đó để bên cạnh gối của anh.

Hình như lông mi của anh hơi run run, tôi giắt lấy mình, vội vàng định lấy lại điện thoại, thế nhưng anh chỉ trở mình, đưa lưng về phía tôi ngủ tiếp.

Quả nhiên, như vậy cũng không tính!

Lá gan của tôi càng lớn hơn, bắt đầu nhảy nhót theo tiếng nhạc, xoay lác nhảy múa trên diện rộng, giống như có thể quăng bỏ tất cả những gánh nặng và buồn phiền lại phía sau.

Anh vẫn không hề hay biết.

Bước chân của tôi ngày càng nặng, thậm chí còn bắt đầu xoay tròn, nhảy lên, mái tóc vung vẩy mạnh mẽ, bóng dáng ở trên tường giống như một nữ phù thủy đang thi thố phép thuật một cách điên cuồng.

Từ khi ba đột nhiên qua đời, mẹ phát điên, sau khi bị từng người thân chán ghét vứt bỏ, cách duy nhất để tôi phát tiết chính là khiêu vũ, lúc đầu khi ba đưa tôi đến lớp múa, tôi vẫn luôn là người múa chính trong đội múa của trường, tôi đã từng dương dương tự đắc, khoe khoang những điệu múa trước mặt ba mẹ, đó là thời gian vui vẻ nhất của tôi.

Nhưng rốt cuộc cũng không được bao lâu.

Tôi nhảy liên tục, cho đến khi sức lực tay chân dường như bị rút sạch, suy sụp ngã xuống sô pha bên cạnh tường rồi ngủ mất.

Sáng hôm sau tiếng kiểm tra phòng đánh thức tôi dậy, bác sĩ hỏi tôi một cách tự nhiên, ngày hôm qua có xảy ra tình huống đặc biệt nào không.

Tôi liếc mắt thấy Úc An Thừa đã ngồi dậy, khí sắc khá tốt, lập tức trả lời qua loa là không có.

Sau khi kiểm tra theo thông lệ thì chỉ còn lại tôi và Úc An Thừa.

Tuy là khí sắc của anh đã khôi phục đôi chút, nhưng mà về mặt nhìn tôi thì không tốt lắm, chỉ chán ghét nhìn tôi một cái, rồi cầm cái máy tính cầm tay nhỏ xíu ở bên mép giường giống y như cái của tôi lên, viết hai chữ: “Ra ngoài.”

Tôi bày ra nụ cười ngọt ngào, viết soàn soạt soàn soạt lên màn hình rồi đưa anh xem: “Anh muốn ăn cái gì không? Tôi đi mua cho anh.”

Anh vẫn giữ hai chữ đó: “Ra ngoài.”

Tôi không buồn: “Anh muốn ăn ‘ra ngoài’ à? Ăn ngon không? Mua ở đâu?”

Anh ném thẳng cái máy tính cầm tay về phía tôi.

Tôi tránh đi, cái món đồ chơi kia rơi xuống dưới ghế sô pha.

Nếu mà rớt bẻ là tôi chỉ có thể ông nói gà bà nói vịt với anh thôi, tôi quýnh quáng đến độ vội vàng nằm sấp trên mặt đất, liều mạng mò tay xuống ghế sô pha.

“Ai ui, đây là xảy ra chuyện gì vậy.”

Tôi quay đầu thấy một người phụ nữ trung niên ăn mặc giản dị bước vào, trong tay còn cầm một cái bình giữ nhiệt và chén muối.

Chắc là người giúp việc của nhà họ Úc đem điểm tâm đến, dù sao cũng mặc kệ là ai, tôi đều lấy lòng hết: “Dạ chào di, An Thừa không cần thận làm roi

máy tính cầm tay vào trong đây, con lấy ra giúp anh ấy.”

Bà ấy cũng hơi hoảng sợ: “Là cô Tân đúng không? Ái chà, gọi tôi A Tú là được rồi, để đó, để tôi lấy cho.”

Tôi mò ra cái thứ kia, nhanh nhẹn lấy ra rồi ngồi dậy, dùng ống tay áo lau qua bụi bặm trên đó, sau đó dùng hai tay đưa trả lại cho Úc An Thừa, không đợi anh bày tỏ lập tức nhận đồ trên tay A Tú:

“Dì A Tú, dì có bận việc thì đi trước đi, con chăm sóc An Thừa cho.”

Rõ ràng A Tú rất có hứng thú với tôi, tỉ mỉ nhìn tôi không chớp mắt, còn giúp tôi vuốt mớ tóc rồi bời trước trán qua bên tai.

“Ừm, đáng đáp cô Tân thật tốt, thảo nào bà cụ lại thích, cô xem hôm nay. . . .”

Tôi không rảnh đi làm rõ chuyện tướng mạo tôi tốt thế vậy mà sao số mạng lại thảm như vậy, cũng không biết bà cụ mà bà ấy nói là ai, chỉ biết dùng miệng lưỡi ngọt ngào nói qua loa với bà ấy, hơn nữa thành công làm cho bà tin tưởng rằng tôi sẽ chăm lo bữa sáng thật tốt cho cậu chủ nhà bà.

Hình như Úc An Thừa định dùng tay ra hiện gì đó với A Tú, nhưng bà ấy đã chào tạm biệt với vẻ mặt mập mờ vui sướng.

Tôi rửa tay sạch sẽ, mở hộp giữ nhiệt ra, mùi cháo trắng ấm nóng thơm nhẹ lan tỏa ra, bên trong còn có trứng muối đã lột vỏ cắt ra sẵn và chút thức ăn.

“Anh cũng thích ăn trứng muối à? Tôi thích ăn nhất đó! Không cần quá nhiều dầu, lúc vừa mới ra chút dầu, không mặn không nhạt là vừa ăn nhất.”

Tôi múc cháo ra chén rồi vẫn tiếp tục nói dông dài: “Trước đây năm nào mẹ tôi cũng ướp trứng muối, phải đi đến Tô Bắc để mua của mấy nhà mà người ta nuôi vịt đẻ trứng đấy, nhưng thơm lắm, tôi có thể ăn một lúc mấy trứng luôn đấy.”

Tôi không biết chắc cháo có có nóng quá hay không, để cái muỗng cạnh miệng thổi vài cái, ngẩng đầu lên đưa đến bên miệng của Úc An Thừa: “Gạo này thật là thơm, chắc là không nóng đâu, anh nếm thử đi. . . .”

Đột nhiên tôi dừng lại, chân mày anh nhíu chặt lại nặng nề, chạm phải mắt tôi thì quay phắt đi.

Tôi lại quên mất! Anh hoàn toàn không nghe được! Vừa rồi lời kéo làm thân đều là tôi tự làm nhảm tự nghe!

Đương nhiên không thể bỏ dở nửa chừng, tôi kiên nhẫn để chén xuống, cố hết sức viết lời ít ý nhiều vào máy tính cầm tay: “Ăn sáng đi, rất thơm đấy.”

Lần này anh cũng chẳng muốn viết nữa, chỉ chỉ thẳng vào tôi, rồi chỉ chỉ ra cửa.

Xem ra phải đánh vu hồi rồi, tôi nghĩ nghĩ một chút rồi viết:

“Ăn trước có được không? Ăn xong rồi mới có sức đuổi tôi đi.”

Anh hất cái chén rót xuống đất bể tan, mảnh chén vỡ và nước cháo lỏng bắn tung tóe trên sàn.

Cũng may là trong bình giữ nhiệt vẫn còn, chén cũng còn một cái, tôi bình tĩnh nhanh chóng dời mấy thứ đó đến chỗ an toàn, lại múc ra một chén đặt vào trong tay anh, sau đó viết:

“Tôi đi, anh ăn.”

Có thể vì quá kinh ngạc, tay của Úc An Thừa khẽ run lên, tôi cười cười, không hề dây dưa dông dài vầy vầy tay với anh rồi xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Bên ngoài bệnh viện có rất nhiều quán ăn bình dân, tôi tùy tiện tìm một quán vào ngồi xuống, cháo trắng bánh quẩy bánh nướng, mặc dù chất lượng trứng muối rõ ràng không bằng của nhà họ Úc, nhưng vẫn cứ ăn cho no nê cái bụng đã.

Ăn no rồi mới có sức xông pha tranh giành chém giết, không thể bỏ lỡ dù chỉ một tia hy vọng sống sót.

Tôi ngược mặt lên, thở ra một hơi thật dài rồi đi về phía cổng chính bệnh viện.

~Hết chương 2~

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 3

Tôi vừa mở cửa phòng bệnh thì đã gây họa.

Mặc dù biết bề ngoài của mình nhếch nhác tinh thần tồi tệ, nhưng mà có thể hù dọa Úc An Thừa làm đổ cái chén trong tay giống như thấy quỷ vậy thì tôi cũng hơi bất ngờ.

Sự việc càng lúc càng khó thu xếp, nhưng mà tôi không có đường lui nữa, tôi vọt tới bắt chắp mọi khó khăn, cầm chén chầu đồ trên chân ra giúp anh, lại phát hiện vật trước áo bệnh nhân của anh cũng dính một mảng lớn, tôi nhanh chóng nhấn chuông nhờ giúp đỡ.

Y tá thay chăn xong thì phải thay quần áo bệnh nhân giúp Úc An Thừa, anh lắc đầu đẩy ra.

Y tá nhìn tôi, thái độ rất thân thiết: “Vậy hãy để cho người nhà thay nha, chú ý đừng để bệnh nhân bị cảm lạnh.”

Cô ấy xoay người đi ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

Tôi nhìn sang bộ đồ bệnh nhân sạch sẽ kia, bây giờ không phải là lúc xấu hổ, tôi ra về lơ đãng đưa tay lấy bộ quần áo.

Lại bị Úc An Thừa đè lại.

Anh túm lấy bộ quần áo kia, dường như cũng hơi khó xử, đột nhiên lật chăn ra bước xuống giường, nhưng mà vừa đứng lên lại thở nhẹ ngồi xuống.

Tôi cảm thấy anh cũng đã mệt mỏi, với lại lỡ như anh bị cảm lạnh thì tôi không gánh nổi trách nhiệm, thế nên dứt khoát đi thẳng đến còi quần áo của anh.

Có lẽ anh không ngờ tôi sẽ hành động gọn gàng dứt khoát như vậy, bất ngờ không kịp đề phòng túm chặt lấy vật áo trước.

Bây giờ là thời đại nào rồi, huống chi anh cũng không phải là gái trinh băng thanh ngọc khiết trong khuê phòng, mặc gì lại bày ra bộ dáng thánh thiện bất khả xâm phạm như vậy chứ!

Trong lòng tôi cười thầm, nhưng vẫn dừng tay lại, đứng lên đi đến bên cửa sổ, chỉ chỉ bộ quần áo kia, lại chủ động quay lưng đi.

Sau lưng có tiếng ma sát sột soạt, chờ tiếng động đó dừng lại tôi mới quay đầu lại.

Trông anh quá mệt mỏi, xoay người trở lại giường, anh xem như tôi không tồn tại rồi nhắm mắt lại.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, ít nhất, lần này, anh không có kiên quyết đuổi tôi đi nữa.

Một lúc sau y tá đến truyền dịch cho anh, không biết có phải do tác dụng của thuốc không, anh đã ngủ thiếp đi.

Mặc dù đã đến tháng ba, nhưng tiết xuân se lạnh, trong phòng bệnh máy sưởi mở vừa phải, đến buổi trưa tôi cũng hơi buồn ngủ uể oải, đang định chợp mắt thì Úc An Thừa tỉnh lại.

Anh trở mình liên tục, hình như không thoải mái, rốt cuộc không nhịn được nên chống mép giường ngồi dậy.

Tôi hỏi theo đúng bản phận: “Thế nào rồi? Có chỗ nào không thoải mái hả?”

Suy nghĩ lại thấy không đúng nên viết lên máy tính cầm tay.

Anh không để ý đến, cắn răng bước xuống giường.

Tôi vội vàng nhào qua dìu anh, anh đẩy ra, cố hết sức đi về phía trước.

Vì đột ngột nên giá truyền dịch bắt đầu đong đưa mạnh, tôi hốt hoảng cầm túi dịch trong tay, lơ đãng đi theo sau lưng anh.

Anh phát hiện ra, đột nhiên quyết đoán rút kim tiêm xuống, tôi còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, anh đã vững vàng bước vào nhà vệ sinh, cánh cửa đóng sầm trước mặt tôi.

Tôi không biết nên tức giận hay nên cười.

Nhưng mà lúc anh đi ra, tôi lại vội vàng mỉm cười ân cần dìu anh.

Anh hơi khựng lại nhưng không cự tuyệt.

Lúc đi qua ban công, đột nhiên anh dùng tay chỉ chỉ, dường như ý bảo tôi giúp anh làm chuyện gì đó.

Đương nhiên tôi sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, lập tức hấp tấp chạy ra ngoài ban công.

Ngoài đó chẳng có cái gì cả, lúc tôi đang nghi hoặc thì cửa thủy tinh sát đất của ban công lại đóng sầm trước mặt tôi lần nữa.

Tiếng “cùm cụp” vang lên, then cài cửa bị cài lại, hơn nữa rèm cửa sổ cũng bị kéo “xoạt” lại, ngay sau đó bên trong tối om không nhìn thấy được gì nữa.

Mặt dày mày dạn lại bị người ta ghét bỏ đến mức này, tôi thật sự khóc không ra nước mắt.

Mấy tiếng sau vẫn không có ai hỏi thăm đến tôi, có một hai lần tôi lắng tai nghe được có tiếng người ra vào, vì vậy liều mạng gõ cửa, nhưng mà cũng không có ai đáp lại.

Xem ra Úc An Thừa đã rất kiên quyết, cho dù có người nghe thấy, cũng chỉ có thể mắt điếc tai ngơ với anh.

Tôi lạnh, còn đói nữa, mấy lần kích động muốn đập nát cửa thủy tinh, xách người trên giường quăng thẳng xuống đất, nhưng mà suy nghĩ lại tiền trong tay tôi nhiều lắm chỉ có thể chống đỡ mua một hai loại thuốc nhập khẩu hay lọc thận một hai lần cho mẹ tôi, nên cố hết sức nhẫn nhịn.

Là ngày mưa dầm, màn đêm mau chóng đổ ập xuống phủ lên tất cả.

Cùng màn đêm buông xuống, còn có tiếng sấm nặng nề vang lên giữa không trung.

Tôi không thể kiềm chế rùng mình mấy lần, huyết Thái Dương bắt đầu đập thùng thùng.

Tiếng sấm tượng trưng cho vạn vật mùa xuân khởi sắc sinh sôi, đối với tôi mà nói, đó giống khúc mở màn cho cơn ác mộng.

Tôi che lỗ tai hoảng loạn co rúc ở góc tường, lừa mình dối người nghĩ rằng có thể ngăn chặn được những âm thanh kia.

Nhưng bỗng dưng một tia sấm sét xẹt ngang qua bầu trời, tôi hoảng hốt kêu lên, chỉ cảm thấy trái tim mà tôi đã đóng chặt bấy lâu nay, đã bị người ta xé rách thành một lỗ lớn không chút lưu tình.

Tia chớp và sấm sét như cơn thú bị đánh thức giữa giấc ngủ đông, đang điên cuồng gầm thét giương oai phía cuối chân trời.

Mà những ký ức đáng sợ kia cũng đang gào thét với tôi.

Sấm sét cũng vang dội như vậy, ánh đèn trong phòng thì u ám, người đàn ông trung niên để râu dê. Quần áo của tôi bị xé rách. Miệng ông ta phun ra mùi văng vẳng. Đầu thuốc lá đỏ tươi, cháy nóng rực trên da ngực của tôi.

Tôi run rẩy không thể nào đứng vững được, xui xẻo bên cạnh cửa, liều mạng vỗ vào, tiếng động xen lẫn trong tiếng sấm, hoảng sợ và yếu ớt:

“Mở cửa nhanh, cho tôi vào đi, cho tôi vào đi, nếu không cho tôi vào tôi sẽ chết đó.”

Không có bất cứ động tĩnh gì, mưa trút xuống ào ào, mặc dù đã có mái hiên che lại, nhưng tôi vẫn bị thấm ướt hết, cơ thể giống như sắp đóng băng vậy, đầu đau như muốn nứt toác ra, chỉ có thể há miệng thở hổn hển như người sắp chết chìm.

Mà tiếng sấm lại càng ầm ĩ, tôi mơ hồ cảm thấy từ trong bóng tối có một bàn tay tóm lấy cổ của tôi, cố gắng cắt đứt hơi thở sau cùng của tôi.

Tôi đã sức cùng lực kiệt, nhưng vẫn dùng chút sức lực sau cùng đập mạnh vào cánh cửa.

Cánh cửa vẫn lù lù bất động, tôi níu chặt vạt áo trước, cảm thấy trái tim cũng đang từ từ đông lại.

Ngay lúc tôi nhắm mắt lại và nghĩ rằng đã buông xuôi tất cả thì cửa mở ra, hai hộ lý nam kêu lên: “Chuyện gì xảy ra vậy!”

Thế nhưng tôi đã không còn hơi sức để bước qua cánh cửa kia, bọn họ khiêng tôi vào, một người nói: “Xem ra phải mau chóng giao cho bác sĩ xử lý.”

Tôi nhìn thấy trên giường bệnh Úc An Thừa đang nhấc người lên, trong mắt cũng thoáng qua một chút kinh ngạc.

Ra khỏi phòng bệnh này, có lẽ tôi sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Tôi cố gắng giẫy khỏi hai người hộ lý, lăn một vòng nhào tới trước giường anh, chụp lấy máy tính cầm tay trên tủ đầu giường, run rẩy viết nguệch ngoạc:

“Cầu xin anh, kết hôn với tôi, nếu không, mẹ tôi sẽ chết.”

Rõ ràng trong mắt anh có hơi run rẩy. Tôi lại tiếp tục viết: “Tôi tuyệt đối không quấy rầy đến cuộc sống của anh, anh có thể coi như nuôi một con chó hoặc một con mèo, chỉ cần kết hôn với tôi, cầu xin anh đó!”

Úc An Thừa khó nhọc chống người lên nhìn, hơi thở càng lúc càng dồn dập, đột nhiên níu chặt phần áo trước ngực.

Không biết người hộ lý bên cạnh đang kêu lên cái gì, hai người cùng bước tới cố gắng túm lấy tôi, tôi liều chết nắm chặt chân giường, mặc kệ anh có nghe hay có nhìn thấy hay không, chỉ là không ngừng không ngừng kêu lên: “Cầu xin anh, cầu xin anh đó.”

Bọn họ nhấc bổng tôi lên đem ra ngoài, đưa vào một phòng bệnh, tôi bị tiêm một liều thuốc nên mơ mơ màng màng ngủ mất, cổ họng của tôi không còn phát ra âm thanh nào nữa.

Khi tôi tỉnh lại bên giường cũng không có ai, đầu vẫn còn hơi đau, tay chân như nhũn hết ra, nhưng tôi chỉ dừng lại một giây rồi lập tức nhảy xuống

giường, lao đảo chạy về phía phòng bệnh của Úc An Thừa.

Trợ lý Đông đã ngăn tôi lại ngoài cửa, vẻ mặt nghiêm túc.

“Cho tôi vào đi, tôi còn chưa giải thích rõ ràng mà!” Giọng của tôi khàn khàn, cổ họng đau như bị dao cắt.

“Đêm qua, tim của An Thừa lại đột nhiên đập mạnh bất thường lần thứ hai.”

Trợ lý Đông trầm giọng nói, tuy là cũng không có biểu lộ sự oán giận gì, nhưng tôi cứng đờ ngay lập tức.

Trợ lý Đông vẫn vô cùng lễ độ: “Mấy năm nay coi như bệnh tình của An Thừa vẫn ổn định, hiếm khi phát bệnh nhiều lần như vậy, cô Tân, mong cô thông cảm cho.”

Tôi như quả bóng bị xì hơi, ban đầu dốc hết sức toàn tâm toàn ý, sau lại ủ rũ mất tinh thần.

Suy cho cùng, nếu như Úc An Thừa có chuyện gì, ta có chết bao nhiêu lần cũng không gánh nổi hậu quả, nếu đây dựa như vậy nói không chừng sẽ phản tác dụng.

Tôi mệt mỏi quay người lại dựa vào tường: “Xin lỗi, tôi sẽ rời khỏi tầm mắt của cậu Úc ngay lập tức.”

“Cô Tân thật là hiểu rõ đạo lý,” Trợ lý Đông cúi thấp người, “Lần sau gặp mặt tôi sẽ liên lạc trước với cô.”

“Lần sau gặp mặt?” Tôi kinh ngạc dừng bước.

“Đúng vậy,” Trợ lý Đông gật đầu một cách quả quyết, “Chúc mừng cô Tân, An Thừa đã đồng ý kết hôn với cô.”

Ông trời có mắt, Úc An Thừa ban ơn, đối với tôi thật sự là chuyện đáng mừng.

Một tuần lễ sau, ca phẫu thuật của mẹ tôi được tiến hành thuận lợi, bác sĩ phẫu thuật được mời tới chính là chủ nhiệm của học việc y khoa danh tiếng, còn việc sắp xếp trong ngoài vẫn là trợ lý Đông.

Tôi nhìn ra ngoài, người đàn ông trung niên uyên thâm lại khiêm tốn kia, trên danh nghĩa chính là giám đốc hành chính kiêm tư vấn pháp lý của Úc thị, trên thực tế chính là trợ lý riêng kiêm quản gia và bảo vệ của Úc An Thừa, mọi chuyện liên quan đến Úc An Thừa đều là do ông ấy ra mặt xử lý.

Người uyên thâm sâu sắc như vậy rất khó lấy lòng, nhưng tôi vẫn bày tỏ nhiều lần với ông ấy sự quan tâm lo lắng của tôi đối với người chồng tương lai.

Trợ lý Đông trả lời một cách bài bản máy móc: “Xin cô Tân cứ yên tâm, cơ thể An Thừa đang hồi phục lại.”

Thời gian hồi phục này nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, một tháng sau, tôi mới lại gặp Úc An Thừa lần nữa.

Xem ra nếu giấy chứng nhận kết hôn cũng có thể nhờ người lãnh giùm, thì anh tuyệt đối không muốn đích thân đến đây, lúc ký tên anh viết rất nhanh, cho đến khi đưa tôi trở về trường học, từ đầu đến cuối anh đều không nhìn đến tôi.

Lúc tạm biệt trợ lý Đông cho tôi biết, cuối tuần này, mời tôi đến thăm biệt thự nhà họ Úc, gặp gỡ làm quen với người nhà họ Úc.

Tôi có hơi sợ sệt, cứ giống như một con kiến nhỏ cuối cùng cũng phải bò đến dưới chân con sư tử, nhưng mà cũng không phải quá thấp thỏm, đôi khi đã hạ thấp trong bùn lầy thì ngược lại chính là dùng khí lớn nhất.

Hôm đó tôi cỡi áo khoác ca-rô và mắt kính gọng đen ra, thay vào đó là bộ quần áo có thương hiệu mà lúc học đại học từng biểu diễn, nhà tổ chức đã tặng một bộ váy lông cừu màu hồng cho tôi, chỉnh sửa tỉ mỉ mái tóc dài tự nhiên phù xuống vai, và còn trang điểm nhẹ.

Tôi nhìn chính mình trong gương, không tính là rực rỡ chói mắt, nhưng ít ra cũng tao nhã dễ thương.

Nhưng mà, ai sẽ quan tâm chứ?

~Hết chương 3~

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4

Khu nhà họ Úc không ở khu dân cư sầm uất mà là nằm đơn độc ở mảnh đất rộng lớn trước ngọn núi phía Đông, giống như tòa thành giữa rừng, cổ kính mà khoáng đạt, bên trong lại chia ra mấy tòa biệt thự lớn nhỏ khác nhau.

Tiếp đón tôi là gia đình Úc Quảng Đình và hai trưởng bối trực hệ, thái độ đúng mực mà không quá thân thiết.

Người vợ hiện tại của Úc Quảng Đình nghe nói đã hơn ba mươi tuổi, là loại người xinh đẹp liếc qua là thấy ngay, bởi vì được bảo dưỡng tốt, nhìn qua cũng không lớn hơn tôi mấy tuổi. Một cặp song sinh long phượng được di truyền cho đôi mắt hạnh của mẹ, ăn mặc cao quý tinh xảo, giống như người mẫu nhỏ trong tủ kính.

Úc An Thừa thì ngược lại, chỉ mặc một cái áo len lông cừu hờ hỏ màu da, tóc còn có chút loạn, mí mắt luôn sụp xuống, chỉ thấy hai hàng mi hơi nhếch lên trên tạo thành bóng râm.

Tuy đồ ăn là đầu bếp nhà làm nhưng độ tinh mỹ có thể sánh ngang khách sạn, nhưng bọn họ vẫn không động đũa, giống như còn đang chờ ai đó.

Nhưng chờ thật lâu không thấy có ai, lại chờ được một con chó lông xám vênh vào hồng học chạy vào.

Cổ họng tôi không khỏi căng lên.

Tôi không sợ chó, thậm chí có chút thích, nhưng bẩm sinh lại dị ứng với lông, lúc nặng quá còn không thở được, vì thế khi thấy chó mèo vẫn luôn tránh đi.

Ai ngờ con chó kia lại chạy đến trước mặt tôi, nhìn tôi sủa rõ to.

Tôi vô thức tránh đi, chó ta càng thêm kiêu ngạo hung hãn, nhào thẳng tới.

Lúc né tránh tôi làm vỡ một cái chén sứ trên bàn, bé gái phía sau con chó nôn nóng kêu lên: “Phạm Cao, cẩn thận bị mảnh vụn đâm!”

Trước mắt nhoáng một cái, thì ra là Úc An Thừa, anh nhanh chóng bế con chó lên.

Một thân hình nhỏ nhắn nhào tới bên cạnh anh, hai người cùng lo âu nhìn con chó kia.

Tôi cúi người dọn dẹp mảnh vụn, bị vợ của Úc Quảng Đình ngăn lại: “Đừng động vào, có giúp việc làm rồi.”

Tôi đứng cũng không được ngồi cũng không xong, chỉ có thể luống cuống ngồi một bên.

Có lẽ là kiểm tra không thấy vấn đề gì, cô gái nhỏ nhắn dán vào má con chó, dùng sức cọ, giọng nói ngọt đến mức khiến tôi nổi hết cả da gà: “Ừ..... Bảo bối ngoan, hù chết mẹ, không có việc gì là tốt, con mà hù tới chỗ ba, mẹ sẽ đánh mông con.....”

Cô ấy đang hôn dỗi thì bị Úc Quảng Đình cắt đứt: “Bà nội sao rồi?”

Cô ấy để con chó xuống, đứng thẳng người, giọng nói không còn ngọt như vừa rồi: “Cô nói hôm nay hơi mệt, không qua đây, xin mọi người.....”

Cô ấy liếc tôi một cái, rất không tình nguyện: “Chăm sóc Tần tiểu thư cho tốt.”

Trên mặt mọi người đồng thời lộ ra vẻ lo lắng, Úc An Thừa cúi đầu trở lại chỗ ngồi.

Không khí bữa tiệc không thể tránh khỏi nặng nề, bọn họ nắm rõ tình huống của tôi như lòng bàn tay, cũng không qua loa nhiệt tình lấy lệ, chỉ trò chuyện sơ qua về công việc của tôi.

Úc An Thừa ngồi chung một chỗ với cô gái kia, gần như luôn luôn chơi đùa với con chó, thỉnh thoảng bọn họ dùng thủ ngữ nói chuyện với nhau, không trở ngại chút nào, vô cùng vui vẻ.

Dù sao cũng không nói chuyện, tôi tò mò quan sát cô gái kia mấy lần, đáng vẻ chừng hai mươi, da trắng nõn nà, ngũ quan không gọi là quá đẹp nhưng linh động đáng yêu.

Thủ ngữ của cô ấy vô cùng thành thạo, hơn nữa tuyệt đẹp, giống như đóa hoa đang nở.

Mà động tác của Úc An Thừa càng đơn thuần tự nhiên, hai tay múa lượn, giống như con gió thổi qua nhánh cây, nước chảy mây trôi.

Thì ra cũng có lúc anh sôi nổi cười mở như vậy.

Hiểu biết duy nhất của tôi về thủ ngữ là điệu múa ‘Cảm ơn trái tim’ từ suốt tiểu học tới đại học, ít nhiều vẫn luôn cảm thấy máy móc, bây giờ mới phát hiện thì ra sử dụng nhuần nhuyễn ngôn ngữ bằng tay có thể đẹp như vậy.

Hai tay tôi cũng không khỏi muốn hoạt động.

Có lẽ là bị tôi ngáy người nhìn chòng chọc quá lâu, hình như Úc An Thừa đột nhiên cảm giác được, quay đầu nhìn tôi một cái.

Tất cả hăng hái vừa rồi, khi anh nhìn tôi đột ngột biến mất hầu như không còn.

Tôi cuống quýt, muốn dời mắt đi cũng không kịp rồi, trên mặt anh thoáng qua vẻ tức giận rõ ràng, động tác trong tay cũng dừng lại cứng đờ, sau đó đột nhiên đẩy ghế ra, không chào hỏi gì nhanh chóng đi về phía cầu thang.

Cô gái lập tức ôm chó đuổi theo, chạy đến cầu thang khoác tay anh, đồng thời quay đầu lại nhìn tôi một cái đầy thâm ý.

Trong ánh mắt kia giống như có chút hài lòng, có chút thị uy, lại có chút oán độc không cam lòng.

Không có ai gọi bọn họ ngừng lại, chỉ có Úc Quảng Đình khẽ lắc đầu một cái: “Hai đứa bé này, đều bị bà cụ chiều hư rồi.”

Sau bữa ăn tôi được mời đến thư phòng của Úc Quảng Đình, đây là lần đầu tiên người đứng đầu Úc thị một mình gặp tôi, tôi ngoan ngoãn đi theo.

Úc Quảng Đình mời tôi ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề: “Đám hỏi của hai đứa là ý của mẹ tôi.”

“Mẹ” trong miệng Úc Quảng Đình từng là nữ cường nhân trong giới kinh doanh, ai phong một cõi ở thành phố S —— Huệ Như Nhân.

Úc thị vốn là một cửa hiệu có lịch sử ủ rượu mấy trăm năm ở thành phố S, sau khi đất nước giải phóng thì trở thành nhà máy chưng cất rượu nội địa. Trong cuộc cải cách những năm 90, người kế thừa đời thứ mười của Úc thị là Úc Hoa Trung và vợ ông bán sạch tất cả gia sản, tiếp nhận xưởng rượu đã sắp phá sản này. Nhưng tàu chưa chìm thì đã chết, khi Úc thị vừa tốt hơn, Úc Hoa Trung qua đời vì bệnh, từ đó, vợ ông là Huệ Như Nhân dùng bà vai yếu đuối của phụ nữ gánh vác mọi chuyện, lấy tài trí và nghị lực hơn người phục hưng Úc thị.

Trước mắt tôi hiện lên cảnh buổi lễ ở thư viện trường đại học, nhớ lại bà cụ tóc trắng và gầy gò ấy. Tôi đỡ bà đi ới chỗ ngồi chủ tịch, trong lòng có biết bao thành kính.

“Mấy năm nay mẹ tôi dốc sức vào chuyện từ thiện, cực kỳ chú ý những đứa bé được Úc thị tài trợ, mà trong đó vừa ý nhất chính là cô.”

Thì ra là như vậy!

Buổi từ thiện rầm rộ ấy hóa ra lại là một buổi chọn dâu trong âm thầm.

Cũng khó trách, Úc An Thừa vừa điếc lại vừa câm, còn có bệnh, những nhà giàu có kia sao lại chịu thiệt cho con gái mình gả đi?

Nhưng mặc kệ như thế nào, có thể được người phụ nữ truyền kỳ ấy ưu ái, đương nhiên tôi phải ra vẻ thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ).

Tôi rù rụt mỉm cười: “Được bà nâng đỡ, tôi quá vinh hạnh rồi.”

Chỉ là dù che giấu hơn nữa cũng không gạt được Úc Quảng Đình, ông ý vị sâu xa nhìn tôi một cái, giọng nói lạnh lùng không cho phép khước từ: “Tân tiểu thư, mặc kệ cô có ý kiến gì, nội dung trong bản hiệp nghị, mời cô nhất định làm theo.”

Cả người tôi rét run, không thể giữ được nhiệt độ trong giọng nói nữa: “Dạ, tôi sẽ ghi nhớ không quên.”

Úc Quảng Đình ngồi thẳng người dậy, thái độ vô cùng trịnh trọng: “Tân tiểu thư, nếu như cô có thể chăm sóc tốt An Thừa, không chỉ đối với dòng họ Úc thị, đối với cả từ nghiệp của Úc thị đều có công lớn.”

Tôi nghi ngờ giương mắt.

Giọng nói của Úc Quảng Đình thoáng chậm lại: “Mặc dù thân thể An Thừa không tốt nhưng từ nhỏ đã thông minh hơn người, từ khi thăng bé chín tuổi đã đạt được rất nhiều giải thưởng vẽ tranh, chưa tới mười tám tuổi còn từng thu được giải thưởng lớn cấp quốc tế.”

Tôi quả thực là ngoài ý muốn, không nói một lời nghiêng tai lắng nghe.

“Trí nhớ của thằng bé cũng vượt qua người thường, không chỉ gặp qua là không quên được, hơn nữa cũng tương đối nhạy cảm với mùi vị nếm qua. Gia đình chúng tôi như vậy, không thể tránh khỏi phải tiếp xúc với rượu, từ khi nó còn bé tôi đã phát hiện, chỉ cần nếm qua loại rượu, sau đó đều có thể viết ra tên loại rượu thật chính xác. Sau đó tôi từng cố ý đưa thằng bé đi các thành phố ủ rượu có tiếng ở trong ngoài nước học tập, bây giờ, thằng bé không chỉ nếm ra mùi rượu mà còn có thể phân biệt được thành phần và tỷ lệ. Thật ra thì Úc thị chưng cất rượu theo công thức cổ truyền, nhưng bây giờ không chỉ thế nữa mà trong hầm còn có rất nhiều công thức pha chế đã thất truyền hoặc không hoàn chỉnh. Mẹ tôi và tôi vẫn thấy thật đáng tiếc, mà hai năm, chính là dựa vào năng lực của An Thừa mới sửa hoàn chỉnh được một công thức phối rượu từ đời Minh tiền công, cũng chính là loại rượu đạt được giải thưởng vàng quốc tế, được chọn tới quốc yến*.” (*Quốc là đất nước, yến là tiệc, bữa ăn = hiểu nôm na là những bữa tiệc quan trọng của chính phủ.)

Ông không nhịn được than thở: “An Thừa có vai trò vô cùng quan trọng với sự phát triển của Úc thị.”

Tôi lại hít một hơi lạnh, không ngờ Úc An Thừa còn có tố chất hơn người như vậy!

Chẳng trách dù cho anh có thiếu sót, trong mắt tôi vẫn như mây trên bùn lầy.

“Đứa bé này, sinh ra không có mẹ, lại bị di truyền bệnh của mẹ, hơn nữa còn không nghe được…… cho nên trời sinh tương đối cô độc, không quá giỏi

tiếp xúc với bên ngoài. Tần tiểu thư, sau khi ai người kết hôn, xin cô hãy thật lòng đón nhận và bao dung cho An Thừa, kiên nhẫn nói chuyện với thằng bé nhiều một chút, cho An Thừa một cuộc hôn nhân hạnh phúc viên mãn, đây là tâm nguyện lớn nhất của mẹ tôi, cũng là tâm nguyện của tôi.”

Ít nhiều tôi cũng có chút xúc động nhưng lại nhanh chóng cười khở trong lòng: Loại giao dịch đôi bên có lợi thế này, muốn tới mức hôn nhân mỹ mãn, chỉ sợ còn phải bắc một cái thang lên trời mới được.

Hai mắt Úc Quảng Đình sáng như đuốc: “Tần tiểu thư, An Thừa là một đứa bé coi trọng tình cảm, chỉ cần cô nguyện ý bỏ ra, nhất định có thể được thằng bé dùng tình cảm chân thành đổi đãi.”

Ông do dự một lúc, lại từ một người cha biến thành một thương nhân: “Dĩ nhiên, cô trả giá cho Úc thị, nhất định cũng sẽ được báo đáp tương ứng.”

Nhưng nếu tôi không làm được thì sao? Sẽ phải nhận hình phạt thế nào?

Đương nhiên tôi không hỏi, lạnh nhạt tỏ vẻ đã hiểu: “Tôi đang học ngôn ngữ bằng tay, xin giám đốc Úc cứ yên tâm.”

Từ phòng của Úc Quảng Đình ra ngoài, quản gia Phí dẫn tôi tới sân để bàn bạc chuyện đám cưới với mọi người, lúc đi qua một cánh cửa thì con chó lúc nãy đột nhiên từ trong lao ra, vòng quanh chân tôi sủa điên cuồng.

Con chó kia hình như là giống Schnauzer, một lỗ tai lại có một lỗ hồng rất rõ ràng, lông mặt mọc dài bao quanh mõm như bộ râu, vậy mà lại mặc đồ màu hồng, còn có cả một cái nơ bướm cũng màu hồng nhạt, thật là hỗn nhiên tới đáng xấu hổ.

Quản gia cũng không đuổi đi, tôi không thể nhịn được nữa đá cho nó một phát.

Con chó kêu lên một tiếng, cô gái nhỏ nhắn kia lập tức từ trong phòng chạy ra, con chó thê thảm rúc vào chân cô ấy, ư ư ư ư.

Thật là chó dữ cáo trạng trước.

Nhưng người còn hung dữ hơn chó, cô ta ôm lấy con chó đang không ngừng kêu rên, hung tợn trừng mắt nhìn tôi một cái: “Phạm Cao không khóc, mẹ biết, ghét người xa lạ khi dễ chúng ta đúng không?”

Quản gia nhỏ giọng nhắc nhở: “Tiểu thư Diễm nhi.....”

“Ông đi trước đi, ở đây không có chuyện của ông.

Không biết vì sao cô ta lại nổi bão, quản gia thức thời nhanh chóng chạy đi.

Tôi không muốn để ý tới cô ấy, ngáp một cái lách qua người cô ấy muốn đi.

“Hừ, cũng chỉ là một đứa ăn mày, chẳng cái gì mà chẳng.”

Tôi nhắm mắt coi như không nghe thấy, ai ngờ giọng của cô ta lại vang lên: “Tôi từng thấy cô! Lần trước lúc theo cô tới trường mấy người tham gia cái buổi lễ gì đó... Hừ! Bộ sườn xám tục không chịu nổi dùng để tiếp khách ấy quả thật rất hợp với cô đấy! Loại người như cô chả nhẽ tôi còn không biết, vì thay đổi cuộc sống của mình mà chuyện thấp kém gì cũng làm ra được. Nhìn lại mình đi, đừng có nằm mơ! Anh An Thừa là của tôi! Chúng tôi có tình cảm vài chục năm! Cô là cái thá gì mà cũng muốn tới giành anh An Thừa với tôi! Tôi cho cô biết đi, trong lòng người nhà họ Úc, cô vĩnh viễn chỉ là một con chó vẫy đuôi mừng chủ, không, so với chó còn không bằng.....”

Mặt tôi hơi tái, quay lại đi tới trước mặt cô ấy: “Em gái, cách đối nhân xử thế của em quá dễ dàng kích thích tính công kích và dục vọng phạm tội của người khác đấy! Trước khi em xuất hiện, tôi thấy thế giới này cũng không khó khăn lắm, nhưng em vừa xuất hiện, tôi lại cảm thấy thế giới này thiếu tôi quá nhiều! Tôi cũng nên nói cho em biết, tôi đang lo không tìm được mục tiêu phát tiết, nếu em nguyện ý, không ngại tới thử chứ?”

Cô ấy không ngờ tôi sẽ khiêu khích trắng trợn như vậy, ghen hòng một lúc mới xanh mặt hô: “Đồ con gái tăng dục như cô, thật là vừa thấp hèn vừa đáng sợ ——”

Con chó kia y vào chủ nhân lại sủa ầm ĩ.

Tôi đâu thể để mặc một chủ một chó bọn họ cắn loạn gọi bậy như thế!

Cười lạnh một tiếng, tôi lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai túm con chó trong lòng cô ta, túm cổ họng của nó nhấc lơ lửng giữa không trung, một tay khác nhanh chóng rút kim cài áo trên áo, chỉ chỉ lỗ tai nó: “Nó tên là Phạm Cao đúng không? Cô có tin tiếp theo tôi sẽ cho nó biến thành Beethoven không!”

“A ——” Cô ta hoảng sợ rú lên: “Mày dám! Mày..... Nó là con chó lang thang tao và anh An Thừa cùng nhau nuôi, mất bao tâm huyết mới cứu sống được nó, đồ con gái cay nghiệt.....”

“Đúng, tôi chính là cay nghiệt!” Tôi còn cười. “Bởi vì từ mười lăm tuổi, cái thế giới này chưa từng ảm áp với tôi! Nhìn người khác khổ sở là chuyện làm tôi vui mừng nhất, vì thế tôi muốn nhắc nhở cô... Anh An Thừa của cô, bây giờ là chồng tôi, mặc kệ hai người có bao nhiêu năm tình cảm, nhất định tôi sẽ khiến anh ấy hoàn toàn thuộc về tôi, sau đó, coi cô giống như hạt cơm dính lên quần áo, phải sạch một chút cũng không còn!”

“Mày.....” Cô ấy mắt không chế muốn nhào tới, cửa lại mở ra.

Úc An Thừa từ trong phòng đi ra, nhìn thấy tư thế của tôi thì lập tức hoảng sợ dừng lại.

Vị tiểu thư Điền nhi kia khóc như hoa lê đắm mưa vùi đầu vào ngực anh, vừa thút thít vừa làm dấu tay.

Tay tôi buông lỏng, con chó vọt ra ngoài, tôi không kịp phản ứng nên chẳng làm gì, sau đó bắt đầu hắt xì liên tục.

Úc An Thừa chán ghét kéo cô gái ra, làm mấy dấu tay, giống như đang an ủi cô ấy.

Cô gái khóc càng dữ, lời ông tay anh không ngừng khua tay, anh gạt đầu một cái, nhẹ nhàng dìu cô gái đi vào phòng.

Tôi lăm la lăm lét tiếc mắt, bên trong đầy giả vờ, hình như là một phòng vẽ tranh.

Anh cũng không nhìn tôi lấy một cái, nhanh chóng đóng cửa lại.

Hắt xì với nước mũi, đã ra là không thể ngừng lại.

Tôi lười phải suy nghĩ, dù sao cũng không phải là anh chưa từng thấy đáng về hung thần ác sát của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 5

Edit: Lạc Thần

Sau khi thỏa thuận xong chuyện kết hôn, Úc An Thừa nghe lời trưởng bối đưa tôi về nhà, có tài xế lái xe, anh và tôi ngồi chung ở ghế sau.

Một đường không có bất kỳ trao đổi nào, anh chỉ ngồi ở một chỗ khác nhắm mắt dưỡng thần, tôi cúi đầu chuyên chú dùng di động chơi game, đột nhiên tiếng chuông vang lên làm tôi hoảng sợ nhảy dựng lên.

Là một dãy số xa lạ, nhưng giọng nói lại quen thuộc nhất: “Tân Nghiên?”

Trái tim tôi đập nhanh, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trả lời: “Xin chào, ai vậy?”

Không để cho anh biết, giọng nói của anh, luôn luôn làm cho dòng máu của tôi kích động, dường như mạch đập chưa bao giờ dừng lại.

Anh không lập tức nói chuyện, tiếng hô hấp rõ ràng tăng thêm: “Nhạc Xuyên.”

“Ừ.” Giọng nói của tôi rất thờ ơ.

“Số điện thoại của em không thay đổi.”

“Ừ, anh thay đổi.”

Anh lại chần chờ một chút: “Chuyện lần trước, thật ngại quá.”

“Chuyện nào?”

“Cô ấy. Quấy rầy em.”

Cô mọạ phạm, cũng là anh tới nói xin lỗi!

Trái tim tôi chợt buộc chặt, xua đuổi con giận chuẩn bị vọt lên, nhưng giọng điệu vẫn thờ ơ: “Tôi đã quên, đúng rồi, tôi lập tức kết hôn, chuyện không vui không muốn nói.”

Anh rõ ràng bị ghen lại, giọng nói càng thêm trở nên cẩn thận: “Tân Nghiên, hy vọng em hạnh phúc.”

“Đĩ nhiên: “tôi hừ một tiếng: “Ít nhất tôi tuyệt đối sẽ không ném đứa nhỏ chưa đầy tháng ở trong nhà đi tìm người đàn bà khác một mình đâu.”

“Tân Nghiên.”

Anh lại gọi tên tôi, âm cuối run run, giống như trước kia mỗi lần gây gổ xin tôi tha thứ.

“Quản tốt người phụ nữ của anh, đừng để cho cô ấy tìm tôi gây phiền phức nữa.”

Ta dùng sức nhấn tắt phím call, ngực một hồi vô lực chết lặng, lan tràn khắp tứ chi, đột nhiên điện thoại di động tuột xuống từ trong tay.

Đồng thời trượt xuống, còn có một giọt nước mắt dù dùng sức như thế nào cũng không ép trở về được.

Tôi cúi người, bất lấy mấy lần mới nắm được điện thoại di động, vừa ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt u ám của Úc An Thừa.

Tôi còn chưa kịp lau nước mắt, anh đã quay đầu ra ngoài cửa sổ.

Trước kết hôn một ngày, tôi đi bệnh viện thăm mẹ.

Bà khôi phục tốt, có thể ngồi bên cửa sổ đón ánh nắng mặt trời.

“Mẹ, con muốn kết hôn.”

“Kết hôn? Ủ. Trí Dung nói, muốn kết hôn tôi.”

Trí Dung, là tên ba của tôi.

“Mẹ, mẹ sẽ chúc con may mắn, đúng không?”

“Người nhà Trí Dung đều chê tôi là cô nhi, nhưng Trí Dung nhất định phải lấy tôi, Trí Dung đối với tôi thật tốt.”

“Bọn họ nói, trước khi con gái lấy chồng, mẹ nhất định phải ôm con gái khóc một trận, mẹ, mẹ ôm con một cái được không?”

“Tiểu Nghiên à, đừng gọi điện thoại thúc giục ba con, không phải là chưa qua sinh nhật hay sao, ông ấy lái xe đấy.”

Bà lẩm bầm, đột nhiên càng ngày càng hốt hoảng: “Trí Dung, tại sao Trí Dung không trở lại? tại sao vẫn chưa trở lại?”

Tôi cảnh giác nhấn chuông nhờ giúp đỡ, dùng sức đè lại bàn tay đang bắt đầu vung lung tung của bà: “Đừng nóng vội, ba lập tức sẽ trở về, mẹ đi ngủ trước có được hay không, một lát thôi ba sẽ trở về.”

Mẹ lắc đầu kêu to: “Không đúng, đã xảy ra chuyện, nhất định đã xảy ra chuyện.”

Đột nhiên dường như bà nghĩ đến cái gì gắt gao nhìn chằm chằm tôi, một phen níu lấy tóc của tôi: “Là mày! Đều là mày.”

Giống như có ngàn cái kim châm đâm vào da đầu, tôi đau đến mức toàn thân căng lên, lại cắn răng một câu cũng không có xin dung thứ.

Một ngày kia, là sinh nhật 11 tuổi của tôi, ba lại khác thường rất khuya còn chưa có về nhà, nếu như không phải là tôi gấp gấp một lần lại một lần thúc giục, có lẽ xe ba sẽ không bị lật xuống sông.

Đây là tôi nên chịu đau, coi như để cho tôi lập tức đau chết, cũng không thể đổi lại mạng sống của ba tôi được.

Nhân viên cứu hộ chạy tới, thuốc an thần rất nhanh có tác dụng, mẹ lại không còn tức giận đã ngủ.

Tôi vuốt da đầu đau đến tê dại cười thảm.

Trước khi kết hôn một ngày, ngay cả cơ hội để cho tôi ôm một người thân khóc, cũng không có.

Địa điểm tổ chức hôn lễ tại khách sạn năm sao tốt nhất .

Nghe nói bởi vì không vừa ý thì ra là màu sắc không đủ xinh đẹp, sân cỏ xanh biếc bức người này là Nhà họ Úc hao tổn của cái đặc biệt mời người khác trải ra, ngoài ra, tất cả trang trí trong hôn lễ đều dùng hoa tươi trực tiếp không vận từ Hà Lan tới, một nhánh hoa cầu rục rờ trong tay tôi giá trị tới mấy ngàn.

Dĩ nhiên, còn có áo cưới và kim cương trên người tôi giá trị xa xỉ .

Có lẽ là suy nghĩ đến tình trạng cơ thể của Úc An Thừa, nên lễ tiết truyền thống phức tạp bị giản hóa rất nhiều, chỉ lưu lại đón tân nương và tiệc mừng hai bên là không thể thiếu.

Sau khi tôi học xong đại học vẫn ở ký túc xá, nhưng đêm trước khi kết hôn phải ở tại nhà mẹ, nhà của tôi đã sớm bán của cải lấy tiền mặt, chỉ có thể tượng trưng ở nhà chú một đêm.

Mà thím của tôi, không ngờ trước khi đưa tôi lên xe hoa , còn tượng trưng chảy vài giọt nước mắt.

Tôi còn nhớ sắc mặt năm đó của thím khi kiên quyết cự tuyệt trả tiền chữa bệnh cho mẹ tôi, hành động của bà thật là có thể so với diễn viên nhận giải Oscar, cũng không biết nhà họ Úc cho bà bao nhiêu chỗ tốt.

Tiệc mừng là tiệc buffet, lược bớt bầy bà cô tám bà di và tất cả bạn bè thân thích không ngừng mời thuốc lá mời rượu, cũng không cần lúng túng đi ứng phó một cách nồng nhiệt với những kiểu người muôn hình vạn trạng, thật là đại hạnh trong bất hạnh.

Nhưng tôi lúc nào cũng phải duy trì tư thế tao nhã, tôi như lâm đại địch khi chào hỏi cho có lệ mỗi người xa lạ tới chúc phúc cũng như tán dương tôi.

Mà Úc An Thừa so với tôi nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Trừ bỏ mặc một thân lễ phục chú rể màu trắng, anh hoàn toàn không có một chút ý thức trách nhiệm của chú rể. Không phải nghiêng nghiêng dựa vào ghế uống nước trái cây, chính là chơi đùa với những chú chó con, mèo con tân khách mang đến, một bộ dáng không quan tâm.

Giống như kết hôn chỉ là chuyện riêng của tôi! Tôi nhẫn nhịn không ngừng oán độc: còn không bằng giống như cổ đại ôm con gà trống thật già lẫn lộn!

Hai giờ trôi qua, bắp thịt toàn thân dường như từng tắc đều trở nên căng cứng, trên mặt mỉm cười đến sắp rút gân.

Cũng may đã gần kết thúc, mẹ chồng trẻ tuổi đi tới nhắc nhở tôi: cục trưởng thương mại cục nào đó muốn cáo từ, kêu tôi và Úc An Thừa đưa tiễn.

Tôi ngẩng nhìn bốn phía không thấy anh, rướn cổ lên mới trông thấy ở sau rừng cây xa xa có một bóng dáng màu trắng.

Đi giày cao cổ hết sức chạy tới, lại phát hiện sau rừng cây cũng không chỉ có một mình anh.

Cô gái nhỏ giờ bình rượu lên, làm bộ chuẩn bị rót vào miệng, sắc mặt Úc An Thừa âm trầm muốn đoạt lấy, hai người lôi kéo qua lại, đột nhiên cô gái ôm lấy eo của anh.

Có lẽ cô đã say, sắc mặt đỏ hồng mặt ửng ửng, vừa cạ lễ phục màu trắng của Úc An Thừa vừa kêu to: “Anh Thừa, tại sao anh lại muốn kết hôn với đứa ăn mày đó chứ! Anh là của em! Chúng ta chỉ là thân thích rất xa rất xa, tại sao không thể ở chung một chỗ, tại sao vậy!”

Úc An Thừa mặc cho cô ôm, chỉ là càng không ngừng nhẹ vỗ về lưng của cô, đoán chừng là không cần nghe cũng có thể hiểu ngầm hiểu.

Đó là bởi vì các người sẽ sinh ra đứa nhỏ không có lỗ đít, mất đi dạng hoặc ngu ngốc!

Tôi hung hăng nói thắm một câu trong lòng, sau đó tựa như cái gì cũng không thấy, nặng nề cất bước trở lại hôn lễ.

Vẫn là hình ảnh trang phục rực rỡ thơm ngát, không biết có phải do bị đồ rượu hay không, tôi chỉ cảm giác choáng váng.

Tiệc ăn mừng chính là bởi vì liên quan đến cơ thể của Úc An Thừa, sau tiệc mừng nhóm bạn bè thân thích đều rất thức thời rời đi, cũng không có bố trí tiết mục nào loạn động phòng kinh khủng đến làm người ta giận sôi.

Một ngày qua đi tôi sớm đã mệt muốn chết, cộng thêm buổi tối hôm trước ở nhà chú cơ bản là ngủ không ngon, đến trên xe đã muốn hỗn loạn, đến tân phòng chỉ muốn vội vàng tắm một cái rồi đi ngủ.

Tân phòng ngay trong lâm viên nhà họ Úc, là một ngôi nhà nhỏ tinh xảo, khoảng cách tới biệt thự của vợ chồng Úc Quảng Đình không đến trăm thước, lại có không gian tương đối độc lập, người nhà họ Úc an bài cũng coi là hợp nhân tình.

Tôi cởi giày cao gót trực tiếp nhào tới phòng tắm, không thể chờ đợi muốn kéo khóa kéo sau lưng để thoát khỏi bộ sườn xám màu đỏ thẫm bó sát người.

Kéo đến mấy lần đều kéo không xuống, lại nghe thấy cửa phòng tắm truyền đến tiếng bước chân.

Tôi bỗng dừng tinh táo.

Đây là đêm tân hôn của tôi!

Mặc dù Úc An Thừa yếu ớt lại tàn tật, nhưng chỉ cần anh là người đàn ông bình thường, như vậy, bắt đầu từ hôm nay, tôi nhất định phải cố gắng làm tròn nghĩa vụ của người vợ!

Tay của tôi bắt đầu không thể không chế run rẩy, trán đổ mồ hôi lạnh.

Giống như lại thấy cái tay kia, bàn tay thô to mà khô gầy, giống như móng vuốt của ma quỷ hướng tới ngực của tôi.

Không phải là không có nhắc nhở mình, cũng không phải là không có chuẩn bị, chỉ là chuyện ập lên đầu, tôi còn không có cách nào không sợ hãi.

Hình như có tiếng vang gì đó, trong giây lát tôi hít thở không thông không thể nhúc nhích, ôm ngực một cái trượt trên sàn nhà lạnh lẽo.

Chỉ là tiếng gõ cửa, hơn nữa rất nhẹ.

Tôi giãy giụa mấy cái bò dậy, sửa sang quần áo cho ngay ngắn, mở cửa.

Úc An Thừa đã lui về phía sau một bước, trực tiếp đưa mấy tính cầm tay ra trước mắt tôi: “Đi ra ngoài một chút, cùng nhau.”

Tôi có chút bị giật mình tức giận vượt quá giới hạn, tìm được công cụ đối thoại đó, viết qua loa: “Quá mệt mỏi, ngày mai có được không?”

Anh rất kiên quyết: “Hôm nay.”

Tôi lười phải phiền toái, trực tiếp ra dấu một cái: “Nơi nào?”

Anh trông giống như thấy quỷ, không nhúc nhích nhìn tôi, hình như trong nháy mắt mất đi năng lực suy tư.

Tôi không nhịn được, lại khoa tay múa chân một lần.

Anh mới lấy lại tinh thần, rất chậm rãi cũng khoa tay múa chân một cái.

Tôi há hốc mồm không phản ứng chút nào.

Anh đánh giá cao năng lực thủ ngữ của tôi, tôi chỉ là học mấy động tác có, không có ở trên mạng mà thôi.

Trong mắt anh thoáng qua một tia giễu cợt không dễ dàng phát giác, sau đó không hề để ý tới tôi nữa, trực tiếp quay đầu đi ra ngoài.

Tôi chạy tới ngăn anh lại: “Để cho tôi thay quần áo.”

“Không cần.” Anh đã mở cửa.

Tôi chịu đựng con khó chịu cúi đầu, mặc bộ đồ kia làm cho tôi hận không thể vứt bỏ giày cao gót.

Không nghĩ tới địa phương mà Úc An Thừa mang tôi đi, lại là bệnh viện.

Úc An Thừa dừng lại ở cửa một phòng bệnh, hít một hơi, đột nhiên cong cùi chỏ lên, ý là bảo tôi khoác tay anh.

Tôi kinh dị nhìn anh, ánh mắt của anh vẫn cúi xuống, che giấu trong hành lang âm u.

Không biết trong hồ lô của anh mua bán thuốc gì, dù sao tôi chỉ có thể thuận theo vô điều kiện.

Tôi nhẹ nhàng ôm cánh tay của anh, lần đầu tiên đặt vào, hai chúng tôi cũng rõ ràng cương cứng một chút.

Thấy người trên giường bệnh tôi gần như kinh hô lên.

Huệ Như Nhân!

Dáng người bà gầy gò tóc bạc trắng, người phụ nữ mạnh mẽ đến làm cho người ta cảm thấy cường thế, hiện tại, lại suy yếu cực độ nằm ở trên giường.

Người phụ nữ này thay đổi rồi lại thao túng vận mệnh của tôi, nhìn qua đã thấy những ngày sắp tới không còn nhiều.

Tôi nói không ra là tình cảm gì, máy móc đi theo Úc An Thừa đi tới mép giường bà.

Giống như là có tâm linh cảm ứng, Úc An Thừa mới vừa nắm lên bàn tay hoàn toàn hiện ra gân xanh của bà, bà liền mở mắt.

Hốc mắt bà đã hõm vào thật sâu, giống như hai hắc động sâu thẳm, nhìn Úc An Thừa một chút, lại nhìn nhìn tôi, lộ ra một nụ cười từ ái:

“An thừa, bà nội giúp con chọn cô gái, không có sai, đúng không?”

Úc An Thừa dường như chần chờ một chút, nhưng rất nhanh nghiêng đầu, mỉm cười liếc nhìn tôi một cái, sau đó, rất trịnh trọng gật đầu với bà nội của anh.

Tôi hoàn toàn ngơ ngẩn.

Lần đầu tiên, nhìn thấy nụ cười chân thật trong sáng của anh như vậy, bao phủ trong đôi mắt u ám toàn bộ tiêu tán, tất cả đều tràn đầy ấm áp và thỏa mãn.

Giống như, anh từ rất lâu rất lâu trước đây, cũng đã yêu tôi.

Bà cụ được như nguyện gật đầu: “Ừ, vậy bà nội an tâm rồi.”

Dường như Úc An Thừa rút cuộc cũng có thể buông xuống, cầm thật chặt tay của bà cụ.

Tôi mới vừa từ trong hoảng hốt nhanh chóng hiểu được.

Hơn nữa, cũng hoàn toàn hiểu, tại sao Úc An Thừa vạn bất đắc dĩ nhưng vẫn là đồng ý việc hôn sự này.

Đối với tôi mà nói, đây là một cuộc giao dịch đôi bên cùng có lợi, mà đối với Úc An Thừa mà nói, đây là anh có thể cho bà nội của anh, an ủi cuối cùng trên đời này.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 6

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Bà lão đuổi tay về phía tôi, cảm xúc lạnh như băng khiến tôi vô thức rụt về sau.

Úc An Thừa lập tức nắm tay tôi, đặt vào trong tay bà nội.

Bà lão nhìn tôi, cố gắng nói: “Nói chuyện..... chậm một chút, An Thừa..... có thể đọc được khẩu ngữ.”

Lúc này tôi mới nhận ra vừa nãy bà không làm thủ ngữ nhưng Úc An Thừa lại phản ứng ngay lập tức, thì ra anh có thể đọc được khẩu ngữ!

Còn chưa kịp kinh ngạc, tôi lại nghe bà lão kêu ngoạc nói: “An Thừa thông minh..... còn tí mĩ, Tiểu Nghiên, đây là phúc khí của con..... phải quý trọng.”

Mặc dù đã là hơi thở mong manh nhưng trong lời nói vẫn có chút cường thế mơ hồ, tôi nuốt xuống không thoải mái trong lòng, miễn cưỡng gật đầu: “Dạ, bà nội, con hiểu rõ.”

Bà lão quay qua chỗ khác, nhìn cái tủ đối diện với đầu giường: “Tiểu Nghiên, giúp bà..... lấy nó.”

Bên trong là một hộp trang sức làm từ gỗ lim khắc hoa tinh xảo. Tôi cẩn thận bung ra.

“Mở nó ra.”

Trên tấm vải nhung đỏ thẫm đặt hai món đồ trang sức bằng vàng mang phong cách cổ xưa được điêu khắc tinh tế, còn nạm ngọc bích lung linh.

Một món có hình ổ khóa, món còn lại có hình chìa khóa.

Bà lão run rẩy lấy ra, tỉ mỉ nói:

“Trên đời này..... Một cái chìa khóa mở một ổ khóa..... Không có cái chìa khóa..... mãi mãi ổ khóa không được mở..... Nhưng nếu như không có khóa..... Cái chìa khóa..... cũng mất đi ý nghĩa tồn tại.....”

Bà lầm bầm, thả chìa khóa vào tay tôi: “Tiểu Nghiên, ổ khóa của An Thừa, phải nhờ con từ từ mở ra.”

Nhìn ánh mắt đầy hy vọng ấy, đột nhiên tôi thấy hoảng lại chột dạ.

Giống như là đột nhiên cho tôi một cái chìa khóa, bảo tôi mở cửa nhà người lạ, cảm giác giống như vào nhà cướp bóc.

Bà lão cũng rất chắc chắn: “Chỉ cần có kiên nhẫn, không khó, biết không?”

Không đợi tôi trả lời, bà lại thả ổ khóa kia vào tay Úc An Thừa, không nói thêm gì, chỉ là chúc phúc: “An Thừa, cùng Tiểu Nghiên..... phải thật tốt, chóng cho Úc Gia thêm một đứa bé..... Ai, thật muốn xem đứa bé của An Thừa sẽ thế nào.....”

Trong giọng nói của bà có tiếc nuối vô hạn, ngay cả tôi cũng không khỏi xúc động.

Lúc này, bà đã không còn là người phụ nữ mạnh mẽ hô phong hoán vũ năm đó nữa mà chỉ là một người bà không còn lưu luyến gì với thế gian này nữa.

Tôi nhớ tới bà nội của tôi, kể từ khi ba tôi qua đời, tinh thần của mẹ luôn thất thường, rờn rã bốn năm, tôi vẫn sống trong tiếng nguyên rủa oán mắng của bà, bà hận tôi cứng rắn mới khiến cửa nát nhà tan, oán trách tôi liên lụy khiến bà chịu cảnh tuổi già thê lương. Bà luôn cảm thấy người đáng chết trong nhà chúng tôi không phải cha tôi mà là tôi, tới lúc lâm chung, bà vẫn oán độc nhìn tôi: “Đồ chết tiệt, tại sao người chết không phải mày.....”

Sống lưng rét lạnh, tôi gần như sắp khóc.

Còn Úc An Thừa vẫn mỉm cười, vươn tay, nắm tay tôi và tay bà nội thật chặt, dùng tay còn lại làm thủ ngữ.

Tôi vừa nhìn đã hiểu, đó là: “Nhất định có thể.”

Đi ra khỏi phòng bệnh, Úc An Thừa lập tức cúi đầu đi về phía bãi đậu xe, lúc đi nhanh tới bên cạnh xe thì chợt lão đảo.

Tôi chỉ sợ anh có gì không ổn, chạy nhanh qua vịn anh.

Anh đẩy tay tôi ra, chống mui xe dùng sức thở hổn hển mấy cái, sau đó mới mở cửa ngồi xuống.

Tôi ngồi bên cạnh len lén quan sát sắc mặt của anh, trời quá tối, chỉ có thể dựa vào đèn đường nhìn được sườn mặt đang căng ra của anh.

Hình như không có việc gì, tôi thoáng yên tâm.

Đường không dài, nhưng thật sự quá mệt mỏi, tôi dựa vào lưng ghế nhắm mắt lại.

Cũng không biết có ngủ được chút nào không, tôi cảm thấy bên cạnh truyền đến tiếng thở càng ngày càng nặng.

Không dám xác định, tôi lại nhìn trộm lần nữa.

Hai bàn tay đặt trên đùi của Úc An Thừa nắm lại thật chặt, đầu cúi thấp, cả người hơi phát run.

Tình cờ trong xe xẹt qua một tia sáng, phản chiếu nước mắt đang không ngừng rơi xuống từ mắt anh, nhưng xung quanh không có bất kì tiếng nước nờ nhộn ngào nào.

Lòng của tôi không khỏi co rút đau đớn một chút.

Người này, sao có thể nhịn như thế! Ngay cả tôi cũng sắp rơi lệ, thế nhưng anh lại còn có thể mỉm cười, nén nước mắt ra tới tận xe, lặng lẽ khóc trong bóng tối.

Đột nhiên muốn ôm anh vào ngực an ủi, tôi bị chính ý nghĩ của mình dọa cho sợ hết hồn.

Anh liều mạng kiềm chế sự xúc động, bà vai càng lúc càng run mạnh hơn.

Tôi chân chừ một chút, cuối cùng vẫn đưa tay ra.

Có lẽ, ít nhất có thể khẽ vuốt lưng anh một cái, giúp anh hít thở dễ dàng hơn.

Nhưng tay tôi vừa mới đụng vào anh, anh lập tức rùng mình như bị điện giật, nghiêng đầu về một bên.

Sự kháng cự này kéo dài tới tận lúc vào tận phòng.

Vào đêm tân hôn của chúng tôi, Úc An Thừa trực tiếp ném gối đầu của tôi lên ghế sa lon trong thư phòng, hơn nữa còn từ chối thẳng thừng yêu cầu muốn tới phòng ngủ dành cho khách của tôi: “A Tú tới quét dọn, sẽ phát hiện.”

Thì ra nhà họ Úc cho người tới giám sát cuộc sống vợ chồng của tôi và Úc An Thừa, thật sự là tôi không lời nào để nói.

Cũng may ghế sa lon khá lớn, đủ thoải mái, hơn nữa, lúc một mình tôi vui vào ghế còn cảm thấy vô cùng an toàn.

Bây giờ nghĩ lại, cảm giác sự hãi trong phòng tắm ban nãy không đơn giản chỉ là do thần kinh căng thẳng quá mức, càng giống như là do tự mình đa tình một cách tức cười.

Bởi vì lần trước Úc An Thừa phát bệnh mới khỏi, sau hôn lễ không có tuần trăng mật ở xa, chỉ sắp xếp cho chúng tôi đi nghỉ ở vườn chè của nhà họ Úc.

Vườn chè này là nghề phụ của nhà họ Úc, nằm bên hồ vùng ngoại ô của thành phố S, bây giờ giao cho bà con xa của nhà họ Huệ xử lý.

Lúc đầu tôi cũng không quá hăng hái, đến nơi lại cảm thấy thật là một chỗ tốt.

Vườn trà nằm trên một ngọn núi nhỏ bên bờ hồ, ngoài các bậc thang trồng trà, sau sườn núi trồng các loại cây ăn quả, dưới chân núi lại là một ngôi nhà gỗ nhỏ chạm trổ hoa văn, phía trước là một mảnh sân sạch sẽ ngăn nắp trước lầu một nhẹ nhàng khoan khoái đình viện, hoa lan ở góc nhà theo gió đung đưa.

Tới đón tiếp chúng tôi là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, làn da ngăm đen khỏe mạnh, câu nói đầu tiên với tôi giống như là cười giỡn: “Xin chào, tôi là cậu họ của An Thừa, hoan nghênh cháu ngoại và cháu dâu ngoại đến hướng dẫn!”

Một con chó Scotland to lớn chạy tới, vui mừng bổ nhào lên người Úc An Thừa, tôi đang lo lắng anh không đỡ được, con chó kia đã ngoan ngoãn vùi vào trong ngực anh, kêu ư ử, giống như vui mừng, lại thích giống như bắt mồi.

Úc An Thừa chỉ là sò đầu nó, cười nhạt, thông dong đi vào nhà.

Nhưng ánh mắt của anh lúc nhìn con chó này hiền hòa hơn lúc nhìn tôi nhiều.

Người cậu họ trẻ tuổi đứng cạnh không rõ chân tướng cảm thán: “Con chó này đi theo An Thừa chừng mười năm, con xem thằng bé này ác độc biết bao, cưới được vợ lập tức quên chó, đưa nó đến bên cạnh tôi.”

Tôi ngoài ý muốn chớp mắt một cái, nhưng trước mắt nhanh chóng vụt qua hình ảnh Phạm Cao cụt tai.

Có lẽ cô gái nuôi con chó cùng anh kia mới là người anh yêu.

Cuộc sống trong nhà gỗ quả thực rất nhàn nhã thoải mái.

Đầu mùa xuân nhiều mưa, từ trên ban công của nhà gỗ chỉ nhìn thấy màu núi mờ ảo, hình như muốn hòa vào trời trong xanh biếc. Nhấp một hộp trà búp Minh Tiền Bích Loa Xuân*, đọc một quyển sách đã ỏ vàng trong nhà, thật sự là có cảm giác vừa lòng “Trộm rảnh rồi được mấy ngày”.

Nhưng một thời gian dài không làm việc, hơn nữa còn là trong môi trường yên tĩnh như vậy, ở cùng một người không gây ra bất cứ tiếng động nào, tâm trạng dần dần trở nên tệ.

Có lẽ thói quen an tĩnh như vậy đã được dưỡng thành lâu rồi, Úc An Thừa chịu đựng nằm chán giời hơn tôi nhiều, cầm một quyển sách hoặc là xem máy vi tính một cái là hết một buổi chiều.

Thình thoảng con chó kia lại ngoắt đuôi đòi cưng nựng, Úc An Thừa luôn luôn cách xa, cùng lắm cũng chỉ vỗ vỗ nó qua loa, nhiều lần, tôi còn uất ức thay con chó này, chịu đựng nguy hiểm bị dị ứng hắt xì nhắc nhở anh: “Anh chơi với nó một lát thôi là được.”

Ánh mắt qua loa của Úc An Thừa trực tiếp biến thành không nhìn được, gõ mấy chữ to trên máy tính: “Không cần lo chuyện của tôi!”

Mặc kệ không quản nữa! Vẫn còn ba ngày mưa, ngoài nói chuyện với cậu họ và người làm trong nhà, tôi gần như cảm điếc suốt ba ngày.

Sau khi mặt trời mọc, cậu họ mời chúng tôi đi lên núi xem hái trà.

Mấy ngày nay chúng tôi đã trở nên thân thiết, cậu vốn hay nói, thao thao bất tuyệt giới thiệu với tôi kinh nghiệm trồng trà và thưởng trà, tôi gặp được ánh mặt trời, tâm tình cũng sáng sủa, nói nhiều hơn, vừa đi vừa nói cười.

Bất tri bất giác Úc An Thừa đã tụt lại phía sau.

Cạnh con đường tới vườn chè có một ngã rẽ, hai bên là rừng cây tươi tốt, giống như lối nhỏ dẫn vào chốn vắng. Tôi tò mò muốn đi qua đó, bị cậu họ kéo lại: “Đừng đi qua, bên đó là đường núi trơn trượt, hôm qua mới có một công nhân trượt xuống khe núi, ngã gãy chân.”

Tôi vội vàng dừng bước, đi thẳng tới vườn chè.

Động tác linh hoạt của cô gái hái chè khiến người nhìn phải than thở, tôi không khỏi nghĩ tới khi còn bé từng nhảy một điệu múa hái trà, hứng thú đến, tự nhiên sẽ khoa tay múa chân mấy động tác, cậu họ vỗ tay ồn ào: “Nhảy rất hay, trình độ của cháu có thể biểu diễn cuối năm rồi!”

Tôi xem thường bĩu môi: “Đạo diễn tiết mục cuối năm cũng mời cháu tới mấy lần rồi, nhưng không được, lịch trình đã kín.”

Cậu họ cười ha ha.

“Cháu có thể làm thử không?” Tôi nhao nhao muốn thử.

“Dĩ nhiên có thể, chỉ là mặc quần áo này thì không làm được.” Cậu nhìn áo khoác nhưng màu đỏ rực rỡ của tôi. “Để cậu lấy quần áo lao động tới.”

Tôi nhìn áo khoác màu xanh trên người mấy cô gái hái trà, mừng rỡ: “Là cái áo đó sao? Cháu muốn cả khăn trùm đầu kia nữa!”

Cậu họ nhìn tôi như nhìn một đứa bé: “Có người lúc mới đi thăm vườn chè còn giả vờ giả vịt cơ đấy, cháu muốn thì cậu sẽ đưa.”

Tôi rất mong đợi nắm tay cậu: “Làm phiền làm phiền.”

Chờ lúc tôi nhìn xuống chân núi, dấu hiệu sắp mưa vẫn chưa dứt, nhà gỗ nằm im lìm trong hơi nước như có như không, giống như một bức tranh thủy mặc.

Một bên ngọn núi kia chính là mặt hồ mênh mông sóng gợn.

Tôi suy nghĩ lung tung, nếu nơi này là của tôi thì thật tốt, nhất định tôi sẽ trùng tu cho nó trở nên đặc biệt. Chỉ là mấy gian phòng, nhưng mỗi gian nhất định phải tinh mỹ tao nhã đến mức tận cùng, khiến những kẻ có tiền khao khát, dù có ra cái giá hù chết người cũng chưa chắc đã mua được.....

Sau đó chị đây sẽ thưởng trà, dạo chơi khắp bốn bề.....

Giống như đã có được tất cả, tôi tự đắc ngắm nhìn bốn phía, hít một hơi thật sâu không khí mang theo mùi gỗ sau cơn mưa, lại đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Úc An Thừa không tới đây! Hơn nữa vừa rồi hình như tôi thấy anh ở chỗ nào đó.

Là chỗ con đường nhỏ trơn trượt!

Không rảnh suy nghĩ nhiều, tôi dùng tốc độ thi chạy một trăm mét vọt xuống dưới.

Lúc này đứng ở chỗ cao có thể nhìn thấy anh, nhìn sang con đường nhỏ quanh co thì lại không thấy, không biết anh đã đi xa hay là..... Đột nhiên tôi không dám nghĩ thêm, vừa này sao không nghĩ ra phải nhắc nhở anh một tiếng chứ!

Dưới chân quả nhiên vẫn trơn, tôi không dám chạy nhanh, đường càng ngày càng hẹp, vách núi ngay cạnh cứ càng sâu hơn.

Rốt cuộc thấy Úc An Thừa, nhưng vẫn còn cách một đoạn, tôi đã thở hồng hộc, dựa vào vách đá hét to: “Đừng đi về phía trước —— nguy hiểm ——”

Lão nhân gia anh dứt hai tay trong túi, vẫn nhàn nhả tiến lên.

Tôi gọi thêm lần nữa, anh vẫn không hề phản ứng, tôi nhớ ra, vỗ đầu.

Căn bản là anh không nghe được!

Chỉ nghĩ được có chút, tôi lại tăng tốc chạy theo.

Càng tới gần anh thì lại càng gấp, dưới chân đột nhiên không có trọng tâm, tôi ngã xuống đất cái ạch.

Ngã tới tóc tai xơ tung, tôi không bò dậy nổi, cái khó ló cái khôn, tôi nhặt một hòn đá nhỏ bên tay ném vào anh.

Cuối cùng Úc An Thừa cũng dừng bước, quay đầu lại, hình như hơi ngẩn ra, nhưng vẫn đứng tại chỗ không có bất kỳ động tác nào.

Tôi dùng cả tay lẫn chân để bò dậy, vươn bàn tay dính đầy bùn vền mớ tóc rối loạn trên mặt, vừa định nói chuyện, anh đã lướt qua tôi đi về.

Cả người tôi toàn nước bùn, tay cũng bẩn, không dám diu anh.

Có lẽ anh cũng không cần tôi đỡ, tôi không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt theo đuôi đi theo sau anh.

Hoạt động hái chè bị ngâm nước nóng, cậu họ dẫn chúng tôi về nhà gỗ, lại phát hiện vết thương trên tay tôi. Chờ tôi đi ra phòng tắm, cậu đã lấy nước thuốc ra rồi.

Úc An Thừa vô cùng chăm chú đọc sách.

Cậu họ nhét vào trong tay anh, nói: “Vợ cháu vì cháu mới bị thương, biểu hiện tốt một chút một chút đi.”

Anh cau mày, nhìn tôi lại nhìn hộp thuốc, không tình nguyện đi về phía tôi.

Cậu họ thức thời tránh ra.

Cái tay xui xẻo của tôi đã được rửa sạch, vết xước trên mu bàn tay còn hơi rướm máu.

Úc An Thừa dùng bông băng chấm chút nước thuốc, từ từ đưa tay ra, có lẽ vết thương nhìn qua có chút kinh khủng, tay của anh rõ ràng run run.

Tôi cũng vô thức rút tay lại, vết sẹo vì bị bỏng ở gan bàn tay tuy chỉ còn mờ mờ nhưng đối với tôi, nó vẫn luôn như cái mòm đầy máu lúc nào cũng có thể mở ra.

“Tôi tự mình làm được rồi.” Tôi chớp lấy bông băng trong tay anh, nhanh chóng xử lý vết thương.

Anh cũng giống như là như trút được gánh nặng, chỉ là quên tránh ra, kinh ngạc nhìn tay tôi.

Tôi chỉ nghĩ dời sự chú ý của anh sang chỗ khác, ngẩng đầu cười, cố gắng nói chậm hết mức: “Vừa này rất nguy hiểm, đường núi quá trơn, thật xin lỗi, không nhắc anh trước.....”

Không biết làm sao lại chọc giận anh, anh dừng một chút, đột nhiên quay đầu, giống như không bao giờ muốn nhìn mặt tôi nữa.

Tôi tự giễu cười cười, thấy nhưng không thể trách.

Ai ngờ anh lại xách máy tính cầm tay trở lại chỗ tôi, bên trên viết: “Không cần lo chuyện của tôi!”

Tôi không phản ứng kịp, lúng túng thu lại nụ cười.

Còn giống như không đủ để giải hận, anh lại gõ thêm hai chữ: “Vĩnh viễn!”

Tôi tức tới nổi lồng ngực nghẹn lại, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy buồn cười.

Vĩnh viễn? Dạng như chúng tôi, có thể có cái vĩnh viễn chó má gì đó sao!

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7

Ngày hôm sau, trời vừa rạng sáng đã bị tiếng chó sủa ăng ăng đánh thức, tôi tưởng là con chó Scotland kia, đi xuống lầu lại phát hiện là Phạm Cao.

Nó sợ tôi, nhưng mà vẫn miệng hùm răng sứa, từ phía xa xa sủa tôi mấy tiếng.

Trên ghế sofa, cô nàng em họ kia ngồi dựa vào vai Úc An Thừa, xem máy tính bảng với anh.

Cậu họ đang bảo người chuẩn bị đồ ăn sang, ngẩng đầu lên gọi tôi: “Con ngủ có ngon không? Bữa sáng có ngay đây.”

Tôi rửa mặt xong ngồi xuống bàn ăn, hai người trên ghế sofa vẫn không coi ai ra gì, thỉnh thoảng còn ra dẫu trao đổi.

“Huệ Diễm Nhi, ăn sáng nè.” Cậu họ dùng giọng điệu của bậc cha chú gọi.

“Đội lát nữa đi, con và anh An Thừa còn chưa xem xong mà.”

Cậu họ trẻ tuổi không có uy thế của bề trên, lắc đầu giải thích với tôi: “Con nhóc này, đi theo bà cụ từ lúc nhỏ, được cưng chiều đến hết thuốc chữa, ngoại trừ bà cụ và An Thừa, không có ai dạy dỗ được con bé hết.”

“Ba mẹ của cô ấy đâu ạ?” Tôi hỏi khê.

“Định cư ở nước ngoài rồi, nhưng mà con bé lại không chịu qua đó, cứ nhất định muốn ở lại bên cạnh bà cụ, nhưng mà cũng khó trách, ông nội con bé là em trai duy nhất của bà cụ, đã sớm qua đời, bà cụ đặc biệt chiều cổ đến gia đình họ, ngoại trừ An Thừa thì người bà cụ thương nhất chính là con bé.”

Hoá ra là như vậy, tôi nhớ lại khi lần đầu tiên gặp cô ta, cô ta gọi Huệ Như Nhân là bà cô.

Nhưng mà e rằng điều khiến cho cô ta sống chết cũng muốn ở lại, cũng không chỉ vì bà cô yêu thương cô ta hết mực kia đâu.

Cậu họ chuyển đề tài: “Vết thương trên tay con thế nào rồi?”

“Chuyện nhỏ mà cậu.” Tôi không muốn trọng tâm câu chuyện chuyển sang tay tôi.

“Vậy hôm nay còn muốn đi hái trà không? Cậu cũng đã chuẩn bị trang phục và đạo cụ cho con xong rồi đấy.”

Suýt chút nữa thì tôi đã bật thốt lên “Được”, nhưng vừa nghĩ lại, cố ý lên giọng:

“Chờ xem An Thừa sắp xếp thế nào đã, dù sao thì anh ấy đi đâu con đi đó.”

Cậu họ làm ra vẻ ê rầy: “Chuyện chung thân đại sự của bậc cha chú còn chưa giải quyết, sao con cháu lại có thể ăn ái trắng trơn như vậy chứ!”

Phía bên kia ghế sofa quả nhiên có động tĩnh, Huệ Diễm Nhi thân mật nắm thiết kéo cánh tay Úc An Thừa, giúp anh kéo ghế ra.

Cô ấy không dùng thủ ngữ, cố ý nói chậm với Úc An Thừa, nói vang dội:

“Anh An Thừa, anh ăn nhiều một chút, nếu không thì dễ bị choáng váng đầu óc đó, đội lát nữa sẽ đi ra đảo giữa hồ chơi, chúng ta phải giữ cho sức khỏe dồi dào!”

Cậu họ rất lo lắng: “Con nhóc như con sao không đi học đi, khi không lên đây càn rỡ quấy phá cái gì đó! Đừng có dẫn An Thừa đi lung tung đó, cậu nói cho con biết, có chuyện gì con gánh không nổi trách nhiệm đâu!”

Huệ Diễm Nhi nói năng hùng hồn: “Hừ, cái gì mọi người cũng không cho anh An Thừa làm hết! Mọi người cho rằng như vậy anh ấy sẽ thoải mái an nhàn sao? Cho dù có tiêu hao chút thể lực, nhưng mà có thể làm cho tâm tình vui vẻ và thả lỏng, như vậy không phải sẽ tốt hơn cho cơ thể anh An Thừa sao?”

Mặc dù hơi tùy hứng và tự cho là đúng, nhưng tôi cảm thấy lời của cô ta cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý.

Bởi vì cơ thể ốm đau mà lúc nào cũng phải dè chừng cẩn thận, phải sống như bước trên băng mỏng vậy, không hưởng thụ được những niềm vui thú như người khác, chỉ bằng thống khổ khoái hạnh phúc hôm nay có rượu hôm nay say.

Cậu họ vẫn dè dặt: “Muốn đi thì mai hãy đi! Hôm nay cậu muốn tiếp đãi khách hàng, ngày mai cậu sẽ dẫn tụi con đi.”

“Bọn con đi chỗ của mình, mắc mớ gì đến người khác chứ!

Giọng điệu của Huệ Diễm Nhi bướng bỉnh mang theo chút mập mờ, rõ ràng là muốn nói cho tôi nghe: “Ngày hôm qua, con bảo anh An Thừa đi xem thử trái dâu đã ra trái thế nào dùm con, anh ấy đi một mình cũng đâu có chuyện gì đâu? Huống chi hôm nay có con đi chung với anh ấy!”

Thì ra ngày hôm qua Úc An Thừa đi kiểm tra giúp em họ của anh, thảo nào đi đoạn đường xa như vậy mà vẫn không biết mệt!

Cậu họ hết cách với cô ta: “Bây giờ công việc đang vào mùa bận rộn, nhân công của vườn trà đều phải làm việc, bà cô nhỏ con cũng đừng có quăng thêm phiền phức cho cậu có được không?”

Tôi thân nhiên nói chen vào: “Cậu họ, không phải còn có con sao, cho dù An Thừa đi đâu con cũng sẽ đi theo cùng.”

Cậu họ suy nghĩ một chút, mới kiên quyết nói: “Thuyền là dạng thuyền chèo, cậu chỉ sợ con nhóc này thấp thỏm nóng nảy không kiên nhẫn, có con đi chung thì không sao rồi, phong cảnh trên hồ quả thật là không tệ, hôm nay cũng đứng gió, hai vợ chồng con cũng dạo chơi giải trí trên hồ thử xem.”

Huệ Diễm Nhi lập tức phản đối: “Tụi con có chuyện của tụi con! Không cần người ngoài xen vào!”

“Ăn nói kiểu gì đó! Đây là chị dâu của con!” Rốt cuộc cậu họ cũng nghiêm khắc, trừng mắt hỏi cô ta, “Lần này con tới đây chủ tịch Úc có biết không? Có muốn cậu gọi điện báo một tiếng không?”

Huệ Diễm Nhi tức giận im lặng.

Sau bữa ăn sáng cậu họ đưa chúng tôi đến bến tàu nhỏ bên hồ, ở đó có một chiếc thuyền có mui đang cập bến, có cậu nhóc chừng mười tuổi đang uể oải ngồi câu cá ở mũi thuyền.

“Ba con đâu? Sao lại là con tới đây rồi?” Cậu họ rất không hài lòng.

“Cả nhà bận việc đồng áng, con nít làm vướng tay vướng chân nên ba bảo con tới đây.” Thăng nhỏ cũng đang bực mình.

Cậu họ còn định tranh luận thì điện thoại vang lên, đoán chừng là khách hàng đang thúc giục, cậu có hơi chán chừ, tôi chủ động nói: “Không sao đâu cậu, cậu bận việc thì đi trước đi, đừng để lỡ việc.”

Cậu xem xét thật sự không còn cách nào khác, nên cứ dậm đi dậm lại phải chú ý cẩn thận rồi mới do dự rời đi.

Sau khi cậu đi, tôi lập tức phát hiện lo lắng của ông thật sự không dư thừa chút nào, không biết Huệ Diễm Nhi dùng cách gì, nhanh chóng bảo thăng nhóc vốn không tình nguyện kia rời đi.

Úc An Thừa cầm lấy cần câu, nhón nhơ tự đắc ngồi ở mũi thuyền, làm như không thấy hành động của cô ta.

Hoặc là bọn họ đã thông đồng với nhau từ trước rồi, phải làm một cuộc phiêu du lãng mạn tự do tự tại không ai quấy rầy.

Còn tôi sao có thể cho cô ta làm bậy được, ngoại trừ việc lo lắng an toàn khi đi thuyền, tôi càng nuốt không trôi cục tức này.

Ánh mắt Huệ Diễm Nhi lướt đến trên mặt tôi, vẻ dương dương tự đắc lập tức biến thành căm hận: “Đừng có qua đây!”

Tôi đi thẳng xuống mép thuyền, cô ta đã chạy tới ngăn ở trước mặt tôi: “Ngoài đó là đảo giữa hồ, lưu giữ những bí mật từ nhỏ đến lớn của tôi và anh An Thừa, những người không liên quan thì miễn vào đi, có nghe không?”

Tôi cười cười: “Tôi và An Thừa là vợ chồng, bí mật của anh ấy cũng chính là bí mật của tôi.”

Cô ta tỉnh ranh cười rộ lên: “Thì ra cô không những hèn hạ, mà còn vô liêm sỉ nữa, cô cho rằng tôi không biết sao? Anh An Thừa còn chẳng thèm liếc mắt nhìn cô nữa kia, anh ấy sẽ để cho cô biết bí mật của anh ấy sao? Nằm mơ đi! Trên thế giới này, anh An Thừa chỉ chia sẻ bí mật với một người thôi, người đó chính là tôi!”

“À, thật sao?” Tôi không vội cũng không tức giận, đi tới trước mặt cô ta, tôi dùng chiều cao một mét bảy hai của mình, cúi xuống cười híp mắt nói với cô ta:

“Em gái nhỏ, bí mật của đàn ông em biết được bao nhiêu? Thật ra thì ở trên giường, anh An Thừa của em cũng suy nghĩ bằng nửa thân dưới giống như động vật thôi, không biết cái này có tính là một bí mật không ha?”

Mặt cô ta sung huyết đỏ bừng, hét lên: “Cô nói vậy, con nhỏ dê tiện này, vừa dê tiện vừa dơ bẩn, anh An Thừa sẽ không đụng vào loại phụ nữ dơ bẩn

như cô.”

Từ “đơ bản” phát ra từ miệng cô ta làm tôi đau nhói, nhưng dù cho cả người cứng đờ, tôi cũng phải duy trì nụ cười trên mặt:

“Có lẽ bây giờ mỗi một câu nói của cô, đều là sự thúc giục và khích lệ đối với tôi, cô cứ chờ xem đi, coi như tôi đề tiện bản thủ đi, nhưng sẽ có một ngày, tôi sẽ khiến cho anh An Thừa của cô, bất luận là thân thể hay là tâm hồn, cũng sẽ cam tâm tình nguyện cúi đầu phục tùng tôi.”

“Không biết xấu hổ --” Cô ta vung tay lên định tát tôi, nhưng loại đại tiểu thư mảnh mai yếu ớt này, tôi chỉ nhẹ nhàng ra tay là đã tóm được cổ tay cô ta rồi.

Tôi hướng về phía Úc An Thừa bĩu môi: “Cô có kêu lên cũng chẳng sao cả, dù sao thì anh ấy cũng không nghe thấy, có điều nếu đánh nhau Lỡ như bị anh ấy nhìn thấy, vậy thì cũng không hay lắm.”

“Cô....Sao cô có thể nói anh An Thừa như vậy chứ, đáng sợ! Người đàn bà này thật đáng sợ”

Cô ta vừa vùng vẫy vừa lải nhải không ngừng, tôi hất tay một cái, đi thẳng xuống thuyền, nhưng mà cô ta lại kéo cánh tay của tôi lại.

“Không cho cô làm bản thuyền của bọn tôi.”

Tôi quay đầu lại, cố ý bày ra vẻ vênh váo không đánh mà thắng: “Cô cho rằng tôi thật sự muốn lên chiếc thuyền nhỏ tòi tàn này à? Tôi cũng chỉ lo lắng cho an toàn của chồng tôi thôi! Tu mười năm mới đi cùng thuyền, tu trăm năm mới chung chăn gối, nếu tôi đã đạt được duyên phận trăm năm tu luyện, còn để ý chen chúc trên chiếc thuyền này sao?”

“Hừ -- cô đừng hòng cướp anh An Thừa của tôi --”

Huệ Diễm Nhi nổi điên la hét chói tai, càng không khuất phục, ra sức nắm lấy cánh tay của tôi.

Tôi bực bội hất mạnh tay tránh cô ta, không chần chừ nữa mà bước thẳng lên thuyền.

Thân thuyền đang đưa kinh động đến Úc An Thừa đang ngồi ở mũi thuyền, anh quay đầu lại theo bản năng, chỉ nhìn tôi một cái rồi lập tức quay đầu lại nhìn về phía mặt hồ.

Còn chưa đứng vững, đột nhiên tôi cảm thấy sau lưng bị đẩy mạnh một cái, vì bất ngờ không kịp phòng bị nên cả người lao đảo ngã xuống nước.

Tôi không biết bơi, vùng vẫy theo bản năng, hoảng loạn đập vỗ lưng tung trong nước tạo thành rất nhiều bọt nước.

Sau khi uống mấy ngụm nước lớn, bóng núi trên mặt hồ dần dần biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Không biết có phải là ảo giác hay không, dường như có một cái cần câu cá thật dài được đưa qua phía tôi, nhưng tôi đã không còn sức lực để bắt lấy nữa rồi.

Thì ra dưới nước là một màu xanh biếc sâu lắng tĩnh mịch đến như vậy.

Rất kỳ lạ là tôi cũng không còn sợ nữa, ngược lại cảm thấy bình tĩnh hơn, đến nỗi cảm thấy mới vừa rồi hùng hổ dữ tợn một bước cũng không nhường, thật sự là rất buồn cười.

Rõ ràng là một bãi bùn lầy, vậy mà vẫn không chịu để người cho ta tùy ý chà đạp, cứ tiếp tục sống như vậy, thật sự quá mệt mỏi và đau xót.

Mẹ đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, với lại bà ấy cũng không có thương tiếc và bận tâm đến tôi nữa.

Thật ra thì, trên đời này, sớm đã không còn bất kỳ ai thương tiếc và lo lắng cho tôi rồi.

Đơn giản là để cho tôi nhắm mắt lại, không cần nghĩ đến bất cứ điều gì, có thể tôi đã muốn trốn chạy từ rất lâu rồi.

Tôi giãn tay chân ra, với một tư thế tự do tự tại, để mặc cho mình từ từ chìm xuống.

Trong ý thức sau cùng, nghe như có tiếng nước hồ bị xé toạc ầm ầm, một bóng người nhảy xuống giữa ánh sáng mặt trời rực rỡ.

Lúc tôi tỉnh lại, người ở bên cạnh giường bệnh chính là trợ lý Đông, vẻ mặt vẫn không biểu cảm.

“Cô Tần, cô không sao là tốt rồi.”

Tôi oán hận: “Dù tôi không sao thì đó cũng là cố ý mưu sát.”

Trợ lý Đông nở nụ cười hiếm thấy: “Chuyện không có căn cứ, xin cô Tần đừng nói đùa.”

Trong mắt bọn họ, một mạng người cũng chỉ là trò đùa!

Tôi ngồi dậy, nghiêm túc nhìn trợ lý Đông: “Ông là người hiểu rõ luật pháp, không biết giết người không thành thì bị xử bao nhiêu năm?”

Trợ lý Đông cau mày, tôi vẫn nói tiếp: “Tôi bị cô Huệ Diễm Nhi đẩy xuống nước đó, Úc An Thừa có thể làm nhân chứng.”

Trợ lý Đông rất bình tĩnh nói cho tôi biết: “Về chuyện tại sao cô Tần lại rơi xuống nước, An Thừa có nói là cậu ấy không hề hay biết.”

Lúc đó anh ấy ở trên thuyền, thân thuyền đang đưa cũng không mạnh, tôi không thể nào trượt chân, càng không có biểu hiện muốn nhảy xuống nước tự sát, anh ấy không thể không biết đã xảy ra chuyện gì!

Trước mắt tôi thoáng qua hình ảnh cái cần câu kia, quả nhiên chỉ là ảo giác của tôi!

Thật sự tức không chịu được, tôi nhảy vọt xuống giường: “Tôi có thể tìm anh ấy đòi chất!”

Trợ lý Đông lập tức ngăn cản: “Tình trạng bây giờ của An Thừa, e rằng không tiện quấy rầy.”

Sống lưng của tôi lạnh toát, cả người khó chịu: “Xem ra có ông tư vấn pháp luật, nên người nhà họ Úc hoàn toàn không cần phải tuân theo vương pháp gì sất!”

Trợ lý Đông nghiêm nghị đứng lên: “Chuyện đã qua, cô Tần người hiền có trời phù hộ, nhưng mà nếu như An Thừa lại xảy ra chuyện gì, chỉ e là không có bất cứ ai có thể gánh vác nổi hậu quả.”

“Tôi chả quan tâm anh ta xảy ra chuyện khi gió gì!” Tôi gầm lên giận dữ, “Có phải nếu tôi chết như vậy, nếu tôi dọa đến cậu ấm của nhà họ Úc các người, thì các người sẽ quát roi lên xác tôi luôn đúng không?”

“Cô Tần! Sao cô có thể nói như vậy!” Trợ lý Đông hiếm khi kích động: “Lúc cô xảy ra chuyện, An Thừa cũng đã. . . .”

Nhưng ông nhanh chóng dừng lại, giọng trở nên lạnh lùng: “Mặc kệ là như thế nào, An Thừa không hề có lỗi với cô, cô Tần, mong cô tự giải quyết cho tốt.”

Cuối cùng phòng bệnh cũng vắng vẻ chỉ còn lại một mình tôi, không có chút cảm giác vui mừng khi sống sót sau tai nạn, tận đáy lòng bùng lên oán giận và mệt mỏi, giống như rong rêu sinh sôi trong đáy nước, dây dưa nặng nề làm phiền tôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 08

Editor: tu tai

Nếu như trời cao còn có gì đáng để tôi cảm kích, thì đó chính là đã cho tôi một thân thể khỏe mạnh, ngoại trừ bị sặc nước và bị lạnh, thì lần này rơi xuống nước cũng không tạo thành thương tổn gì đối với tôi.

Nhà họ Úc sắp xếp cho tôi một phòng bệnh đơn thanh tịnh, đặt trước bữa ăn tiêu chuẩn cao của bệnh viện, nhưng, nằm bệnh viện một tuần, cũng không có một người tới thăm tôi.

Cũng tốt, tránh cho tôi còn phải qua loa khách khí cảm động đến rơi nước mắt.

Chẳng qua mỗi ngày ở loại địa phương sanh lão bệnh tử này khó tránh khỏi phiền muộn, mùi vị thức ăn ở bệnh viện lại làm người ta giận sôi, tôi thật sự nhin không được, nghĩ tới nghĩ lui vẫn liên lạc với Phạm Kiến.

Tôi không nhiều bạn bè, biết việc tôi kết hôn chỉ có một mình cậu ta.

Đã nói sẽ mang bữa sáng tới, nhưng gần trưa Phạm Kiến mới gờ lên cháo khoai lang thêm trứng vịt muối mà tôi yêu cầu chạy đến bệnh viện, vừa vào phòng bệnh liền nhìn chăm chăm tóc của tôi:

“Cái kẹp tóc cho cậu đâu? Phí hoài tâm huyết của tôi!”

Tôi tức giận: “Đói bụng đến sắp không có mệnh rồi, còn quan tâm đến kẹp tóc gì nữa!”

Dù sao cậu ta cũng không nhìn ra tôi bị bệnh ở đâu:

“Mẹ nó! Không phải nói đi dạo một vòng Quý môn quan sao? Vẫn có tinh thần như cậu vậy sao!”

Tôi ra sức nắm tóc làm dáng vẻ bị thần kinh: “Các người cũng hận tôi không chết đi ——”

Phạm Kiến khản trương: “Làm sao vậy? Uất ức?”

Tôi thở dài xa xôi: “Haiz, nhìn thấy bồn cầu liền muốn rửa mặt, nhìn thấy chậu nước rửa mặt liền muốn đi tiểu, uất ức, bệnh chung của những phu nhân gia đình quyền thế.”

“Này mới được bao lâu, đã thành như vậy! Rốt cuộc thì bọn họ khiến cậu chịu bao nhiêu tội vậy!” Phạm Kiến bắt bình lại tự trách, “Nhớ ngày đó mình kiên trì chặn khuyên cậu từ trên vách núi đen trở lại là tốt!”

Lỗ mũi của tôi đau xót: “Đừng nói nữa, đem bả vai không quá dày đặc nhưng tuyệt đối ấm áp của cậu cho mình mượn dựa một chút.”

Phạm Kiến cẩn thận dựa đi tới:

“Nước mũi, cẩn thận nước mũi, áo len của mình là quà tặng của người yêu.”

Cậu ta vừa nói vừa chụp phía sau lưng của tôi, tôi lại càng hăng hái, ra sức cọ cọ lỗ mũi trên bờ vai cậu ta.

Thân thể nhỏ bé mỏng manh của Phạm Kiến, cuối cùng cũng làm cho tôi cảm thấy, trên đời này, tôi còn chưa có bị người quên lãng hoàn toàn.

Chúng tôi đều là những đứa trẻ mất đi sự che chở của gia đình từ nhỏ, kiến thức đến quá nhiều bất đắc dĩ trong cuộc sống, cũng biết rõ đau khổ của nhau cũng không có cách nào thay thế được, chỉ có thể thương thương dùng phương thức nửa đùa nửa đùa để trấn an lẫn nhau.

Ngẩng đầu lên từ trên bả vai của Phạm Kiến, tôi bất ngờ thấy Úc An Thừa đang đẩy cửa được một nửa.

Anh ta cũng không hề phòng bị mà giật mình, nhưng vẫn làm như không có việc gì đi vào.

Tôi đẩy Phạm Kiến ra ngồi thẳng dậy, Phạm Kiến quay đầu lại xem một chút, lập tức đứng dậy đứng ở bên giường.

“Chồng của mình Úc An Thừa.” Tôi bình thản giới thiệu.

Làm một Gay không giả vào đầu được, độ nhạy cảm của Phạm Kiến đối với đàn ông không thua gì bất kỳ một vị sắc nữ nào, ánh mắt cậu ta sáng lên không hề có chút tiết tháo nào, dùng một loại tư thái tương đối ưu nhã đi tới trước mặt Úc An Thừa, hoàn toàn quên mất nỗi căm phẫn đầy cõi lòng vừa rồi:

“Xin chào anh Úc, tôi là ADRIAN bạn của Tân Nghiên, không biết anh có nghe nói đến salon tóc Quý Ti hay không, nói ra có chút xấu hổ, tôi là nhà tạo mẫu tóc đứng đầu ở nơi đó.”

Cậu ta vừa nói vừa cúi đầu móc danh thiếp từ trong ví ra, Úc An Thừa duy trì một vẻ mặt lạnh nhạt không rõ, hơi bất mãn lườm tôi một cái.

“Đây là danh thiếp của tôi, lúc rảnh hoan nghênh ghé qua, a, đúng rồi, tôi cùng Tân Nghiên là chị em tốt chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, thấy cô nhóc này có thể có một nơi quy túc tốt tôi thực sự cảm thấy vui mừng thay em ấy, sau này còn nhờ anh chăm sóc nhiều hơn.”

Tôi không nghe được nữa, trực tiếp cắt đứt lời cậu ta: “Phạm Kiến, đừng nói nhảm, anh ấy không nghe được!”

Phạm Kiến quay đầu lại về phía tôi, miệng há thành một hình chữ “O” to đùng.

Tôi bỗng rất phiền não, phát tay với cậu ta một cái: “Cậu đi trước đi, không có chuyện gì thì đừng đến nữa.”

Phạm Kiến dường như rất thẫn thức, nhưng coi như thức thời cáo từ.

Chỉ còn lại hai chúng tôi, Úc An Thừa thu hồi lại nụ cười ngay lập tức, chần chừ một chút, ngồi xuống ở bên giường của tôi.

“Tôi mệnh lớn như vậy, thật đáng tiếc đi?” Tôi cố ý nở một nụ cười nhẹ.

Anh ta muốn lấy máy tính cầm tay đó ra, lại che miệng ho khan trước.

Sắc mặt của anh ta rất tốt, sắc môi lại tốt hơn, dưới mắt hai quầng thâm màu xanh đậm.

Tôi nhớ tới lời nói của trợ lý Đông lúc mới tỉnh lại: “Tình huống của An Thừa bây giờ, sợ rằng không tiện quá rầy.”

Không biết thế nào, trong lòng có chút lo lắng không ức chế được, phát bệnh thường xuyên như vậy, nhất định có hao tổn rất lớn đối với thân thể của anh.

Anh thở hắt hắt mấy cái mới đặt máy tính cầm tay xuống, rất nhanh viết một hàng chữ ở phía trên:

“Cô ấy không hiểu chuyện, không nên so đo.”

Tôi nhất thời huyết khí dâng trào: anh ta đã không có nửa câu trấn an an ủi rồi, mà câu nói đầu tiên lại trực tiếp cầu tình cho Huệ Điềm Nhi!

Tôi gần từng chữ nói với anh ta: “Cô ta đẩy tôi xuống nước, cô ta là kẻ mang tội giết người!”

Anh ta cũng không hề lộ cảm xúc, tiếp tục viết: “Là cô ấy cứu cô lên.”

“Tốt, vậy bây giờ tôi sẽ đi đâm cô ta một đao, sau đó lương tâm trời đất gọi xe cứu thương giúp cô ta, xem xem có phải tôi cũng có thể nhon nhon ngoài vòng pháp luật hay không!”

Anh ta hơi dừng lại một chút, sắc mặt trầm tĩnh viết mấy chữ: “Cô không có chứng cứ.”

Còn chưa có viết xong anh ta lại ho kịch liệt, đầu cúi thấp đến mức giống như hận không thể chôn đến trong lòng ngực.

Nghe được câu nói giống hệt với trợ lý Đồng, trong nháy mắt lòng đồng tình của cô đều gặp quỷ đi!

Anh ta phát bệnh tuyệt đối không phải vì tôi rơi xuống nước bị hoảng sợ quá mức, mà bởi vì quá mức nhọc lòng muốn che giấu tội của Huệ Điềm Nhi!

Tôi đoạt lấy máy tính của anh cầm tay hoa hoa viết: “Như vậy nếu như tôi đã chết rồi, có phải anh cũng sẽ không làm chứng cho tôi hay không?”

Anh ta nhìn về phía màn hình, giống như đang nghiền ngẫm từng chữ phía trên, thật lâu, mới chậm chạp khó khăn ngẩng đầu lên, nhưng không có tỏ vẻ gì.

Trầm mặc, đôi khi, liền đại biểu thừa nhận cùng kiên trì.

Lúc này tôi mới giống như là chân chính chìm xuống đáy nước, trái tim triệt để lạnh lẽo thấu xương cùng vô vọng.

“Úc An Thừa, anh có quyền giữ yên lặng.” Tôi trừng to mắt mà nhìn anh ta, chỉ chỉ ngực anh ta, nói rất chậm rất rõ ràng, “Nhưng loại người như anh, sớm muộn trái tim cũng sẽ thôi rửa ra một lỗ thủng to, bị giầy vò đến muốn sống không được, muốn chết không xong!”

Anh ta nghiêm túc nhìn tôi nói từng chữ từng chữ đến hết lời, sau đó, không tỏ vẻ gì mà rũ mí mắt xuống, nhắc bút lên viết ba chữ không liên quan:

“Thật xin lỗi.”

Tôi đoạt lấy máy tính của anh ta dùng sức đập xuống đất: “Tên đồng lõa, cái tên tiếp tay làm bậy! Tôi sẽ không bỏ qua cho đám các người, cút!”

Ngực buồn bức giống như muốn nổ tung, tôi hất toàn bộ cháo khoai lang cùng trứng vịt muối mà Phạm Kiến mang tới xuống đất, dùng sức nắm tóc kêu ầm lên như nổi điên.

Úc An Thừa mím chặt môi, đứng không nhúc nhích.

Ngoài cửa xông vào hai thanh niên mặc tây trang đen có phòng bị từ sớm, một người cuống quýt dọn dẹp đồng bừa bãi trên đất, một người khác vội vàng đỡ Úc An Thừa.

Người thanh niên dọn dẹp trên đất cầm máy tính bị tôi ném xuống đất đưa cho Úc An Thừa, thân thể anh ta lao đảo, bỗng đẩy nó ra bước nhanh ra cửa bỏ chạy.

Cả người tôi đều đang run lên, nhưng lại không khóc nổi.

Những lúc đặc biệt khổ sở, cuối cùng tôi ngay cả nước mắt cũng không chảy ra được.

Phương pháp bọn họ đối phó với tôi vẫn là thuốc an thần, chờ tôi tỉnh lại ngoài trời đã hoàng hôn, bên giường lại có một bóng người, tôi không thể tin nhìn kỹ một chút, vẫn là Úc An Thừa!

Tôi nhắm mắt lại quay đầu đi, ván giường lại bị rung lên.

Chờ tôi kinh ngạc quay đầu lại, anh ta đang ho nhẹ mức ra một chén cháo nóng hôi từ trong bình thủy.

Lại còn là cháo khoai lang, bên cạnh là một đĩa trứng vịt muối cắt thành miếng nhỏ.

Anh ta ho một lúc mới ngừng, mới cẩn thận bụng chén lên, mức một muỗng nhẹ nhàng thổi.

Tôi đã không còn hơi sức để nổi giận nữa, chỉ là xem thường cười: “Thế nào? Áy náy trong lòng? Hay là nghĩ muốn chuộc tội thay người yêu bé nhỏ của anh?”

Cái muỗng chạm vào môi của tôi, mùi hương của cháo kích thích con thèm ăn của tôi, từ sáng sớm đến giờ, tôi còn chưa ăn gì.

Tôi cũng không có hùng tâm để bản thân đói chết, không hề chống đẩy há mồm nuốt xuống.

Anh ta lại lấy thêm trứng muối, dứt từng miếng từng miếng rất cẩn thận.

Dần dần khôi phục chút nguyên khí, hận ý trong lòng lại bén nhọn, tôi cười châm chọc:

“Rất cảm động, hơn mười năm nay, vẫn là lần đầu tiên lúc bị bệnh có người đút cho ăn, hơn nữa còn là đường đường đại thiếu gia nhà họ Úc, nếu như không phải là suýt chút nữa bị người hại chết, thì sao tôi lại có thể có được vinh hạnh như vậy chứ?”

Úc An Thừa nhìn tôi nói xong, tay cầm thìa run run hạ xuống, lại thối nguội rồi đưa đến bên miệng tôi.

Đột nhiên tôi cầm lấy tay của anh ta, nhắc đầu tiến tới trước mặt anh ta, rất gần rất gần:

“Anh có tội ác cảm có đúng hay không? Nếu như tôi cứ cả đời đây đưa không tha đối với tội của cô ta, anh cũng sẽ không khá hơn, có đúng hay không?”

Ánh mắt anh ta chớp động, lại nhanh chóng rũ mí mắt xuống tránh né câu hỏi của tôi.

Trong lòng tôi sinh ra một loại khoái cảm đầy ác ý, không buông tha cơ hội tiếp tục thử dò xét: “Thật ra thì, tôi có thể cho anh một cơ hội chuộc tội, thậm chí, hoàn toàn quên mất chuyện mà cô ta đã làm với tôi, chỉ cần.”

Quả nhiên anh ta mong đợi nhìn tôi.

Tôi nheo mắt lại lộ ra vẻ quyến rũ say mê: “Anh yêu tôi, yêu tôi giống như yêu cô ta vậy.”

Cái thìa bị dừng ở giữa không trung, hơi thở của anh ta bỗng ngưng trở nên nặng nề, thật giống như là muốn nhin ho khan mà ra sức hít vào.

Tôi làm ra vẻ uất ức ỉn chả chực khóc: “Cũng suýt chết một lần, mà tôi còn không biết, được một người đàn ông yêu, là cái tư vị gì đấy.”

Anh ta nhìn tôi giống như đang xem một màn kịch hay, ánh mắt bị một tầng âm trầm sương mù bao lại.

Tôi lại ra sức đưa môi về phía anh ta nhẹ nhàng hát lên: “Có thể, hôn tôi một chút giống như hôn người yêu của anh, được không?”

Cuối cùng sự nhẫn nại của anh ta cũng đến cực hạn, cảm chén ném lên bàn phịch một tiếng, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Tôi cười quái dị giống như vở kịch ác ý được như ý, thật là đáng tiếc, anh ta không nghe thấy.

Ngày đó về sau, Úc An Thừa không còn xuất hiện ở phòng bệnh của tôi nữa.

Sau khi xuất viện trở lại trong lâm viên của nhà họ Úc, mỗi ngày chúng tôi cùng nhau ăn bữa tối ở biệt thự của vợ chồng Úc Quảng Đình, buổi tối trở lại tiểu lâu của mình phân giường ngủ.

Từ trên xuống dưới nhà họ Úc, không có ai nhắc lại chuyện tôi rơi xuống nước, hình như cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra.

Mà quay về trong tiểu lâu, Úc An Thừa và tôi càng là hai người xa lạ lạnh lùng, mỗi ngày sau bữa cơm chiều anh ta đều muốn đi ra ngoài, lúc trở lại đã rất trễ, hiếm có mấy lần tôi còn chưa ngủ, lúc xẹt qua bên cạnh anh ta đều sẽ ra sức nhảy mũi.

Huệ Điềm Nhi không tiếp tục xuất hiện nữa, nhưng tôi nghĩ đến cái người gọi là Phạm Cao Schnauzer kia.

Xem ra, sự kiện giết người chưa thành lần này, đối với bọn họ mà nói, càng giống như là một lần khảo nghiệm nhỏ khiến tình cảm càng thêm kiên định.

Mặc dù canh cánh trong lòng, nhưng tôi cũng chỉ có thể buông tha cho việc truy cứu.

Bệnh viện báo cho tôi biết, theo tình huống của mẹ tôi, giai đoạn này trị liệu dùng mấy loại thuốc nhập khẩu phí dụng ngất ngao mà có hiệu quả rõ rệt.

Điều này đương nhiên là nhà họ Úc bày mưu đặt kế.

Tôi hiểu biết rõ, khoản phí dụng này, thay vì nói là bồi thường của nhà họ Úc đối với tôi, không bằng nói là một loại nhắc nhở.

Nhắc nhở tôi phải biết rõ ràng, việc tôi suýt vứt bỏ tính mạng, so sánh với việc giữ vững danh dự của nhà họ Úc, nhỏ bé không đáng kể đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 09

Editor: tu tai

Các đồng nghiệp cũng chỉ là quen biết xã giao, sau khi tôi trả phép đi làm lại nhiều nhất cũng chỉ chúc mừng một chút, cũng không có người truy hỏi căn nguyên về việc kết hôn của tôi.

Tôi từ chối xe nhà họ Úc sắp xếp cho tôi, vẫn ngồi xe buýt đi làm như bình thường, loại vô danh tiểu tốt lai lịch khó lường như tôi vốn dĩ dễ dàng khiến cho người nói xấu, vẫn là bảo trì phong cách cẩn thận chặt chẽ khiêm tốn tương đối an toàn.

Công việc ở trường học không nhiều, tôi có thời gian liền đến bệnh viện tâm thần thăm mẹ.

Không ngờ trong hành lang của bệnh viện, lại đụng phải Nhạc Xuyên.

Tôi dừng bước theo bản năng, anh ta đi từ phía đối diện tôi, cả người cũng chột cứng lại.

Ý niệm đầu tiên còn là không chịu tranh khí muốn trốn tránh, nhưng quay đầu lại không có đường, tôi hít sâu một hơi, ưỡn ngực đi về phía anh ta.

“Tân Nghiên.” Cuối cùng anh ta vẫn không có để mặc cho tôi đi mất.

“Sao anh lại ở đây?” Tôi tỏ vẻ kinh ngạc, “Đây cũng không phải là nơi mà người bình thường nên tới.”

“Cố ấy. Chúng u buồn sau sinh.”

Anh ta chỉ nói ngắn gọn một câu liền cúi đầu.

Mặc dù mặc một bộ âu phục màu xám tro của người thành đạt, nhưng nhìn qua tinh thần của anh ta lại cực kỳ uể oải.

“Tạ Vũ Nam? Chúng u buồn sau sinh?” Tôi kinh ngạc mở to hai mắt, giống như vô cùng đồng tình cùng ân cần đối với người bạn tốt nhất thời đại học của tôi, “Nghe nói nghiêm trọng còn có thể tự sát! Anh phải lưu ý đến cô ấy cho tốt đấy!”

Anh ta luống cuống nắm chặt tay.

Tôi tỏ vẻ ngoài cuộc thì sáng suốt nói: “Chuyện như vậy anh tuyệt đối không thể phớt lờ, bởi vì anh nên cô ấy mới bị bệnh này, nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì, thì cái đáng về nhà kinh doanh tài ba này, chỉ sợ nhà họ Tạ cũng sẽ không để cho anh mặc nữa đâu?”

Anh ta tránh ánh mắt trào phúng của tôi, rất khó khăn mới nói ra một câu: “Tâm bệnh đó của cô ấy, cũng đã tồn tại từ lâu rồi.”

Tôi cười khoa trương: “Làm sao có thể! Lúc học đại học Tạ Vũ Nam chính là đối tượng được nữ sinh cả lớp chúng tôi hâm mộ, rất xinh đẹp, trong nhà lại có công ty, cả đời không làm việc cũng có thể sống an nhàn sung sướng tiêu điều tự tại qua ngày, hơn nữa.”

Tôi khinh miệt liếc anh ta mấy cái: “Còn được học trường thể dục hội học sinh kiêm nhà vô địch Judo được nữ sinh hâm mộ nhất của trường chúng ta theo đuổi, nhất định chính là một cuộc sống hoàn mỹ, cô ấy có thể có tâm bệnh gì chứ?”

Hình như Nhạc Xuyên nhìn ra được cái gì, nhìn chằm chằm tôi: “Tân Nghiên, tôi cho là, cuộc hôn nhân của em, có lẽ có thể giúp em bước ra khỏi những tổn thương lúc trước.”

Thì ra vẫn không thể nào che giấu mất mát cùng không cam lòng từ trong tiềm thức, tôi vừa buồn bã vừa giận giữ, nhưng vẫn nhếch miệng cười như cũ:

“Lúc trước? A! Nói đến trước kia, tôi còn phải cảm ơn các người nữa! Nếu như trước kia không phải là bị chị em tốt nhất của tôi phản bội, thì tôi làm sao có thể nhận rõ rốt cuộc lòng người có bao nhiêu lãnh khốc cùng thực tế? Nếu như lúc trước không phải là anh dứt khoát kiên quyết rời khỏi tôi...hiện tại tôi sao có thể có cơ hội đến nhà họ Úc thanh danh hiển hách chứ.”

“Tân Nghiên, thật ra thì lúc đó tôi cũng.” Anh ta đánh gãy lời nói của tôi, hình như có ẩn tình muốn nói, nhưng giữa giữa một cái lại nuốt trở vào, “Thật xin lỗi, tôi không nên nhắc tới chuyện đó nữa.”

Dù sao vết thương cũng đã bị bóc ra, thay vì khiến nó cắn nội tâm từng ngum một, không bằng đau đến niềm vui tràn trề, tôi hài hước nhìn người đàn ông trước mắt:

“Có cái gì không thể nhắc đến hay sao? Không phải là tôi nói cho bạn thân nhất của mình bí mật không thể nói ra, nhưng cô ấy lại không cẩn thận nói lại cho bạn trai của tôi, sau đó, chưa tới nửa năm, bọn họ đã ở bên nhau sao?”

Tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, ở phòng tập Judo nơi chúng ta quen biết, giọng nói trầm thấp của Nhạc Xuyên: “Thật xin lỗi, Tân Nghiên, anh không thể tiếp tục với em được nữa.”

Cũng đã từng ở nơi này, trong nháy mắt lòng của tôi bay lên trời cao, mà một khắc kia, trời đất giống như đều đang sụp đổ, trong nháy mắt tôi bị vùi vào huyết sâu không thấy ánh mặt trời.

Tôi để mặc cho vết thương trong lòng không ngừng nứt toác ra: “Anh cho rằng bị đá kích như vậy, là có thể làm cho tôi bị vây khốn không còn ngày nổi danh? Yên tâm, tôi không phải là Tạ Vũ Nam, tôi cũng không có yếu ớt như vậy, cho dù tất cả các người đều điên rồi, thì tôi vẫn cứ sống tốt.”

Tôi tiến gần thêm một bước, ánh mắt khẳng định nhìn chăm chú anh ta: “Tôi sẽ sống được tốt hơn so với mỗi người các anh!”

Lần này không đợi phản ứng của anh ta, tôi liền bước ngang qua người anh ta mà đi về phía trước.

Đi tới cửa bệnh viện cuối cùng tôi cũng không chống đỡ nổi nữa, miệng thở từng ngum từng ngum đối diện với bầu trời.

Bóng dáng của anh ta giống như Ma Thần bị bao vây đào thoát ra, điên cuồng quay về trong tâm trí của tôi.

Trong cuộc thi Judo, đáng về anh ta bưng bưng hăng hái như vậy, lúc anh ta nói với tôi “anh yêu em”, ánh mắt ấy là không thể nghi ngờ như vậy.

Hai chúng tôi cũng không yêu đến mức khắc cốt ghi tâm, nhưng trong cuộc đời ảm đạm không có ánh sáng của tôi, anh ta đã từng là một tia sáng xé rách màn đêm.

Mà bây giờ, tôi lại vội vàng không thể đợi muốn dập tắt một chút ánh sáng lẻ tẻ này.

Bởi vì dù là chỉ có một chút, cũng vẫn có thể làm cho toàn thân tôi bị đau giống như lửa nóng thiêu đốt.

Tôi lao đến quảng trường mỹ thực lớn nhất thành phố, mỗi quầy đều ăn một trận, cho đến lúc không nhét nổi nữa, mới thuê xe trở lại nhà lớn nhà họ Úc.

Mẹ ghê xinh đẹp của Úc An Thừa đang ôm cánh tay rầu rĩ, đầu bếp trong nhà có việc gấp tạm thời xin nghỉ, trong phòng bếp một đồng nguyên liệu nấu ăn, mà bà ấy hoàn toàn không biết làm thế nào.

Đúng lúc tôi không muốn để mình rảnh rỗi, liền vung tay áo lên đi vào phòng bếp.

Rửa rau cắt thức ăn nấu đồ ăn, tôi bận bịu trong phòng bếp không nghĩ cho đến hoàng hôn.

Bà nội tôi từng làm đầu bếp, sau này khi tôi sống cùng bà bà không muốn bận trước bận sau phục vụ tôi, chuyện gì cũng sai tôi tự làm, dưới sự huấn luyện hà khắc và bất bẽ của bà, không tới một năm thì tôi đã luyện được một tài nấu nướng giỏi.

Món ăn muốn lên nồi rồi, tôi lại không tìm được gia vị, đi ra bên ngoài phòng bếp tìm Úc phu nhân, lại thấy Úc An Thừa trong phòng khách.

Không biết anh trở về từ lúc nào, đang ngồi trên ghế salon xem báo, thấy tôi mặc tạp dề giờ cái xeng cũng lấy làm kinh hãi.

Còn chưa tắt lửa, nên tôi không nghĩ ngợi nhiều làm một tư thế tay cần giúp đỡ với anh.

Anh rất phối hợp mà đi vào phòng bếp, tôi làm một khẩu hình miệng “Gia vị”, anh đã hiểu, nhưng vẻ mặt vẫn mở mồm, tay tôi nhom nhóp không có phương tiện, không thể làm gì khác hơn là dứt khoát mệnh lệnh anh: “Tìm!”

Anh mở tủ ra tìm một lát mới bê ra một hộp gia vị, tôi vurun tay ra với anh: “Muối!”

Anh nhìn về phía cái hộp không hề có động tĩnh, tôi không nhìn được đến gần xem thử, trong năm sáu ô vuông tất cả đều là bột trắng tinh, khó trách anh buồn rầu.

Nhưng mà rất nhanh anh phản ứng kịp, đưa một đầu ngón tay ra, thử dò xét đưa vào trong một ô vuông, chấm một chút bỏ vào trong miệng, nếm nếm, lắc đầu một cái lại duỗi tay vào trong một ô khác, chờ nếm đến ô thứ ba, rất khẳng định chỉ một cái.

Tôi liếc anh một cái, trên mặt anh tràn ngập cảm giác thành tựu, trên môi còn kề cận mấy hạt bột thật nhỏ, như một đứa trẻ mới ăn trộm đường.

Nếu như không phải là tâm trạng quá xấu, gần như tôi không nhìn được sẽ phải bật cười.

Thức ăn tôi nấu nhận được sự khen ngợi của mọi người, cặp sinh đôi của Úc Quảng Đình ăn sạch món cánh gà nướng mật ong tôi nướng, Úc Quảng Đình khó được trở lại dùng cơm cũng khen ngợi khích lệ tôi.

Úc An Thừa ăn cơm vẫn là có cũng được mà không cũng được, cũng không có tỏ vẻ đặc biệt nể mặt.

Úc phu nhân mở ra bình rượu nguyên chất của Úc thị, nghe nói chính là loại sử dụng trong tiệc của quốc gia, tôi nhấp vài hớp, quả nhiên mát lạnh hương thuần, hơn nữa uống vào không bao lâu đã cảm thấy hoảng hốt lại thoải mái.

Tôi đang cần cảm giác như thế, bất tri bất giác cũng uống nhiều hơn vài hớp.

Ăn uống no đủ chóng mặt, có một số việc, cũng liền trở nên chẳng phải rõ ràng.

Trở lại gác nhỏ tôi vui mình trên ghế salon xem tivi, tùy tiện tìm được một chương trình hài xem cho đỡ nhàm chán, vừa ăn khoai tây chiên vừa cười ha ha mỗi khi có chỗ buồn cười.

Nhưng càng cười càng khó chịu, trong dạ dày từng trận sôi trào, từ lồng ngực lật tới cổ họng.

Tôi che miệng chạy về phòng vệ sinh, vừa đứng Úc An Thừa từ trên cầu thang đi xuống, tôi vội vàng vòng qua anh, bỏ về phía bồn cầu ỏi ra.

Vẫn bị ghê tởm, tôi ngửa mặt nằm trên ghế sa lon xoa lồng ngực.

Cánh tay bị vỗ nhẹ nhẹ, tôi phiền não đẩy tay: “Sao vậy, khó chịu lắm”

Có một vật nhỏ nhút vào trong tay tôi, tôi mở mắt ra, là một viên thuốc, Úc An Thừa đang đứng ở bên cạnh sofa, trên tay bưng một chén nước.

Bỏ lại một trận ghê tởm đánh úp lại, tôi không kịp chạy, liền trực tiếp ỏi ở trên sàn nhà, Úc An Thừa không tránh kịp, bị bắn không ít vào người.

Tôi cũng mặc kệ anh có nhìn thấy hay không, trực tiếp lau bầu: “Thật xin lỗi, chờ một lát tôi sẽ dọn, khó chịu, hiện tại khó chịu.”

Anh cũng không dài dòng, để chén nước và viên thuốc đã mở ra xuống.

Bọn họ mỗi ngày buổi tối gặp nhau, anh chưa bao giờ sẽ thất ước .

Tôi nhắm mắt lại bật hơi giống như cá sắp chết đuối vậy, đợi đến lúc mở mắt ra, phát hiện bên cạnh thể nhưng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Úc An Thừa không có đi ra ngoài, thay quần áo ngồi trên ghế salon ở bên cạnh xem ti vi, hơn nữa, còn là loại chương trình hài hước mang tính chọc cười.

Tôi chưa từng thấy anh xem tivi, cũng vẫn luôn cho rằng anh hoàn toàn không xem tivi.

Anh không nghe được.

Nằm cũng không thoải mái, tôi chống tay lên ghế salon ngồi dậy, lại choáng váng thiếu chút nữa thì ngã xuống.

Thật vất vả ngồi dậy được, Úc An Thừa đã ngồi đến bên cạnh tôi, bưng chén nước, lòng bàn tay mở ra vẫn là viên thuốc kia.

Từ nhỏ tôi đã không biết uống thuốc như thế nào, có một lần mắc kẹt ở cổ họng thiếu chút nữa không đem tôi đăng chết rồi, vừa nghĩ tới liền sợ, lớn miệng oán trách: “Viên thuốc to như vậy, làm sao nuốt xuống được, tôi không uống!”

Rượu nhà họ Úc quả nhiên rất mạnh, tay chân đều bị tê dại ngã mềm yếu vô lực như nhau, tôi quyết định lên thẳng trên lầu đi ngủ.

Ngã trái ngã phải đánh răng xong, tôi vào phòng ngủ lấy chăn, ôm chạy thẳng tới thư phòng, đi tới cửa lại bị Úc An Thừa chặn lại.

Tôi bất mãn nói: “Làm gì! Tôi muốn đi ngủ!”

Anh đưa ra một cái bình nhỏ về phía tôi, bên trong có mấy viên nho nhỏ gì đó, vẫn lại là thuốc, chẳng qua được bẻ thành viên rất nhỏ.

“Không uống!”

Tôi không chịu nổi phiền phát tay một cái, tựa vào khung cửa nhắm mắt lại, quyết định cứ như vậy ngủ.

Chăn tuột khỏi tay tôi, cánh tay của tôi bị đỡ lấy một cách nhẹ nhàng, một lát sau, cả người bị một vòng tay ôm lấy.

Tôi không có chút sức lực nào, dứt khoát dựa hẳn lên, nhờ vào sức lực của anh, từ từ chuyển đến bên giường.

Tôi ngã xuống gối, anh cởi giày của tôi ra, thả chân tôi lên giường, lại đắp chăn kín cho tôi.

Bỗng tôi thấy không đúng, vén chăn lên quơ quơ tay muốn đứng lên: “Nhảm rồi nhảm rồi, đây không phải là giường của tôi, tôi muốn đi thư phòng, ghế sa lon.”

Anh đè tay tôi xuống, một lần nữa dịch lại chỗ nơi bả vai tôi, lại dùng ngón tay chỉ vào giường, làm một dấu tay “Ngủ”.

Tôi đánh nắc rượu cười khanh khách: “Úc An Thừa. Ách. Đã có người nói với anh. Anh làm dấu tay. Ách. Rất đẹp mắt hay chưa?”

Anh bỗng xấu hổ cứng đờ.

“Nhưng là, nơi này của anh không được!” Tôi nâng tay lên chỉ chỉ nơi trái tim của anh, “Anh là đồng lõa, đồng lõa!”

Cảm xúc vì say rượu mà trở nên mê muội mà trực tiếp, tôi che mắt tức giận nói lời ác độc:

“Ai nói, yêu là nhẫn nại mãi mãi, lại âu yếm; yêu là cho dù là người ác, mọi việc cũng sẽ bao dung, mọi việc đều sẽ tin tưởng, mọi việc đều hy vọng, mọi việc đều nhẫn nại. A phi. Đây là lời nói nhảm của những người chưa từng bị hại thôi, trên đời này nếu như thực sự có người có thể yêu tôi như vậy, thì tôi cũng sẽ yêu anh ta! Nếu không, tôi sẽ ăn miếng trả miếng, tất cả tổn thương mà các người gây ra cho tôi, tôi sẽ tăng gấp bội trả lại.”

Càng nói càng hung ác càng nói càng loạn, càng về sau chính bản thân cũng không biết mình đang nói cái gì.

Tinh thần chìm trong hôn mê, lại cảm thấy, một khối khăn lông ấm vuốt ve khắp mặt, tiếp theo, hai bên huyệt Thái Dương có ngón tay đang xoa bóp nhẹ nhàng.

Từ đại não, đến Tứ Chi Bách Hải, càng ngày càng trở nên nhẹ trong những cái xoa bóp nhẹ nhàng, tưởng như bị ôm ấp ở trong đám mây.

Loại ấm áp không giống thực tế lại khiến tôi tỉnh táo, tôi bỗng mở mắt ra.

Úc An Thừa lập tức hoảng hốt dời ánh mắt đi chỗ khác.

Không biết có phải là ảo giác của tôi hay không, trong nháy mắt đó, ánh mắt của anh lại như khi đang ngồi bên mép giường của bà nội anh, mềm mại ấm áp giống nhau.

Tôi có chút mê hoặc, lại khiêu khích tiếp: “Anh, tại sao lại đối tốt với tôi như vậy? Vẫn nghĩ muốn đền bù tội ác của các người sao?”

Anh vẫn không trả lời như cũ, hình như những tội ác đó hoàn toàn chỉ là do tôi tưởng tượng ra.

Giữ vững trầm mặc, đây là thái độ làm cho tôi tức giận nhất cũng tuyệt vọng nhất.

“Anh cho rằng đối tốt với tôi một chút, thì tôi sẽ từ từ quên đi?” Tôi tức giận cố ý nhắc tới chuyện mà anh ghét nhất, “Không phải tôi đã nói rồi sao, muốn tôi quên, chỉ có một biện pháp.”

Tôi mượn say rượu nheo mắt nhìn anh, vỗ vỗ lên phần đệm giường bên cạnh: “Không bằng, tối nay, anh hãy ngủ ở đây đi?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 10

Anh vẫn ngồi xỏm ở mép giường, ánh mắt chuyển từ môi lên khuôn mặt của tôi.

Tôi say ngủ ngà ngà mông lung lộ ra một nụ cười quyến rũ:

“Đoạt được người đàn ông của cô ta, nói không chừng, tôi sẽ không oán hận như vậy nữa.”

Đột nhiên anh chống mép giường đứng lên.

Chắc sau đó sẽ xấu hổ đập cửa đi ra ngoài, tôi đã chuẩn bị cười to chế giễu anh một trận, thế nhưng đột nhiên anh lại đứng ở đầu giường cúi người xuống.

Tay của anh chống ngay hai bên mặt của tôi, vừa vặn giống như một cây cung giữ chặt lấy tôi, cả người tôi bị bao bọc trong cái bóng của anh.

Tôi giật mình, sống lưng lạnh lẽo giống như có một con rắn nhỏ đang bò, nhưng vẫn gắng gượng chống đỡ: “Anh thật sự muốn hiến thân à, để chuộc tội cho người phụ nữ của anh à?”

Mặt của anh hoàn toàn che đi ánh đèn ở đầu giường, không nhìn ra biểu cảm, tôi cảm thấy trên mặt bỗng nhiên lạnh đi, ngón tay thon dài của anh trượt lên trên mặt tôi!

Toàn thân tôi co lại, cắn chặt môi không để cho mình kêu lên.

Ngón tay anh vẫn chuyển động, êm ái mà dịu dàng, giống như gió vũ về chơi đùa.

Rất kỳ lạ, tôi không ngờ trong cái hít thở không thông đó là một sự khản trương.

Loại cảm giác đó, và cảm giác lúc người đàn ông có chòm râu dê đụng vào tôi như đối mặt với vực sâu sợ hãi, hoàn toàn khác nhau. Đường như vô cùng dịu dàng và thương tiếc, thế nhưng, khiến tôi có chút quyến luyến.

Mặt của anh từ từ nghiêng xuống, càng ngày càng gần.

Hơi thở của anh cũng trong trẻo, sạch sẽ, hoàn toàn khác với sự vẩn đục trong trí nhớ.

Tuy nhiên tôi đã căng thẳng giống như xác chết, không có ý thức để tránh né.

Lúc anh sắp đến gần môi của tôi thì đột nhiên dừng lại một chút, đầu hơi ngửa về phía sau, hình như đang nhìn kỹ nét mặt của tôi.

Giọng của tôi yếu ớt run rẩy: “Tới đi, thế nào? Muốn tránh à?”

Không biết có phải chọc giận anh hay không, đột nhiên anh giữ chặt tay của tôi, đôi môi nóng rực chọt dán chặt trên môi của tôi, trong phút chốc nhiệt độ xuyên thẳng qua xương sống của tôi, tôi mờ to hai mắt, cả người đẩy lên giống như con tôm vậy.

Tôi vẫn kháng cự lại hành vi thân mật quá mức, dù là Nhạc Xuyên, cũng chỉ là hôn qua má của tôi, hoặc là chạm vào môi tôi như chuồn chuồn lướt nước.

Nhưng anh lại hôn sâu, dường như hôn và dây dưa bằng môi thôi không thỏa mãn, hơn nữa đầu lưỡi mềm mại nóng rực đang liếm trên đôi môi của tôi, dính dính lướt qua răng của tôi, lại không an phận giữa hàm răng của tôi, tìm kiếm vào sâu hơn nữa.

Không phải là tôi không muốn tự bảo vệ, nhưng trong cổ họng không thể đè nén mà “um” một tiếng, dễ dàng hé mở đôi môi cho anh vào sâu hơn.

Giống như được khai thông, môi của anh quyen vào nóng rực và ồ ạt như dòng nước lũ mạnh mẽ, chiếm lấy môi lưỡi tôi đầy khí thế, dâng tràn lên không thể ngăn chặn, dường như có thể đánh thẳng một mạch đến trái tim tôi, gào thét qua mỗi một mạch máu và thần kinh của tôi, ngang ngược bao phủ toàn bộ thần trí của tôi.

Không biết từ lúc nào đầu lưỡi của tôi và anh đã hòa quyen với nhau, hai bên quấn lấy khuấy động như tầng sóng lớn, tôi đã bị cuốn vào làn sóng đó, tinh thần tan rã không còn phân biệt được phương hướng.

Môi của anh lưu luyến dính vào môi tôi, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên xương quai xanh của tôi, lần mò tìm kiếm giống như đánh trên phím đàn, trên ngực truyền tới một luồng hơi nóng, đột nhiên tôi run rẩy dữ dội!

Ngực của tôi, có một mảng dấu vết ma quỷ nhìn thấy mà giật mình.

Sau khi bàn tay xấu xa kia có sức xoa nắn trên ngực của tôi, đã đâm tàn thuốc nóng rực vào bộ ngực vẫn chưa dậy thì của tôi, trong phút chốc vùng da trắng nõn mềm mại đó bị in ra những vết thương màu đỏ thẫm, cả một mảng vết thương không chảy máu, từ từ lở loét mưng mủ, cuối cùng để lại một vết sẹo không thể nào phai mờ.

“A --”

Vết thương trên ngực trở nên nóng hầm hập, cái cảm giác bị phỏng nóng rất khiến cho tôi hoảng sợ, không nhận được nên kêu lên thành tiếng, tránh thoát, tôi chỉ muốn trốn thoát, dùng hết sức mạnh cơ thể hung hăng đẩy cái người đang bao phủ ở trên người tôi xuống!

Tôi liều mạng níu lấy ngực, mặc dù nơi đó hoàn toàn không bị tổn hại gì, mà tôi lại có cảm giác nhục nhã kinh hoàng giống như bản thân mình xé rách ra trần trụi, tôi nhắm mắt co rúc người lại thật chặt, run rẩy giống như một con thú bị giật mình tỉnh giấc giữa giấc ngủ đông, bất lực không biết làm thế nào để đối mặt với thế giới lạnh lẽo ở bên ngoài.

Một tiếng kêu đau đớn làm cho tôi không tự chủ mở mắt ra, Úc An Thừa dựa vào cái tủ sát tường định đứng lên, nhưng vừa đứng lên lại ngồi xuống.

Trái tim tôi nhảy rộn lên, một cảm giác sợ hãi nặng nề bao phủ tôi, thân thể anh như vậy, lở như ngã bị thương thì sao tôi gánh nổi trách nhiệm đây!

Cũng may, anh cố gắng bám vào cái tủ để đứng lên, ngẩng đầu lên ánh mắt lại nhìn về phía tôi, tôi vội vàng nhắm chặt mắt lại.

Bước chân nặng nề, anh hít thở cũng không đều, từ từ bước đến gần tôi, lúc tay anh sắp chạm vào tôi, tôi cố gắng mở mắt ra.

Trên mặt anh là vẻ mờ mịt khó hiểu, dường như vô cùng lo lắng ân cần, tay anh đang muốn đưa lên trán của tôi.

Tôi không thể nào tiếp nhận một lần nữa, vừa co rúm lại lui về phía sau vừa gào lên: “Tránh ra! Đừng đụng vào tôi! Tránh ra!”

Anh thu tay về giống như bị điện giật vậy, chân vẫn đang thử dò xét tính bước về phía trước.

Tay tôi run run chỉ ra cửa: “Đi ra ngoài đi!”

Anh giật mình ngay tại chỗ giống như gặp phải một đòn cánh cáo, đột nhiên lộ ra một nụ cười tự giễu, trong phút chốc toàn bộ nhiệt độ trong ánh mắt đều tiêu tan hết.

Anh nhanh chóng quay đầu lại, giống như cuối cùng cũng được giải thoát, bước chân lao đảo đi thẳng ra ngoài.

Suýt chút nữa là tự chuốc lấy tai họa đau thương, bài học kinh nghiệm để tôi không dám tùy tiện trêu chọc Úc An Thừa nữa, mà anh cũng lần tránh triệt để, liên tục mấy ngày đến cơm tối cũng không về ăn, cũng may vợ chồng Úc Quảng Đình đã đi Mi công tác, cũng không có ai hỏi tới.

Thời tiết có hơi bức bối, buổi tối tắm xong tôi thay bộ áo ngủ màu trắng vào trong sân hóng mát.

Không có trăng sao, gió thổi ào ào qua hoa cỏ trong sân, thổi bộ áo ngủ rộng rãi của tôi bay phấp phật, cảm giác bồng bênh giống như bộ váy đang khiêu vũ vậy.

Ngẩn ngơ nhớ lại khi còn bé ở trong sân nhà, ở một góc xó xỉnh của khu dân cư bình thường trong thành phố, thời tiết buổi tối cũng oi bức như thế này, ba mẹ sẽ dời cái ghế ra sân uống trà nói chuyện phiếm, mà thú tiêu khiển yêu thích nhất của họ chính là xem con gái của họ khoe khoang về những điệu múa mới.

Bây giờ cái sân này, mặc dù được xây dựng tinh xảo đẹp đẽ, nhưng cô đơn vắng vẻ không có một chút cảm giác gia đình.

Càng không có một người có thể thật sự làm bạn, che chở yêu thương tôi như người trong nhà.

“Ba, con nhảy một điệu múa cho ba xem nha, hôm nay con hơi cô đơn.”

Tôi lấy điện thoại di động ra, chọn phần âm nhạc, mở bài hát “Người đẹp mơ mộng” (*) với giai điệu thông thả nhưng đau thương.

Người đẹp mơ mộng hãy mau mau tỉnh lại,

Ánh sao và giọt sương đang lặng lẽ chờ đợi,

Tiếng động xôn xao ban ngày đã dần biến mất,

Ánh trăng bàng bạc tỏa ra sáng rõ.

Người đẹp mơ mộng, nữ hoàng trong bài hát của tôi,

Tiếng hát dịu dàng làm cho em thoải mái;

Mọi chuyện đã xong không còn bận rộn nữa,

Người đẹp mơ mộng mau mau tỉnh lại!

.....

(*) Bài hát beautiful dreamer

Đây là bài múa đơn duy nhất của tôi, cũng là bài tôi luyện tập vất vả nhất, điệu nhảy mang lại cảm giác thành tựu nhất, tôi từng biểu diễn nhiều lần ở trường học và những hoạt động quan trọng của thành phố, điệu nhảy này có yêu cầu rất khắt khe đối với tình cảm biểu đạt và kỹ xảo, bây giờ tôi vẫn còn nhớ cô giáo dạy múa xinh đẹp của nhà thiếu niên đã nhấn mạnh hết lần này đến lần khác: “Tân Nghiên, trong điệu nhảy này, con phải vừa biểu hiện ra cảm xúc đau buồn, còn phải làm cho mọi người thấy ước mơ và hi vọng của con.”

Tôi cởi giày hóp bụng hít vào, chân trần bắt đầu múa điệu đầu tiên, cơ thể phập phồng khép mở phù hợp với âm nhạc, cánh tay lặng lẽ phác họa trong không khí.

Nhưng mà, ba à, con chỉ nhảy ra về đau thương, nhảy không ra ước mơ và hi vọng.

Gió càng lúc càng lớn, liên tiếp từng đợt, mái tóc dài của tôi tung bay, làn váy cũng tung bay trong gió giống như đôi cánh chim dịu dàng.

Một tiếng sấm vang lên nặng nề, giống như đang lăn đến từ phía xa xa, tôi như con bị gãy cánh, động tác chim bay đột nhiên ngừng lại.

Nhưng vẫn tránh không kịp một tia chớp, trong dư quang của khóe mắt, có một bóng dáng cao gầy ở chỗ bức tường hoa điêu khắc trong sân.

Tôi bị sợ đến mức ôm đầu chạy vọt vào trong phòng khách, nhảy lên trên ghế sofa vùi đầu vào giữa hai đầu gối, lấp ba lấp bắp an ủi mình:

“Đừng khẩn trương, sẽ trôi qua rất nhanh thôi, không có chuyện gì lớn.”

Một trận sấm vang lên rất gần, giống như đang bỏ vào đầu tôi vậy, tôi cố lắc đầu, không chế không được, cơ thể run rẩy lăn xuống từ trên ghế sofa.

Lúc này cửa lại mở ra, bước chân của Úc An Thừa hơi chần chừ chỗ cửa ra vào, rồi đi thẳng về phía tôi.

Tôi không muốn để cho anh nhìn thấy mình suy yếu và nhếch nhác, thê thảm không ra gì như vậy, kéo cơ thể đã mất kiểm soát của mình vội vàng chạy lên lầu.

Vừa mới mở cửa phòng sách ra thì một tia sấm sét nhá lên, tôi nhào tới ghế sofa, vùi mặt vào đó và che tai lại, hận không thể lập tức sinh ra cái vỏ để chui vào.

Nhưng không thể nào che nổi ánh sáng chớp lóe và tiếng sấm ầm ầm vô tận, dường như tôi lại thấy cái bàn tay kia, đang cầm đầu thuốc đỏ tươi đâm vào tôi, tôi móc cổ họng của mình, kêu cũng không kêu được.

Đây là ác mộng trong trí nhớ, đã mọc rễ trong lòng tôi, khi sấm sét vang dội trong đêm, sẽ quấn chặt lấy tôi, sinh trường nảy nở giống như thực vật ăn thịt người vậy, khiến tôi lâm vào cảnh hít thở không thông, không thể nào tránh thoát được, giống như sắp chết vậy.

Đột nhiên gian phòng hoàn toàn sáng choang, tôi càng liều chết nhắm chặt đôi mắt lại, lại cảm giác có người vỗ nhẹ nhẹ lên bả vai của tôi, cả người tôi lập tức bắn ra, hoảng hốt co ro ở một góc ghế sofa.

Tay Úc An Thừa dừng lại giữa không trung, rõ ràng cũng bị tôi làm cho giật mình, anh không tiến gần thêm nữa, chỉ vội vàng làm một dấu tay mà tôi nhìn không hiểu.

Tôi mất đi khả năng phản ứng, chỉ biết là liều mạng lắc đầu.

Anh làm dấu tay lần nữa, hình như đang nhắc tôi thả lỏng một chút, lại lấy ra máy tính cầm tay mà lâu rồi không thấy đưa đến trước mặt tôi:

“Em làm sao vậy?”

Tôi không muốn trả lời cũng không biết trả lời thế nào.

Nhiều năm như vậy, mỗi lần sợ hãi đều cố ý trốn tránh người khác, một mình chống đỡ, bởi vì đây là bí mật nhục nhã nhất của tôi.

Nhưng mà anh vẫn hỏi tiếp: “Xảy ra chuyện gì rồi sao? Không thoải mái? Hay là sợ hãi?”

Tôi có thể nói thế nào đây! Tôi không cần bất cứ ai quan tâm! Tôi nhét nắm tay đang nắm chặt gần như co rút vào trong miệng, không để cho mình sụp đổ đến khóc lên.

Hàm răng cắn càng lúc càng chặt, tôi chính là muốn đau đớn như vậy đây.

Mu bàn tay đau đớn, thì những nỗi đau khác mới có thể dời đi.

Nhưng Úc An Thừa không hiểu, lần đầu tiên tôi nghe tiếng kêu của anh.

Anh bước đến nắm cánh tay của tôi, dùng sức kéo tay tôi ra khỏi miệng.

Sự tiếp cận của anh làm cho tôi thêm hoảng sợ, tôi đã không còn hơi sức, nhưng vẫn giãy giụa theo bản năng, thế nhưng bây giờ tôi không thể đẩy anh ra.

Anh tóm lấy cánh tay xô đẩy liên tục của tôi, đột nhiên ôm chặt tôi vào trong lòng, xiết chặt lại, xiết chặt lại giống như muốn trói buộc tôi lại, không bao giờ buông ra nữa.

Tôi bám vào người anh, vẫn không an phận muốn vọt ra, đột nhiên trên lưng cảm thấy một hồi vuốt ve nhẹ nhàng và chậm rãi.

Tay của anh dùng lực và tốc độ nhịp nhàng nhất, khẽ vuốt ve phía sau lưng tôi từ trên xuống dưới, từng cái, từng cái, kiên nhẫn mà tỉ mỉ, giống như muốn khai thông từ từ tất cả những khản trương căng thẳng tinh thần của tôi.

Từ trước đến giờ, tôi vẫn cứng rắn đối diện với thế giới này, vẫn không hy vọng xa vời người khác có thể mang đến cho tôi sự vỗ về êm ái như vậy.

Nhưng mà cảm giác như vậy, hóa ra có thể ăn mòn ý thức của con người hơn cả rượu nữa, có lẽ thật sự quá mệt mỏi, sức lực cuối cùng của tôi đã tiêu tan theo những cái vuốt ve nhẹ nhàng ấm áp và thoải mái này, đầu tôi không tự chủ mềm oặt dựa vào trên vai anh.

Trong lúc mông lung, rốt cuộc cũng bắt được một chút cảm giác dựa dẫm, dường như đang thôi thúc sự tham lam khao khát trong lòng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 11

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Tôi không biết mình đã ngủ thế nào, hơn nữa, cả đêm không mộng mị, mở mắt ra thì trời đã sáng trưng.

Càng không nghĩ đến, khi tỉnh lại, chỗ nằm bên cạnh còn có một người.

Trời rất trong, có mấy tia nắng mặt trời rọi vào qua khe hở rèm cửa sổ, giống như giọt nước màu vàng chảy trên người anh.

Úc An Thừa bọc một cái chăn tựa vào thành giường bên cạnh tôi, miệng hơi mấp máy, hình dáng lông mi dưới ánh mặt trời giống như chiếc lông chim.

Vào ban đêm khiến tôi sợ hãi, lại có một người, ở bên cạnh tôi canh giữ cả đêm như vậy...

Yên tĩnh quá mức tốt đẹp, ngay cả hô hấp của tôi cũng nhẹ đi, chỉ đánh thức chính mình, phát hiện chẳng qua chỉ là một giấc mơ.

Ánh mặt trời chiếu lên đồ trang sức màu vàng kim trên ngực anh lấp lánh, là roi từ áo lót ra ngoài, tôi nhìn không được đến gần nhìn một chút.

Là đồ mà Huệ Như Nhân đưa vào đêm tân hôn của chúng tôi, của anh là một cái ổ khóa, lần trước tôi không nhìn kỹ, bây giờ mới phát hiện, phía trên còn có khắc chữ.

Tôi lại đến gần chút, gần như dí sát vào ngực anh mới nhìn rõ được, là hai chữ “Năm tay”.

Tôi lập tức nghĩ đến cái chìa khóa của mình, nhất định bên trên cũng khắc chữ tương ứng với chữ này.

Một cái chìa khóa mở một ổ khóa, Huệ Như Nhân muốn tôi kiên nhẫn mở ra ổ khóa của Úc An Thừa.

Quả thực, người đàn ông này, thật sự là tôi không biết rốt cuộc trong lòng anh khóa cái gì.

Một lần tôi thấy anh yên lặng, yên lặng tới mức không quan tâm tới sống chết của mình.

Nhưng mà, ngày đó tôi khiêu khích, giống như đốt cháy khát vọng tồn tại đã lâu trong lòng anh, cảm giác nóng bỏng cực kỳ rõ ràng và tàn sát bừa bãi đó, khiến cho tôi suýt chút nữa bị lạc.

Còn có đêm qua, anh uất ức chính mình ở cùng tôi như vậy, dù tôi tâm địa sắt đá cũng khó tránh khỏi sinh ra áy náy mơ hồ.

Hơn nữa, tôi chưa từng phát hiện, anh luôn luôn giữ ổ khóa chỉ có tôi mở được bên người.

Còn cái chìa khóa kia, không biết tôi đã vất đi đâu từ đời nào rồi.

Đột nhiên có cảm giác xúc động mãnh liệt, muốn tìm cái chìa khóa kia thử một lần, có phải thật sự mở được ổ khóa này không! Cũng xem thử xem, bên trên chìa khóa của tôi có khắc chữ gì tương ứng với chữ của anh.

Nhanh chóng bò dậy, không cần thận húc đầu vào cằm anh.

Anh lung lay, mờ mịt mờ mắt.

Tôi hoảng hốt, nhanh chóng nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Một loạt tiếng sột soạt vang lên, ngay sau đó là một tiếng trầm đục bất ngờ, tôi hoảng sợ mở to mắt.

Úc An Thừa đang nửa quỳ, bám vào tay vịn của ghế sofa, mặt mũi xanh ngắt, thở nặng nhọc.

Tôi lăn xuống ghế sa lon đỡ anh, khua tay làm động tác đơn giản: “Anh làm sao vậy?”

Anh không ngẩng đầu lên được, một bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa, ý bảo không có việc gì.

Tôi vội vàng đỡ anh lên ghế sofa, để anh thả lỏng người nằm xuống, trong lòng không khỏi tự trách: hôm qua kim nén ngủ một đêm như vậy, người bình thường cũng sẽ thấy không khỏe, nói gì tới người có bệnh về tim!

Nhưng tôi không có bất kỳ kiến thức hộ lý nào, không thể làm gì khác hơn là lấy máy tính cầm tay vội vàng viết: “Muốn đi bệnh viện không?”

Anh lắc đầu, cầm cây bút của tôi chậm rãi viết một câu: “Nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

Tôi không biết nên làm gì, canh giữ bên cạnh anh, một cử động nhỏ cũng không dám.

Hình như anh cảm nhận được, mờ mắt nhìn tôi cười cười, làm động tác ăn, lại đẩy đẩy tôi.

Tôi không yên lòng, lắc đầu: “Em không đói bụng.”

Anh bất đắc dĩ cười cười, chỉ chỉ bụng mình.

Tôi hiểu! Úc thiếu gia đói bụng!

“Em đi lấy chút đồ ăn, anh nghỉ ngơi một lúc đi!” Tôi tắt tả xuống lầu chạy đến phòng bếp.

Mặc dù trong tiểu khu không cung ứng cơm nhưng trong tủ lạnh vẫn để sẵn ít sữa tươi, mì và trứng gà gì đó, tôi làm chén mì trứng gà cà chua đơn giản, đang muốn đi lên lầu xem, Úc An Thừa đã xuống.

Tôi không thấy anh đói chỗ nào, chỉ uống vài ngụm nước canh, nhấm mấy cọng mì sợi, dùng đũa gấp mì cũng hơi quá sức, hơn nữa sắc mặt cũng rất khó coi, phải buông chén xuống hít mũi đến mấy lần, lúc đứng dậy hình như còn đang che miệng ho khan.

Tôi không biết có phải nên bày tỏ một chút ân cần hay không, nhìn anh lấy vỉ thuốc trong ngăn kéo bàn trà, giả vờ thuận tay đưa chén nước cho anh.

Anh quay đầu, có chút bất ngờ, lúc nhận nước còn làm một động tác “Cám ơn”.

Tôi đụng phải ngón tay hơi lạnh của anh, đột nhiên cảm thấy lúng túng đến quý dị.

Cảm giác lúc nào cũng giương cung bạt kiếm đã thành thói quen, sống chung hòa bình như vậy lại khiến tôi cảm thấy không biết làm sao.

Tôi giả vờ điềm nhiên như không có việc gì, cầm tờ báo chiều trên bàn trà nhỏ, che mặt mình đi.

Vô tình nhìn thấy một mẫu tin tức trong mục giải trí: một đoàn múa balê nổi tiếng nào đó của Nga sắp tới thành phố S biểu diễn trọn vẹn “Hồ đào giáp tử”, “Hồ đào giáp tử” của bọn họ được cả thế giới công nhận là bản hay nhất.

Lực chú ý bị kéo tới, tôi cắn ngón tay, trong lòng ngứa như bị mèo cào, đáng tiếc hôm nay đã là ngày biểu diễn cuối cùng, toàn bộ vé đã bị tranh giành hết sạch.

Tiếc nuối cũng vô ích, chỉ tự trách mình không biết sớm hơn, bây giờ nhờ Phạm Kiến kiểm vé cũng đã chậm, tôi chán nản nhét cả ngón tay vào trong miệng dùng sức cắn.

Không ngờ Úc An Thừa ở phía sau vỗ vỗ tôi, anh đã đổi xong quần áo để ra ngoài, nhìn tôi làm động tác hẹn gặp lại.

Rõ ràng là chủ nhật, lại còn là công ty của nhà anh, có cần phải cần cù tới mức này không? Hơn nữa anh đi ra cửa còn ho liên tục, rất có thể là bị cảm.

Muốn hỏi, nhưng lập tức tôi lại nhảy cảm ngăn mình lại.

Có lẽ tối hôm qua chỉ là anh nhất thời nổi lòng tốt, không có nghĩa anh nguyện ý một mình ở cạnh tôi cả ngày chủ nhật.

Hơn nữa nếu thật sự ở chung, tôi cũng cảm thấy không được tự nhiên, vì vậy rất thoải mái vẫy tay với anh, coi như là nói hẹn gặp lại.

Nhưng cửa đóng lại rồi, trong căn phòng trống rỗng chỉ còn một mình, tôi lại cảm thấy trống rỗng. Xem TV, máy vi tính thật lâu càng thêm hoa mắt mệt mỏi vô lực.

Muốn giải sầu, chỉ có thức ăn ngon.

Nghe nói cách điều chỉnh tâm trạng tốt nhất là ăn chút đồ ngọt, vừa có thể giết thời gian lại làm cho tâm trạng thoải mái hơn, không gì bằng làm cho mình một cái bánh ngọt, độ ngọt cao có thể khiến thần kinh không vui tạm thời tê dại.

Nói làm là làm ngay, tôi bật dậy khỏi ghế sofa, chạy đến siêu thị gần đây mua sữa đặc, bơ, chocolate và bột, lại qua nhà lớn của nhà họ Úc mượn đầu bếp khuôn đúc và giấy bạc.

Tôi từng làm qua mấy lần, cũng không quá khó, đang làm thì bảo mẫu A Tú của nhà họ Úc tới quét dọn vệ sinh, nhìn thấy tôi lôi bánh gato ra khỏi lò nướng, tán dương: “Cô chủ thật là có tâm.”

Bà gọi vợ của Úc Quảng Đình là bà chủ nên gọi tôi là “cô chủ” để phân biệt.

Đây có thể coi mới chỉ là thành công phần căn bản, chocolate màu đen phủ bên trên hơi nứt, tôi thấy thật khó coi, cầm túi kem màu hồng vẽ một con mèo kitty bên trên, ai ngờ càng vẽ càng giống một cái mặt heo mập.

Tôi bị phần vẽ luôn thêm hai cái mũi heo, một cái mặt lợn McDull ra lò.

A Tú không nhịn được cười: “Cái này hay đấy! Cô chủ tự mình làm, nhất định An Thừa sẽ thích.”

Tôi khổ sở làm bánh gato để tự an ủi mình, liên quan lắm gì tới Úc An Thừa!

Hình như A Tú nghĩ đến gì đó, không cười nữa, thờ dãi: “Cô chủ à, cuối cùng cũng có cô làm sinh nhật cho An Thừa, nhiều năm như vậy, chúng tôi là nói cũng không dám nói đấy.”

Sinh nhật của Úc An Thừa, trời ạ, tôi không tâm ý tương thông với anh tới mức đấy chứ?

Chẳng qua tôi càng hiểu kỳ ý trong lời A Tú: “Tại sao không nhắc tới? Sinh nhật là chuyện tốt mà.”

A Tú cẩn thận suy nghĩ một chút mới mở miệng: “Cô chủ, nhà họ Úc rất kiêng kỵ nhắc tới chuyện này, nhưng mà nếu chỉ nói cho cô một chút cũng không sao. Sinh nhật của An Thừa cũng chính là ngày giỗ của cố phu nhân, khi còn bé An Thừa không hiểu, sinh nhật hàng năm còn làm cho thật náo nhiệt, nhưng kể từ thằng bé biết chuyện thì không tổ chức sinh nhật nữa.”

Lòng của tôi như bị nhéo mạnh một cái, đau nhức nhè nhẹ từng cơn.

Kể từ sau khi ba tôi qua đời, tôi cũng không tiếp tục làm sinh nhật cho mình.

Sinh nhật của chúng tôi đều là ngày giỗ của người thân, hơn nữa tiệc nuôi trong đó, cả đời cũng không thể đền bù.

Đau khổ sâu sắc như vậy, chỉ có chính bản thân biết.

“Là do..... Khó sinh sao?” Tôi không thể tin được cái thời đại này còn có thảm kịch như vậy.

“Cũng không hoàn toàn đúng.” A Tú thôn thức. “Vốn là không quá thuận lợi, bệnh tim lại phát tác..... Ai, nghe nói bà chủ quá cố có bệnh tim di truyền của gia tộc, Ông chủ vô cùng khổ sở, vẫn tự trách mình quá bận rộn không quan tâm tới bà chủ, qua mười mấy năm vẫn không quên được, sau này bà cụ khuyên sống khuyên chết mới cưới bà chủ bây giờ. Nhưng mà, bà chủ quá cố rất xinh đẹp, tính tình cũng nhu thuận, chưa từng to tiếng với ai, nhưng đáng tiếc, chưa tới ba mươi tuổi đã.....”

Tôi cảm thấy máu trong người chảy với tốc độ cực nhanh, vẫn chưa tới ba mươi tuổi! Mà Úc An Thừa, chính là bị di truyền bệnh của nhà mẹ!

A Tú nhìn ra tôi đang sững sờ, vội vàng bổ sung: “Nhưng mà An Thừa nhà chúng tôi nhất định sẽ bình an vô sự, bà cụ làm việc thiện tích đức, ngày ngày ngồi trước Phật tử và thần linh cầu nguyện cho An Thừa, ông trời phù hộ, nhất định An Thừa sẽ sống lâu trăm tuổi, nhất định hai người sẽ sống tới đầu bạc răng long.....”

Càng nói thêm lại càng giống như là hoảng loạn lừa mình dối người, ngay cả tôi cũng không nhận được mà cảm thấy bất an.

Mặc dù anh không thân thiết như ba, nhưng lại gần trong gang tấc, mặc dù không cách nào nắm lấy, nhưng ít ra, còn để cho tôi cảm nhận được ấm áp.

Tôi đột nhiên không nghĩ tiếp được nữa, mùi thơm của bánh ngọt lan ra bốn phía, mà hứng thú của tôi không còn chút nào.

A Tú vẫn còn nói liên tục, tôi lại không nghe rõ, cho đến khi bà ân cần gọi một tiếng: “An Thừa đã về rồi.” tôi mới đột nhiên cảm thấy hốt hoảng.

Mặc dù cái bánh ngọt này không làm vì anh, nhưng đã là ngày nhạy cảm như vậy, tốt nhất vẫn không nên để anh nhìn thấy thì tốt hơn.

Nhưng bụng lên muốn cắt vào tủ lạnh đã không kịp rồi, Úc An Thừa đổi giày đi tới, ánh mắt dừng lại ở bánh ngọt trong tay tôi.

Tôi không phản ứng kịp nữa, lại cảm thấy lỗ mũi ngứa ngáy, vội vàng ném bánh ngọt xuống, bịt mũi, hắt hơi liên tục tới mức nước mũi cũng văng ra, tôi vọt thẳng vào toilet.

Cọ mũi đến đỏ lên, tôi mới tỉnh cơn mơ: căn bản hôm nay anh không phải đi làm mà là tới chỗ của Huệ Diễm Nhi.

Không cần lo chuyện của tôi!

Suýt chút nữa tôi đã quên, đây là nhắc nhở dứt khoát nhất anh cho tôi.

Tất cả họa phúc vui buồn của anh, ắt sẽ có người mà anh nguyện ý chia sẻ hoặc là người chia sẻ cùng, khi nào thì đến phiên tôi yếu đuối làm chuyện thừa thãi? Trong lòng anh, chỉ sợ tôi còn không bằng cả con chó thiếu lỗ tai kia!

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 12

Edit: Lạc Thần

Quần áo trên người cũng bị nước hắt ướt, tôi bước ra phòng tắm chuẩn bị lên lầu thay quần áo, Úc An Thừa đã thay đổi quần áo ở nhà tựa vào trên ghế sa lon lật sách, thỉnh thoảng ho khan mấy tiếng đứt quãng.

Bị bệnh cũng kiên quyết không vắng họp, tinh thần thật là đáng khen.

Tôi đứng dừng đi qua bên cạnh anh, bụng bánh ngọt lên tùy tiện nhét vào tủ lạnh.

Anh lập tức đứng lên, dừng một chút đi vòng qua trước mặt tôi, giống như có chuyện gì.

Tôi cũng không hỏi, mặt không chút thay đổi nhìn anh.

Anh cúi đầu ho mấy cái, móc hai tờ giấy từ trong túi tiền ra.

Đó là hai vé tham quan “Hồ đào”! Tôi thiếu chút nữa kêu lên.

Anh đang cảm máy tính trên tay viết: “Buổi tối cùng đi?”

Tôi gần như bật thốt lên “Được”, nhưng lại đành nuốt trở vào.

Anh và người yêu bé nhỏ tình cảm sâu đậm của anh suýt nữa thì đẩy tôi vào chỗ chết, hiện tại tất cả những thứ này, cũng chỉ vì anh muốn giảm bớt tội ác giùm cho người yêu bé nhỏ của anh mà thôi.

Kẻ địch giao hoạt thay đổi chiến thuật, tôi sao có thể dễ dàng mất cảnh giác trước viên đạn bọc đường của anh cho được!

Tôi cố nén đáy lòng khát vọng, nhẹ nhàng lướt qua hai tấm vé: “Thật xin lỗi, hôm nay mệt rồi.”

Cũng không quản anh có thấy rõ hay không, tôi chỉ chú ý đi lên lầu, vùi ở trước máy vi tính điên cuồng chơi game online. Nhưng mỗi ngày đến biệt thự nhà họ Úc ăn cơm thì quy củ không thể loạn, nhìn xem thời gian không sai biệt lắm, tôi bắt đầu thay xong quần áo xuống lầu.

A Tú sớm đã đi, Úc An Thừa không có ở phòng khách, tôi tự giễu cười cười, tính nhẫn nại của anh với tôi chắc hẳn cũng đã đến cực hạn.

Đi qua cửa phòng bếp, khéo mắt lại xẹt qua một bóng dáng, tôi không tự chủ nhìn vào trong.

Úc An Thừa đứng ở trước cửa sổ, trước mặt là chiếc bánh ngọt tôi làm đang để trên kệ bếp. Ngón tay của anh, nhẹ nhàng miêu tả trên bánh ngọt, đột nhiên nở nụ cười.

Thật là buồn cười, phía trên đó tôi đã vẽ một cái đầu con heo.

Nhưng nụ cười này, cũng không phải chế nhạo và khinh bỉ, giống như có chút mừng rỡ, có chút thỏa mãn, lại mang theo chút không thể làm gì.

Cười như vậy, trong ánh hoàng hôn mặt trời lặn không khỏi cảm thấy mờ ảo, quả thật ám áp đến rung động lòng người.

Tôi sững sờ đứng cửa, yên lặng nhìn anh dùng tay cẩn thận quệt một chút bơ, như một đứa bé ăn trộm đường, nhẹ nhàng mút một đầu ngón tay, muốn để tay xuống quệt một chút nữa, lại do dự không có xuống tay, chỉ lấy điện thoại di động ra, chụp chiếc bánh ngọt một cái.

Hôm nay, là sinh nhật của anh.

Anh bung bánh ngọt lên thả lại vào trong tủ lạnh, lòng tôi nhảy muốn điên lên, hồi hộp lùi lại bên cạnh, giống như vừa lên lút làm chuyện xấu gì đó.

Chờ anh đi ra phòng bếp, tôi đã như không có việc gì ngồi ở trên ghế sa lon.

Nhìn ra được anh có chút chần chờ, nhưng vẫn đi về phía tôi, máy tính cảm trên tay viết: “Ballet, cùng đi chứ?”

Tôi không biết tha thiết trong mắt anh có phải xuất phát từ trong thâm tâm hay không, nhưng mà tôi cũng không quyết tâm cứng rắn cự tuyệt nữa.

“Được.”

Sau bữa cơm chiều tài xế nhà họ Úc đưa chúng tôi đi đến trung tâm văn hóa nghệ thuật, được nửa đường thì Úc An Thừa kêu tài xế ngừng lại, dẫn tôi xuyên qua đầu phố đi vào một tiệm bán quần áo.

Mặt tiền cửa hàng hiện đại đẹp đẽ, các sản phẩm như quần áo, lễ phục, trang sức đều rất trang trọng, cao cấp, lấy kinh nghiệm nhiều lần phân biệt thật giả lẫn lộn của tôi để xem, tiệm quần áo này vô luận phong cách thiết kế hay là cắt may đều là hạng nhất.

Tôi khó hiểu nhìn An Thừa.

Anh cười cười viết trên máy vi tính cầm tay: “Xem ballet, mặc trang trọng một chút.”

Tôi còn có chút kinh ngạc, anh đã dắt tay tôi đi tới khu trưng bày quần áo phụ nữ, ngón tay vạch ra từng kiện quần áo phụ nữ, lựa ra một bộ váy to lựa nhẹ nhàng tròn bóng màu tím hồng.

Cô bán hàng mang theo nụ cười nghề nghiệp và luôn miệng khen anh thật tinh mắt, mà sau khi tôi thay đồ xong, vô luận lớn nhỏ hay là phong cách, quả thật giống như là đo ni đóng giày đặt may riêng cho tôi vậy.

“Phu nhân vóc người thật tốt, cũng có thể làm người mẫu.” Cô bán hàng cười tùm tùm khen ngợi.

Soi gương thấy mình thanh lịch và có thêm chút hoạt bát, tôi không tự chủ cong khoé môi, biểu tình trên khuôn mặt thêm một chút dịu dàng.

Sau lưng cách đó không xa Úc An Thừa rõ ràng ngẩn ra, nhưng rất nhanh khen ngợi giờ ngón tay cái lên với tôi.

“Phu nhân cũng giúp tiên sinh chọn một bộ đi, quần áo nam nữ của chúng tôi đều có cùng một ngành hàng, đặc biệt thích hợp với vợ chồng hoặc là người yêu.” Cô bán hàng không quên nhân cơ hội chào hàng.

Dù sao cũng là Úc An Thừa trả tiền, tôi cũng không ngại thuận nước giong thuyền.

Chờ cửa phòng thử quần áo mở ra, tôi cũng ngỡ ngàng giống như Úc An Thừa mới vừa rồi.

Chúng tôi chọn quần áo cho nhau, thật sự đều vô cùng thích hợp, ngay cả cô bán hàng cũng cảm thán: “Rốt cuộc là vợ chồng hiểu rõ lẫn nhau, đặt làm cũng không có vừa người như vậy đâu.”

Đó là một bộ âu phục màu bạc có hoa văn nhỏ, phối hợp với áo sơ mi màu tím hồng, cộng thêm làn da trắng cùng với sắc môi hơi lợt, làm cho khắp người anh cũng tán mắt ra ánh sáng tươi mát kèm theo chút huyền ảo.

“Thật là trai tài gái sắc, công ty chúng tôi đều muốn mời các hai vợ chồng anh chị làm người phát ngôn rồi!” Cô bán hàng miệng đủ ngọt.

Dĩ nhiên Úc An Thừa cũng thật sáng khoái, cũng không hỏi giá tiền liền quẹt thẻ.

Lúc gần đi tôi tự nhiên khoác lên cánh tay anh, sau cùng trong một chớp mắt lúc đẩy cửa len lén nhìn vào gương một chút.

Trong ánh đèn và bóng đêm nửa sáng nửa tối, bóng dáng nhỏ nhắn của tôi và vẻ ngoài đẹp trai của anh trông rất phù hợp, trong đời sống thực tại là một đôi xuất sắc không ai bằng khiến người khác phải ao ước.

Quả nhiên trong rạp hát không còn chỗ ngồi, còn có rất nhiều cha mẹ mang theo con của mình tới xem, phần lớn là cô gái, nhất định là giống như tôi tập múa từ hồi tiểu học.

Đáng tiếc, một nhà chúng tôi, chưa từng có cơ hội như vậy.

Cả màn vũ đạo có thể nói là hoàn mỹ, tôi hoàn toàn say mê trong đó, lúc diễn viên ra sân khấu chào cảm ơn khán giả tôi vỗ tay trong khoảng thời gian dài không muốn rời đi, cho đến khi âm nhạc dần dần rút đi, tôi mới giật mình nghe thấy bên cạnh có tiếng ho nhẹ thật thấp.

Lúc Úc An Thừa đứng lên rõ ràng lung lay một chút, tôi mới ý thức được, xem diễn vũ đạo ba giờ đối với thể lực của anh xem ra là một khiêu chiến không nhỏ.

Muốn đi diu, nhưng vẫn là dùng máy tính cầm tay thử dò xét trước: “Như thế nào? Không thoải mái sao?”

Anh lắc đầu: “Rất đặc sắc.”

Tôi hào hứng: “Anh cũng thích? Có cảm thấy ngoại trừ vũ đạo, âm nhạc cũng đặc biệt tốt?”

Anh ngần ra, không có trả lời liền cúi đầu theo dòng người bên cạnh đi ra ngoài.

Tôi chợt phản ứng kịp, cơ bản là anh không nghe được!

Trong nháy mắt, hồi hận không thể nắm chặt tay hơn.

Trên xe Úc An Thừa nhắm mắt dựa vào thành ghế, chỉ nghe hơi thở của anh càng ngày càng nặng.

Mới vừa lơ lửng làm cho tôi có chút thấp thỏm, nghiêng đầu qua đang muốn len lén nhìn sắc mặt anh một chút, đột nhiên đầu của anh trượt lên vai tôi.

Từ mặt bên nhìn sang, lông mi của anh có chút nhếch lên, đường nét gương mặt ở trong bóng đêm rất dịu dàng, giống như một thiếu niên đang yên giấc.

Đột nhiên trái tim của tôi nhảy một cái, nhưng cũng không phải kháng cự, ngược lại, quý thần xui khiến, tôi nhích tới gần anh một chút, để cho anh có thể dựa vào càng thoải mái một chút.

Tay của anh rủ xuống trên đầu gối tôi, lòng bàn tay vừa đúng che ở trên mu bàn tay của tôi, nhiệt độ hơi lạnh, giống như đang nhẹ nhàng thấm vào trong huyết mạch mu bàn tay tôi.

Tôi động cũng không dám động, không có ai biết, loại cảm giác này giống như có thể lệ thuộc lẫn nhau, đối với tôi mà nói, tựa như một ốc đảo mờ ảo trong sa mạc, tôi ao ước chờ đợi khoảnh khắc thân thiết như thế, rồi lại lo sợ nghi hoặc không chừng, chỉ sợ rằng đây chẳng qua là hư ảo không có thực.

Xe lái đến cửa Biệt Thự của nhà họ Úc, đèn xe chiếu ra một bóng người, sáng đến độ có chút sai lệch, mà tôi nhìn ra, đó là Huệ Diễm Nhi.

Cô ta cư nhiên còn có mặt mũi mà đến đây!

Tôi mở cửa xe diu Úc An Thừa xuống xe, cố ý dán rất chặt thân thể vào anh, anh còn buồn ngủ, tự nhiên tựa đầu ở trên vai của tôi.

Huệ Diễm Nhi chạy tới trước xe, nhìn thấy tôi theo bản năng co rúm lại một chút, nhưng cũng không có dừng bước, trực tiếp chạy đến trước mặt Úc An

Thừa, đưa tay thử trán của anh một chút.

Tôi trực tiếp hất tay của cô ta ra: “Không nên xuất hiện ở trước mặt tôi, cút!”

Cô ta không có vênh váo hung hăng như trước đây, nhưng cũng không nhượng bộ: “Sang hôm nay anh An Thừa không được thoải mái, tôi chỉ là muốn xem anh có chuyện gì hay không!”

Tôi làm sao lại quên, sáng hôm nay, bọn họ vẫn dính cùng một chỗ!

Xem ra mới vừa mơ mơ màng màng ngủ một giấc, cũng không phải là Úc An Thừa, mà là tôi đẩy người hoàn toàn bị mê mẩn tâm trí!

Rất muốn hất Úc An Thừa ra để đi, nhưng vừa nghĩ lại, tôi lại ôm anh càng chặt: “Hả? Thật sao? Lúc An Thừa đi chung với tôi không có gì là không thoải mái cả? Anh ấy còn đặc biệt đi theo tôi xem múa kịch ba-lê mà tôi thích nhất đấy.”

Huệ Diễm Nhi cắn môi, đôi mắt đã đỏ lên: “Người phụ nữ này, căn bản không biết gì chăm sóc anh An Thừa thế nào cả!”

Tôi hất cằm lên: “Làm sao cô biết tôi sẽ không chăm sóc chồng của tôi? Chẳng lẽ, tôi yêu thương An Thừa như thế nào còn phải biểu diễn tại chỗ cho cô xem?”

Huệ Diễm Nhi nước mắt ngậm trong hốc mắt, giọng điệu tăng thêm: “Tôi biết cô chỉ muốn ra uy với tôi mà thôi! Nếu như cô không quý trọng anh ấy, vậy thì sớm rời xa anh một chút!”

Ta hoàn toàn bị chọc giận, nhưng lưỡng cuống chính là nhận thua, tôi đè ép lửa giận bày ra nụ cười khoa trương:

“Quý trọng? Làm sao tôi có thể không quý trọng anh An Thừa của cô được chứ? Cô xem, tôi nắm anh ấy chặt như vậy? Hơn nữa, cô càng muốn tôi rời đi, tôi lại càng nắm chặt không buông! Không bằng, hiện tại tôi để cho cô xem một chút, tôi quý trọng anh An Thừa của cô đến cỡ nào ——”

Huệ Diễm Nhi kêu lên: “Tôi biết rõ cô hận tôi, nhưng cô không cần dùng anh An Thừa đến báo thù tôi ——”

Tôi không để ý tới cô ta, nghiêng đầu hướng về phía môi của Úc An Thừa, xác định rõ mục tiêu dán lên.

Ở bên cạnh, Úc An Thừa đứng thẳng người lên, lạnh lùng tránh được môi của tôi. Huệ Diễm Nhi khóc lóc, giống như đã chịu nhiều uất ức nhào tới trong ngực Úc An Thừa.

Tôi sững sờ, dùng tốc độ nhanh nhất bắt được cánh tay Úc An Thừa. Không liên quan tình cảm, tôi chỉ là tuyệt đối không thể tha thứ người phụ nữ này làm cản với tôi như vậy.

Úc An Thừa cũng rõ ràng cương cứng một chút, nhưng rất nhanh, cánh tay tránh từ trong tay tôi ra ngoài.

Tôi dùng sức lực lớn hơn giữ chặt anh, ngừng đầu lên thái độ kiên quyết hướng về phía anh: “Bảo cô ta tránh ra!”

Anh chỉ do dự một chút, không hề tránh thoát nữa, lại đưa một tay khác ra, vẫn giống như thường ngày vỗ lưng Huệ Diễm Nhi như dỗ em bé.

Huệ Diễm Nhi đã nước mắt đầy mặt, điềm điềm đáng yêu vừa thút thít vừa khoa tay múa chân lung tung ra dấu tay.

Tôi xem không hiểu, chỉ nhìn thấy ánh mắt của Úc An Thừa càng ngày càng không đành lòng. Nhưng anh cũng không để cho Huệ Diễm Nhi tiếp tục nữa, nhanh chóng làm mấy dấu tay với cô ta, giống như là an ủi, giống như là bảo đảm.

Ánh mắt Huệ Diễm Nhi lộ ra vẻ khao khát, giống như rất lưu luyến, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi trở về xe.

Tôi hoàn toàn không nhìn, nhưng mà trước khi xe khởi động, từ đầu đến cuối tôi vẫn vững vàng siết chặt lấy cánh tay Úc An Thừa, cho đến khi xe biến mất ở trong màn đêm, tôi mới đột nhiên rút tay ra ngoài.

Dường như Úc An Thừa lung lay một chút, tôi bỏ lại anh trực tiếp chạy vào biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 13

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Hất giày ra sau lưng, tôi nặng nề thả người xuống ghế sofa, mở ti vi, tăng âm lượng tới mức tối đa, cầm điều khiển ti vi tùy tiện chuyển sang một kênh hài,

coi như trong phòng này chỉ có một mình mình.

Không biết từ lúc nào Úc An Thừa đã lắt lư trước mặt, thả một đôi dép xuống cạnh chân tôi.

Tôi nghiêng đầu qua, nhìn chăm chăm cái TV bị anh che mắt.

Chẳng biết anh lại chạy đi đâu, chỉ chốc lát sau lại bùng một đĩa trái cây được cắt miếng tới trước mặt tôi.

Tôi tắt TV, đi thẳng về phía cầu thang, lúc bước lên bậc thang đầu tiên thì bị Úc An Thừa ở đằng sau kéo lại.

Tôi cố gắng làm như mình chẳng hề để ý: “Cám ơn anh đã mời tôi đi xem ballet, nên nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon.”

Có vẻ anh đã chuẩn bị sẵn, nhanh chóng viết lên máy tính cầm tay: “Nói chuyện.”

Ở cùng một người căn bản là không thể nói chuyện, nói thế nào? Huống hồ nhất định chuyện có liên quan tới Huệ Diễm Nhi.

Nhưng thái độ thành thật nghiêm túc của anh lại hoàn toàn kích thích sự tò mò của tôi: ranh giới cuối cùng anh giành cho cô em họ kia, rốt cuộc là cái gì?

Tôi miễn cưỡng lấy máy tính cầm tay, trở lại phòng ngồi trên ghế sofa: “Nói nhanh chút, buồn ngủ rồi.”

Anh không nhìn tôi, chỉ cúi đầu chăm chú viết: “Ba tôi muốn đưa em ấy tới chỗ cha mẹ ở nước ngoài.”

“?”

Hình như anh đã quyết định: “Chỉ có cô, mới có thể giúp em ấy ở lại.”

“Đòi cầu xin cho cô ta, không để ba anh đưa cô ta đi sao?”

Anh dùng sức viết một chữ: “Phải.”

Xem ra Úc Quảng Đình vẫn luôn có khúc mắc về chuyện rơi xuống nước kia, nhưng tôi cố ý tỏ vẻ không hiểu: “Trở về cạnh cha mẹ rất tốt, tại sao còn muốn ở lại đây?”

Anh chần chừ một chút: “Sau khi ly hôn, cha mẹ em ấy kết hôn với người khác, không ai muốn nuôi em ấy.”

Tôi không nhúc nhích: “Từ sau mười một tuổi tôi không còn ai chăm sóc, người thân nếu không ghét bỏ thì cùng là lừa gạt, chẳng phải tôi vẫn còn sống đây sao?”

Anh nhìn màn hình của tôi một lúc lâu, giống như đọc đi đọc lại từng chữ, lúc cúi đầu viết tiếp thì cổ tay đã run run: “Vì vậy, đừng để nỗi đau như thế xảy ra nữa.”

Tôi đứng bật dậy khỏi ghế sofa, cho anh hai chữ: “Không đòi nào!”

Tôi bị tổn thương không thể bù đắp, tại sao còn phải đi giúp một kẻ muốn tôi chết tránh khỏi tổn thương!

Nhưng vừa mới bước đi, tay lập tức bị anh tóm lấy, anh không thể cầm máy tính để viết chữ nhưng ánh mắt rõ ràng không cam lòng, muốn thể hiện gì đó.

Tôi cảm thấy mình đã kiểm chế đến cực hạn, quay đầu lại nhìn anh chăm chăm: “Chắc chắn anh muốn người vợ hợp pháp của mình giữ cô vợ phi pháp kia lại sao?”

Anh nhìn khuôn hình của tôi, đột nhiên mở to hai mắt, hình như còn bối rối hơn cả tôi.

Tôi lười phải viết nhiều, cười lạnh nói thẳng ra: “Như hai người gọi là loạn - luân, hiểu không?”

Hắn là anh đã hiểu ý tôi, bỗng dưng buông tay nhắc máy tính cầm tay lên.

Lần này anh viết rất nhiều chữ, tốc độ càng ngày càng nhanh, không chỉ cổ tay mà cả người đều phát run.

Tôi lại muốn xem xem rốt cuộc anh viết cái gì, nhưng anh lại đột nhiên dừng lại, dứt khoát nhấn phím xóa.

Chờ anh viết lại xong, chỉ có một câu lời ít mà ý nhiều: “Cô có thể ra điều kiện.”

Rốt cuộc, tất cả ảm áp bị đông cứng, chỉ còn lại điều kiện lạnh lẽo!

Căm hận của tôi không thể đè nén được nữa: “Điều kiện sao? Được, anh để con chó săn trợ lý Đông của nhà anh đại diện, chứng nhận bản thỏa thuận kia bị xóa bỏ!”

Có lẽ là tôi nói quá nhanh, anh không hiểu gì, nhìn tôi.

Tôi định chạy vào phòng sách, lấy bản thảo thuận kia ra, ném thẳng vào mặt anh.

Anh nhìn nó, giống như là mắt có vấn đề, nhìn chòng chọc, cố sức nhìn từng chữ từng chữ, cũng không biết có xem xong hay không, đột nhiên soạt soạt xé hai tờ giấy mỏng thành nát vụn.

Tôi không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, bước lên nhìn anh chăm chăm: “Tôi biết đây cũng không phải là nguyện vọng của anh, căn bản là anh chán ghét tôi từ đáy lòng chán, nếu đã vậy, anh hãy đề nghị ly hôn đi, chúng ta có thể hoàn toàn giải thoát.”

Ánh mắt của anh không rời khỏi môi tôi một giây nào, tôi có thể nghe được tiếng thở ngày càng nặng nề của anh, giống như tiếng sấm rền ban đêm trước khi mưa xuống.

Bút điện tử run rẩy trên màn hình một lúc lâu, anh viết được mấy chữ: “Bà nội vẫn còn ở đó.”

Suýt chút nữa tôi đã quên rồi! Cuộc hôn nhân này là do Huệ Như Nhân thúc đẩy, mặc dù bà đã hấp hối, chỉ có thể dựa vào máy móc để kéo dài nhưng Úc An Thừa tuyệt sẽ không cái lại ý bà.

Coi như bà không có ở đây thì Úc thị không lẽ vẫn còn đó, vận mệnh của tôi vĩnh viễn đều nằm trong tay người nhà họ Úc, đời này không có đường nào có thể trốn!

Mà cái người được gọi là chồng tôi, anh ta có thể thờ ơ mặc cho người yêu của mình sỉ nhục chà đạp tôi, thậm chí hại chết tôi, cũng có thể vì để cho người yêu của mình không bị tổn thương mà hạ mình lấy lòng tôi.

Cảm giác tuyệt vọng lạnh lẽo giống như sông băng đổ xô tới, từ trái tim lan ra khắp cơ thể, tôi mặc cho mình nói ra lời ác độc nhất:

“Phải rồi, tại sao tôi phải ly hôn呢? Chẳng phải ly hôn là tác thành cho hai người mất sao, vậy thì tôi thua quá thảm rồi! Không bằng đòi tiền cho nhanh, trên thế giới này không đáng tin nhất chính là con người, còn tiền có vẻ đáng tin hơn! Thế này đi, đưa toàn bộ tiền của anh cho tôi. Cơ thể anh như vậy, nhất định sẽ chết trước tôi, dưới tên anh có bao nhiêu bất động sản, bao nhiêu cổ phần, bao nhiêu tiền mặt, toàn bộ đều để tên người thừa kế là tên tôi. Chỉ cần anh để tất cả tiền lại cho tôi, tôi sẽ không bao giờ truy cứu tội của Huệ Diễm Nhi nữa, cũng không quan tâm hai người ân ái tới cỡ nào, tôi còn có thể lập tức tới chỗ ba anh nói rằng tôi thích Huệ Diễm Nhi tới cỡ nào, để ba anh cho Huệ Diễm Nhi ở lại cạnh anh cả đời!”

Tôi nói quá nhiều quá nhanh, Úc An Thừa cố gắng nhìn môi tôi, ánh mắt càng ngày càng nóng nảy mà ngỡ ngàng.

“Không hiểu sao? Không thả tôi đi thì cho tôi tiền, tôi bảo đảm sẽ không quấy rầy hai người, đây chính là điều kiện của tôi!” Tôi cười khinh bỉ, tiến một bước lại gần anh, giảm tốc độ nói, để cho anh có thể nhìn khẩu hình của mình thật rõ ràng: “Dù sao, vĩnh viễn tôi cũng không yêu một kẻ câm như anh!”

Úc An Thừa giống như đột nhiên bị mũi tên nhọn đâm trúng ngực, khuôn mặt vốn đã tái nhợt không có màu máu biến thành xám xịt, ánh mắt cũng mất hết ánh sáng, tối tăm như rừng sâu.

Anh chỉ viết một chữ rồi hít thở dữ dội: “Được.”

Sau đó không liếc tôi lấy một cái, anh bỏ máy tính cầm tay lại, vịn lan can cầu thang bước từng bước đi lên lầu.

Tôi không có chút vui mừng nào khi mũi tên cắm trúng hồng tâm, trái tim như nặng nề rơi xuống đáy vực, rốt cuộc rơi xuống thực tế, lại không tránh khỏi đau, đau đến hận không thể chết đi.

Muốn ngủ nhất định là không được rồi, tôi cũng không ở lại cái chỗ hít thở không thông này nữa, cầm túi xách đi vào đêm đen bên ngoài.

Ánh đèn trong hộp đêm mập mờ âm u, uống quá gấp, tôi bị loại rượu mạnh không biết tên làm cho sặc đến phun ra, nghe “Khục” một tiếng.

Cho dù không hiểu rượu, tôi cũng biết chất lượng của rượu này hoàn toàn không sánh được với rượu nếp tinh khiết của Úc thị.

Úc An Thừa có tài ủ rượu trời sinh, ôn điềm thuần nhu (ấm, nhẹ, tinh khiết, trơn mềm), vị ngọt mà không hại sức khỏe, còn ly rượu trước mặt này lại chỉ khiến tôi càng uống càng cảm thấy chua cay lẫn lộn, giống như chìm chung với tất cả khổ sở trong lòng, khó chịu tới mức không thể nuốt xuống được nữa.

Một người đàn ông đi tới bên cạnh, cảnh giác nhìn chung quanh một chút, cúi đầu xuống hạ thấp giọng: “Cô gái, trong lòng không vui đúng không, ở đây có đồ tốt, bảo đảm có thể khiến cô quên tất cả, sung sướng hơn cả sống trên thiên đường.....”

Giọng nói khàn khàn già cỗi lẫn vào tiếng nhạc huyền ảo mê hoặc của hộp đêm, giống như truyền đến từ Địa ngục sâu thẳm khiến tôi cảm nhận được sự sợ hãi như đã từng nếm qua.

Tôi đang muốn quay đầu, một cái tay khoác lên vai tôi, tôi kinh hoàng, cả người run rẩy, ly rượu trong tay đổ hết lên quầy bar.

“Sao thế, gặp quỷ à?” Tiếng nói dừng đọng của Phạm Kiến vang lên bên tai tôi.

Lúc ấy tôi mới dám ngẩng đầu, người kia đã biến mất như một bóng ma.

Phạm Kiến trả tiền rượu, kéo tôi chạy thẳng ra ngoài, lúc tới cửa giống như còn nhìn thấy người vừa nãy, tôi lấy hết dũng khí nghiêng đầu liếc mắt nhìn, cảm giác như bị sét đánh khiến tôi không dám nhìn lại lần nữa!

Người đàn ông kia, trên cằm lưa thưa chòm râu dê, khô gầy tàn tạ như một cái xác ướp!

Tôi suýt thì kêu thành tiếng, may mà Phạm Kiến đã kéo tôi ra ngoài cửa, không khí ban đêm trong trẻo lạnh lùng mới khiến tôi thoáng tỉnh táo lại.

Cảm giác đầu vầng mắt hoa, miệng đắng lưỡi khô ập tới, cả người cũng không ổn, có lẽ vừa nãy chỉ là ảo giác do tác dụng của cồn rượu.

“Phụ nữ có chồng rồi, đây cũng không phải là chỗ cậu nên tới.” Phạm Kiến kéo tôi đi về phía bãi đậu xe. “Úc An Thừa đuổi cậu ra ngoài ư?”

Hai hàm răng của tôi vẫn còn đang đánh vào nhau, chỉ mơ hồ nói: “Nhanh nhen đừng mảnh như mình thì làm sao có thể bị vậy! Ra ngoài hóng mát một chút không được à?”

Cậu ta dẫn tôi đến trước một chiếc xe hơi, hào hứng búng búng khoe khoang: “Nghe nói qua chưa, just for tow!”

Tôi vòng một vòng, giọng và đầu lưỡi như trở nên lớn hơn: “Ừ, đủ cho cả hai! Nhưng chẳng phải đây là cái xe chỉ người yêu mới được ngồi à? Mình có thể ngồi sao?”

Cậu ta không dương dương đắc ý như vừa rồi nữa, chỉ lầu bầu một câu: “Chẳng phải ai ngồi cũng giống nhau sao?”

“Sao thế? Vợ người ta lại tới nữa à? Mình đã nói rồi, giấy không thể gói được lửa đâu!” Tôi tự cho là thông minh, chỉ vào cậu ta cười to.

Có vẻ như cuộc sống hạnh phúc trên đời này đều giống nhau, nhưng tiếc là luôn luôn lấy hàng ngàn hàng vạn hình dáng để xuất hiện.

Vừa mở cửa xe ném túi xách vào, tôi lập tức buồn nôn, bị Phạm Kiến vô cùng hoảng sợ kéo ra.

Tôi không nôn được, nhưng thật sự rất khó chịu, quỳ gối bên một gốc cây non khan, Phạm Kiến vào xe lấy nước cho tôi.

Một lát sau đột nhiên cậu ta kinh hãi chạy tới, giọng vừa lớn lại vừa gấp: “Tân Nghiên, mau tới bệnh viện!”

Tôi vung tay một cái: “Mình không có điên, đang yên đang lành, tới bệnh viện làm gì!”

Cậu ta trực tiếp dí chiếc điện thoại vừa bị ném lên xe vào bên tai tôi, là giọng nói kìm nén của trợ lý Đông: “Cô Tân, An Thừa đang cấp cứu ở bệnh viện XX, phiền cô tới mau một chút!”

Tôi như người đang sốt bị dội một chậu nước lạnh vào đầu, gạt mình một cái từ dưới đất bò dậy.

Phạm Kiến lái xe rất nhanh, tôi không biết tại sao mình lại sợ như vậy, đã lâu lắm rồi chưa từng hoảng hốt thế này, giống như là bị hút vào một cái động tối tăm, lập tức sẽ ngập trong sợ hãi, không tài nào thở nổi.

Trong đầu lộn xộn lung tung, tôi nghĩ tới mẹ, cũng nghĩ đến mình, nếu như Úc An Thừa có chuyện gì, trị liệu của mẹ sẽ hoàn toàn bị ngừng lại, công việc của tôi cũng khó mà giữ được, đường sống của tôi và mẹ sẽ trở nên nguy khốn.....

Nhưng quanh quẩn ngay trước mắt rõ ràng nhất lại là Úc An Thừa, sắc mặt anh lúc đi ra từ phòng thử đồ, bàn tay lạnh ngắt đặt trên tay tôi, còn cả vẻ mặt xám ngắt trước khi lên lầu..... Đó rõ ràng là triệu chứng phát bệnh!

Tại sao tôi lại vô tâm chạy ra ngoài như vậy!

Không! Anh không thể có chuyện gì, tuyệt đối không thể! Tuyệt đối không thể!

Trong lòng chỉ có suy nghĩ như vậy, lặp đi lặp lại, giống như một con sâu hút máu, chui vào máu tôi, điên cuồng gặm nuốt.

Đến bệnh viện, tôi lao đảo chạy như bay vào phòng cấp cứu, trợ lý Đông đang nói chuyện với một bác sĩ trên hành lang, sắc mặt hai người đều rất nặng nề.

Tôi lao tới: “Úc An Thừa sao rồi?”

Trợ lý Đông nhìn ra sau tôi, Phạm Kiến từ phía sau vội vàng vượt lên: “Tiêu Nghiên, túi xách của cậu.”

Trợ lý Đông vẫn nhìn phía sau tôi, trầm giọng nói: “Cô Tân, cô vẫn ở cùng vị này sao?”

Tôi không muốn giải thích, chỉ hỏi lại: “Rốt cuộc anh ấy sao rồi?”

Lần đầu tiên vẻ mặt của trợ lý Đông trở nên nóng nảy: “Chuyện của An Thừa không cần vị này ở lại!”

Đột nhiên tôi nhớ tới quy định trong bản thỏa thuận kia, lập tức quay đầu bảo Phạm Kiến đi trước, cậu ta không yên tâm, nhỏ giọng hỏi: “Cậu chắc chắn sẽ không bị người kia làm thịt chứ?”

Tôi lắc đầu: “Bây giờ còn chưa phải là lúc tính sổ, cậu đi nhanh đi.”

Trợ lý Đông u ám nhìn Phạm Kiến rồi đi rồi mới quay qua nhìn tôi.

Cửa phòng cấp cứu đóng chặt, tôi không nhìn được gì, chỉ cảm thấy càng ngày càng phiền loạn: “Vi phạm của tôi để sau này rồi tính! Mau nói cho tôi biết rốt cuộc Úc An Thừa sao rồi!”

Nhưng trợ lý Đông lại tiếp tục nêu ra nghi vấn: “Cô Tân, xin hỏi sau mười giờ tối hôm nay cô ở đâu?”

Tôi sắp điên rồi: “Đó chỉ là bạn bè bình thường, hơn nữa thời gian chúng tôi ở chung với nhau cũng không hơn một tiếng!”

“Một tiếng sao?” Trợ lý Đông hừ lạnh một tiếng. “Vừa rồi bác sĩ nói nếu như trễ hơn nửa tiếng, có thể An Thừa đã..... Cô Tân, cô còn có thể yên tâm thoải mái như vậy sao?”

Tôi che miệng, nói không ra lời, trợ lý Đông lại từng bước ép sát: “Chẳng lẽ suốt cả một ngày hôm nay cô đều không gặp An Thừa sao? Cô không biết An Thừa đang bị sốt sao?”

Tôi không biết!

Tôi hỗn loạn nhớ lại: hình như mấy ngày nay anh đều ho khan, xem kịch múa xong thì đã có chút đứng không vững, cuối cùng lúc lên lầu giống như đã bị mất hết tất cả hơi sức.....

Còn nữa, hôm nay là sinh nhật của anh, mà tôi, vì để mình được thoải mái nên đã nói ra những lời cay nghiệt nhất, chọc vào chỗ đau của anh.

Nếu như anh thật sự xảy ra chuyện gì, vậy tôi chính là hung thủ, tội không thể tha thứ!

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 14

Editor: Thoa Xù

Giọng của trợ lý Đông vô cùng sợ hãi: “Nếu không phải An Thừa gửi tin nhắn báo tôi tôi đây, tôi thật sự không biết sẽ xảy ra hậu quả gì.”

Toàn thân tôi nhũn ra tựa vào bức tường phía sau, che cả khuôn mặt lại, khiếp đảm giống như là đối mặt với một thẩm phán nghiêm nghị.

“Cô Tân,“ Trợ lý Đông dừng một lát, sau đó mới cố gắng khôi phục lại bình tĩnh, “Cô có biết vì sao An Thừa lại gửi tin nhắn cho tôi không?”

Tôi run rẩy lắc đầu.

Ông lấy điện thoại di động ra, tìm ra cái tin nhắn đó để đưa tới trước mặt tôi, chỉ có mấy chữ ít ỏi, lại khiến cho tôi vô cùng chấn động giống như bị điện giật vậy:

“Tới mau, không thấy Tân Nghiên.”

“Nhất định là lúc cậu ấy gửi tin nhắn thì đã không được khỏe rồi, khi tôi vào nhà, cậu ấy đã gục trên sàn nhà ở trước cửa chính, mới chỉ thay được một chiếc giày, cô Tân, cậu An Thừa định đi tìm cô đó.”

Tôi cảm thấy giống như có một loại dung dịch ăn mòn cực mạnh tạt vào trong lòng tôi, mỗi một tác cứng rắn đều nhũn nhão sụp đổ trong đau đớn tận cùng.

Trợ lý Đông không giấu được vẻ đau lòng: “Hôm nay cậu ấy phát bệnh, là bởi vì lần trước sau khi rơi xuống nước thì bị nhiễm trùng phổi kéo dài không dứt, nhất định là gần đây cậu ấy có triệu chứng ho khan cảm mạo, nếu như bình thường có thể quan tâm đến tình trạng của cậu ấy nhiều hơn, để cho cậu ấy giữ được tâm trạng vui vẻ, thì hoàn toàn có thể phòng tránh được tình huống như thế.”

“Rơi xuống nước?” Tôi cảm thấy hết sức ngạc nhiên, “Úc An Thừa rơi xuống nước lúc nào?”

Trợ lý Đông hơi do dự, dường như hạ quyết tâm mới nói ra: “Cô Tân, thật ra thì chuyện lúc trước, An Thừa vẫn không cho chúng tôi xen vào, thậm chí là với chủ tịch Úc, cậu ấy cũng chỉ nói là mình trượt chân, nhưng mà ngày hôm đó, cô và An Thừa kẻ trước người sau cùng trượt chân rơi xuống nước, sẽ không đúng lúc như vậy chứ.”

Bỗng dung tôi nhớ tới lúc mình rơi xuống nước, khoảnh khắc cuối cùng trước khi rơi vào hôn mê, có một bóng người xé rách mặt hồ!

“Ông nói sau khi tôi rơi xuống nước, Úc An Thừa đã nhảy xuống nước cứu tôi sao?”

Trợ lý Đông không trả lời thẳng: “Thật may là có mấy chiếc thuyền câu ở gần đó, là do cô Diễm Nhi và người ta chèo thuyền tới cứu hai người, nhưng mà trước đây An Thừa đã được chuyên gia chăm sóc sức khỏe dạy học bơi lội, theo như lời của người chèo thuyền đó nói, lúc đó An Thừa thật sự rất cố gắng đến gần chỗ cô rơi xuống nước.”

Thì ra cái bóng đáng nhảy xuống nước trước khi tôi mất đi ý thức thật sự là Úc An Thừa!

Trái tim tôi nhấp nhô bất định giống như lại bị chìm vào trong nước, cho dù sau đó anh đã cố gắng hết sức bù đắp để che giấu cho Huệ Diễm Nhi, nhưng lúc đó khi anh nhảy xuống nước, chắc chắn là không kịp suy tính chuyện gì cả, anh hoàn toàn chỉ dựa vào một trực giác: anh không muốn để tôi chết.

Hơn nữa, từ đầu tới đuôi, anh thật sự chưa từng có ý làm bất cứ điều gì tổn thương hay xi nhục tôi, không những như thế, có những lúc anh còn cho tôi sự ấm áp trong cơn hoảng hốt.

Nhưng hôm nay suýt chút nữa thì tôi đã lấy mạng anh rồi!

Có một sự xót xa ân hận không cách nào bù đắp tràn dâng trong lòng tôi, há miệng cắn mạnh xương ngón tay, cơ thể dựa vào bức tường vững chắc mới không khiến mình trượt xuống.

Trợ lý Đông khẽ thở dài: “Cô Tân, vì chuyện sức khỏe mà An Thừa luôn sống rất khép kín, cho nên thế giới nội tâm của cậu ấy đơn thuần hơn bất cứ ai, cậu ấy không biết rõ việc sống chung với người khác là như thế nào, dĩ nhiên lại càng không có ý hại người, nhưng mà cậu ấy nhạy cảm hơn bất cứ ai, dễ bị tổn thương hơn, hơn nữa từ nhỏ cậu ấy đã không muốn có sự kết nối nhiều với người khác, có đôi khi, ngay cả chủ tịch Úc cũng không nắm bắt được tâm tư của cậu ấy, người thực sự hiểu rõ cậu ấy có lẽ chỉ có bà cụ Huệ, nhưng mà bây giờ lại. Lúc này, nếu như bên cạnh An Thừa có thể có một người bằng lòng tìm hiểu cậu ấy một cách thật tâm, quan tâm cậu ấy, yêu thương con người cậu ấy, có lẽ cậu ấy có thể sống vui vẻ hơn một chút.”

Mặc dù giọng nói của ông không có một chút trách cứ, tôi lại cảm thấy trên mặt nóng rát như bị người ta tát một cái.

Cho tới nay, trong lòng tôi có quá nhiều bất mãn oán hận, góp nhặt dồn nén ngày này qua tháng nọ đã trở thành rào cản, tôi tức giận bất bình, muốn phát tiết muốn đổ lỗi nhưng càng phát thì càng bức bản thân mình vào ngõ cụt, cho nên tôi đã dùng cách duy nhất để cư xử với cái thế giới này, đó là cho dù bị bất cứ tổn thương gì cũng đối chọi gay gắt, có thù tất báo.

Ở trong lòng tôi sớm đã không có cái gọi là thông hiểu và quan tâm, chứ đừng nói chỉ là yêu thương.

Nước mắt tràn qua mu bàn tay, tôi cắn xương ngón tay càng mạnh hơn, nhưng hồi hận và đau đớn trong lòng vẫn khuấy đảo dữ dội.

“Cô Tân, tôi là người ngoài, có nói gì không phải thì xin cô bỏ qua cho.” Trợ lý Đông sâu sắc nhìn tôi, “Hiện giờ chủ tịch Úc và phu nhân không có ở đây, chuyện chăm sóc An Thừa thế nào đều do cô sắp đặt đó.”

Ông xoay người đi về phía phòng làm việc của bác sĩ, tôi lập tức không chống đỡ nổi, trượt đến trên đất.

Vô cùng sợ hãi, hổ thẹn, nhưng vẫn cảm thấy may mắn.

Cũng may, giữa chúng tôi không có tình yêu, cho nên khi xảy ra tổn thương vẫn không đến mức hóa thành thù hận, ngọc nát đá tan, tôi còn có thể cố gắng sửa sai để được hưởng khoan hồng.

Sau khi hỏi ý tá trưởng về một số kiến thức điều dưỡng thông thường, tôi đi phòng bệnh của Úc An Thừa.

Nhìn thấy dáng vẻ của anh tôi càng cảm thấy mình mang tội lỗi nặng nề.

Sắc mặt của anh nhợt nhạt đến dọa người, sắc môi thì tím bầm, miệng dường như không khép lại và hô hấp dồn dập, chân mày nhíu lại thật chặt, giống như rơi vào một cơn ác mộng không thể nào trốn thoát được.

Cho dù đã hôn mê bất tỉnh thì bệnh tật vẫn cứ hành hạ anh nặng nề như vậy, anh hoàn toàn không thể nào ngủ nằm ngửa một cách thoải mái được, cả người chỉ có thể nửa dựa nửa nằm, thỉnh thoảng còn lấy tay cố níu chặt phần áo chỗ ngực và lấy hơi từng ngệm từng ngệm, vô cùng khó khăn thì hơi thở mới hồi phục lại đôi chút, sau đó lại ho khan dứt quãng, từng cơn từng cơn nối tiếp nhau, dường như muốn xé rách từng tác tim phổi của anh.

Ho đến lúc dữ dội nhất, anh không thể tự chủ được gấp người về phía trước, tôi lo anh sẽ ngã xuống giường, vội vàng ngồi ở mép giường, để cho anh dựa vào người tôi.

Tầm lưng gầy gò của anh mất khống chế rung động trên cánh tay tôi, tôi không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ học theo dáng vẻ lần trước của anh, cố gắng nhẹ nhàng vuốt ve lưng của anh, từng cái từng cái. Hình như anh dễ chịu hơn một chút, nhịp điệu hô hấp cũng từ từ bình ổn hơn, đầu không khống chế được gục xuống vai tôi.

Sự thấp thòm trong lòng tôi mới buông xuống được, thế nhưng đột nhiên anh lại lên cơn ho, giống như muốn nôn cả trái tim ra ngoài vậy, tôi phải ôm cả người anh vào trong lòng mới có thể cố định anh lại, đầu của anh tựa vào ngực tôi, anh khụ khụ liên tục không ngừng, vang động trong ngực tôi, nhưng mà tôi lại cảm thấy càng lúc anh càng mệt mỏi yếu sức, ngoài chuyện ho khan liên tục thì hình như anh cũng không có sức để thở nữa, hoàn toàn yếu ớt

dựa vào trong lòng tôi.

Có thể là do tác dụng của thuốc tạm thời áp chế được những đau đớn của anh, tôi lau mồ hôi trên trán anh, đang định đặt anh trở lại gối, bỗng nhiên nhìn thấy khố miệng anh tràn ra bọt máu.

Mặc dù biết đây là triệu chứng do phổi gây ra, tôi vẫn bị dọa sợ đến tay chân phát run, cuống quýt định nhấn chuông gọi bác sĩ.

Mà tay tay tôi vừa buông lỏng, anh lập tức nặng nề ngã ra phía sau, lại tiếp tục ho khan, tôi mặc kệ những chuyện khác, vội vàng nâng anh dậy ôm vào trong lòng, một dòng máu chảy ra từ khố miệng của anh, tôi cố gắng bảo mình đừng hốt hoảng, nhẹ nhàng vuốt ngực cho anh ổn định hơi thở, cũng may, ở trong lòng của tôi hình như anh dễ chịu hơn rất nhiều, dần dần bớt ho lại.

Lần này tôi lại không dám buông anh ra, chỉ dám cử động nhẹ nhàng, từ từ đưa tay ra, dùng ngón cái nhẹ nhàng lau vết máu ở khố miệng cho anh. Anh không còn sức sống tựa vào trong lòng của tôi, bóng mi che phủ quảng thâm một mối dưới mắt, giống như vừa trải qua một kiếp nạn, một trận lao tâm lao lực quá sức mệt mỏi.

Tôi có thể cảm nhận được sự yếu ớt và nhịp tim khác thường của anh trên cánh tay mình.

Nếu như chậm thêm nửa giờ, anh có thể sẽ Đột nhiên tôi cảm thấy một sự sợ hãi trước nay chưa từng có, sợ đến cả người không tự chủ cũng bắt đầu phát run, theo bản năng vòng tay ôm anh càng chặt thêm, giống như là buông anh ra rồi thì tội lỗi của tôi sẽ mãi mãi không có cơ hội cứu vãn nữa.

Có lẽ là bị tôi làm kinh động, Úc An Thừa ho khụ khụ vài tiếng rồi mở mắt ra, ánh mắt không có tiêu cự nhìn một cách lơ mơ, từ từ chuyển sang gương mặt của tôi.

Ánh mắt của anh cũng chưa mở ra hẳn, trong mắt hình như còn bị che bởi một tầng hơi nước, tôi không biết ý thức của anh có rõ ràng hay không, nhưng mà tôi nhìn thấy rõ anh cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn tôi vài giây giống như không thể tin được, đột nhiên khố miệng lộ ra một nụ cười.

Nụ cười mỉm đó, giống như là sau bao nhiêu năm dài đằng đẵng, rốt cuộc tôi lại gặp được người ở lại trong trái tim tôi, dù cho phải lập tức chịu cảnh cách núi ngăn sông, cũng có thể vui vẻ không nuôi tiếc.

Tay của anh cũng nhẹ nhàng xoa xoa lên mặt tôi, nhẹ giống như lông vũ phất qua trong gió.

Còn chưa xác định đó có phải là ảo giác do tôi sợ hãi quá độ hay không, anh đã nhắm mắt lại trượt vào trong lòng tôi.

Lần này, anh ngủ vô cùng yên ổn.

Có lẽ là anh vừa mới mơ một giấc mộng đẹp, hơn nữa ngay khoảnh khắc đẹp nhất trong mộng, ánh mắt của anh vừa vận mơ màng nhìn tôi, vì vậy tôi cũng đã vô tình trở thành một khoảnh khắc đẹp trong giấc mộng của anh.

Ngoài ra, bây giờ tôi thật sự không có dũng khí để nghĩ thêm chuyện gì nữa, hơn nữa cũng thật sự mệt mỏi không muốn suy đoán nữa.

Đêm hôm đó Úc An Thừa vẫn dựa vào lòng tôi, thế nên khi trời sáng, cả người của tôi cũng đã tê rần.

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên tôi biết được thì ra tôi còn có thể chăm sóc một người một cách cẩn thận và dịu dàng như vậy.

Lần này anh phát bệnh nguy kịch như vậy, hồi phục vô cùng chậm, qua mấy ngày vẫn ngủ mê man nửa ngồi nửa nằm, tôi xin nghỉ phép, luôn túc trực trong phòng bệnh với anh, nhiều lần anh thở gấp khụ khụ vài tiếng, trấn trặc không ổn định, tôi đều để anh dựa vào người tôi như vậy, lúc quá mệt mỏi thì trực tiếp dựa vào anh ngủ thiếp đi.

Lúc mơ mơ màng màng, hình như trên mặt lại có sự vuốt ve nhẹ nhàng như lông vũ phớt qua, nhưng mà mỗi lần tôi mở mắt ra thì cái lông vũ đó lập tức tan biến như con gió vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 15

Editor: Thoa Xù

Sau khi vợ chồng Úc Quảng Đình trở về đã sắp xếp người làm và nhân viên chăm sóc, tôi có thể về nghỉ ngơi đôi chút, nhưng mà ngoại trừ buổi tối phải ngủ thì mỗi ngày tôi đều ở bên cạnh giường bệnh của Úc An Thừa.

Sau khi tỉnh lại, câu đầu tiên anh nói với tôi là: “Tôi sẽ để em đi.”

Lúc viết những lời này, ánh mắt anh vô cùng bình tĩnh, giống như chuyện này vốn không liên quan, không đau khổ, không đáng phải lo ngại.

Tôi không biết phải đối mặt như thế nào, dùng thủ ngữ loạn xạ để nói xin lỗi anh.

Thật ra thì mấy ngày nay lúc ở bên cạnh anh, tôi vẫn luôn học thủ ngữ trên máy tính, cũng đã học được đôi chút những đối thoại cơ bản, nhưng lại hoàn toàn không có đất dụng võ.

Anh cũng không đuổi tôi, ngoại trừ việc không để tôi xoa bóp người cho anh, những chuyện chăm sóc khác cũng không từ chối, lúc ngon miệng sẽ ăn hết cháo hoặc canh tôi tự nấu, lúc thời tiết tốt tôi đẩy anh ra ngoài phơi nắng, anh cũng không có ý kiến.

Nhưng mà, anh không hề trao đổi bất cứ chuyện gì với tôi.

Mỗi ngày, chuyện anh làm nhiều nhất chính là vẽ tranh, Úc Quảng Đình đặc biệt chuẩn bị rất nhiều cọ và giấy vẽ mang tới bệnh viện cho anh, anh thích nhất là vẽ chó, Phạm Cao, cái con chó chăn cừu Scotland ở vườn trà, còn có rất nhiều những thứ khác, đủ loại hình dáng thần thái rất sống động, nhưng thời gian vẽ tranh cũng bị hạn chế, phần lớn thời gian, anh chỉ có thể nằm trên giường không làm gì cả, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, với anh đó là một thế giới hoàn im lặng.

Anh phối hợp với tất cả trị liệu, tiếp nhận tất cả sự sắp xếp và chăm sóc, anh vô cùng dịu dàng lễ độ đối với nhân viên chăm sóc hoặc những người tới lui thăm hỏi an ủi, nhưng mà ánh mắt của anh khi nhìn tất cả mọi người đều hờ hững và trống rỗng.

Nhưng về bà nội anh, cơ thể của Huệ Như Nhân đã sớm khô cứng không cảm giác, nhưng vẫn ngoan cường chống đỡ không trút hơi thở cuối cùng, trong khoảng thời gian nằm viện, sau khi Úc An Thừa khôi phục thể lực đã thường xuyên lui tới phòng bệnh thăm bà, thường hay ngồi bên cạnh bà rất lâu, anh sẽ nắm tay bà, liên tục viết cái gì đó trong lòng bàn tay của bà, hơn nữa luôn luôn duy trì nụ cười.

Nhưng mỗi khi trở lại phòng bệnh, ánh mắt của anh lập tức trở nên trống rỗng.

Tôi hiểu rõ, anh cũng không cần tôi, nhưng mà không đành lòng phụ lại sự dặn dò của bà nội. Lúc anh nói để tôi đi, nhất định chính là sau khi tiễn bà nội anh ra đi.

Mà chuyện duy nhất tôi có thể lấy công chuộc tội, chỉ có sự kiện đó.

Tôi lấy hết dũng khí đến gặp Úc Quảng Đình, nói rõ với ông ấy rằng cái hôm rơi xuống nước cũng là do tôi không cẩn thận, còn cầu xin ông ấy giữ Huệ Diễm Nhi lại.

Úc Quảng Đình có vẻ hơi ngạc nhiên, cuối cùng cũng bày ra vẻ “Gia hòa vạn sự hưng”, nhưng không quên nghiêm khắc nhắc nhở tôi: “Tân Nghiên, làm vợ của An Thừa thì nhất định phải xem trọng tình hình sức khỏe của An Thừa, chuyện nghiêm trọng như vậy, ba tuyệt đối không hi vọng sẽ tái diễn lần nữa!”

Ngày đầu tiên Úc An Thừa xuất viện, Huệ Diễm Nhi đã mang theo Phạm Cao xuất hiện ở biệt thự nhà họ Úc, vẻ mặt lo âu và vui mừng của cô ta thể hiện rõ giống như nét vẽ trên giấy trắng vậy.

Mặc dù trong lòng có hơi khó chịu, nhưng tôi không thể không thừa nhận Huệ Diễm Nhi rất biết cách dỗ dành khiến Úc An Thừa vui vẻ.

Người trên kẻ dưới của nhà họ Úc đều biết đôi chút thủ ngữ, nhưng không có ai thành thạo tự nhiên giống như Huệ Diễm Nhi, hơn nữa lúc dùng tay ra hiệu còn rất thích hợp với vẻ mặt khoa trương, nhiều lần khiến Úc An Thừa vừa bực mình vừa buồn cười, cũng chiều xoa xoa đầu cô ta.

Với lại, cô ta còn có thể sai bảo Phạm Cao làm trò, rót cuộc bộ dạng ngây thơ ngốc nghếch chân thành của con chó nhỏ cũng làm cho ánh mắt của Úc An Thừa ánh lên chút màu sắc.

Phạm Cao ở lại trong biệt thự, ban ngày Huệ Diễm Nhi đi học đại học, Úc An Thừa gần như đều ở cùng nó, tôi chưa đi làm, lại không dám tới gần quá, rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên làm chút ít bánh quy và bánh ngọt, hoặc chuẩn bị chút trà cho anh.

Hôm đó thấy bọn họ đang chơi đĩa bay trên cỏ, tôi chuẩn bị thuốc cho Úc An Thừa xong đang định gọi anh uống, lại phát hiện không có người.

Biệt thự của nhà họ Úc có quá nhiều phòng, tôi bung thuốc băng qua hành lang dài, đi theo tiếng sủa mơ hồ của Phạm Cao.

Là phòng vẽ tranh ở lầu một, cửa khép, tôi không nghĩ ngợi gì lập tức đẩy vào.

Phòng vẽ tranh lớn chừng một phòng học, có một cái giá vẽ thật to dựa lưng về phía tôi, phía sau còn có vô số giá vẽ lớn nhỏ. Úc An Thừa đang cầm cọ vẽ, phác họa cái gì đó hết sức chăm chú.

Gọi anh cũng không nghe thấy, tôi lập tức đi qua trước mặt anh, đưa tay vỗ vỗ anh.

Anh hơi sững sốt, dường như bị giật mình, đột nhiên anh chỉnh bàn vẽ rồi quăng mạnh về phía trước, bàn vẽ và toàn bộ mấy cái giá vẽ đổ ầm ầm trên sàn.

Tôi giật mình, vội vàng đặt cái khay xuống luống cuống đi dựng mấy cái giá vẽ lên, lại bị anh hung hăng kéo ra.

Hình như anh đột nhiên rơi vào tình trạng tức giận và nóng nảy nên có hơi mạnh tay, bước cũng thật nhanh, gần như là vừa túm vừa kéo tôi ra tới cửa, sau đó không chút lưu tình hất tôi ra ngoài giống như vứt rác vậy.

Con chó kia hả hề nhìn tôi ăng ăng vài tiếng, cửa đóng lại “ầm” một tiếng.

Nhiều ngày trôi qua như vậy, rốt cuộc anh cũng tỏ rõ thái độ với tôi.

Coi như chỉ cách nhau một cánh cửa, nhưng rốt cuộc khoảng cách giữa chúng tôi cũng không cách nào tiến gần lại được.

Tôi như nghi phạm chờ bị phán quyết, từng ngày trôi qua trong thấp thòm hoảng hốt.

Ngoại trừ giả vờ giả vịt dẫn tôi đi thăm bà nội, dường như Úc An Thừa đã hoàn toàn quên đi sự tồn tại của tôi.

Tôi đi làm lại, đúng lúc có kiểm tra trong khoa, tư liệu của học sinh chất thành một đống lớn muốn đổ ra ngoài, kinh nghiệm của tôi thấp nhất khoa, đương nhiên có rất nhiều chuyện sẽ do tôi xử lý, thật vất vả mới lưu xong danh sách học sinh đạt giải thưởng, lại có nữ sinh đến báo cáo trong ký túc xá có người rót nước tiểu vào bình thủy của bạn cùng phòng hay nửa đêm có người cất quần áo của người khác, mấy ngày trôi qua làm cho tôi sút đầu mề trán.

Bởi vì lần trước trợ lý Đồng nghi ngờ nên tôi cũng không dám đi tìm Phạm Kiến nữa, tôi chỉ đi thăm mẹ tôi, bác sĩ báo với tôi một tin làm phấn chấn lòng người: tình trạng gần đây của mẹ tôi đã ổn định hơn rất nhiều, có lúc còn có thể nhắc đi nhắc lại rằng muốn tôi đến gặp bà.

Lúc chải tóc cho mẹ, bà đột nhiên kéo tay tôi: “Tiểu Nghiên, kết hôn rồi nha.”

Tôi nhớ lại, hình như lần trước tôi có nhắc qua với bà, không ngờ bà còn nhớ.

“Nhanh, nhanh, đi uống rượu mừng, Tiểu Nghiên kết hôn rồi, đi uống rượu mừng thôi!” Bà nói xong lập tức vọt ra ngoài cửa, tôi vội vàng vớt cây lược kéo bà lại, nhưng sức của bà rất mạnh vùng lên là khó kéo lại được, sau đó hươ tay múa chân cười lớn, y tá chạy tới mới không chế được bà.

Tôi đang cảm thấy khả quan, nhưng qua vài ngày sau bá sĩ ở bệnh viện tâm thần điện thoại cho tôi, nói khó khăn lắm mẹ tôi mới có chút chuyển biến tốt, mấy ngày nay lại đại não vì muốn tham gia hôn lễ của tôi, hỏi tôi có cách nào dỗ dành bà hay không.

Đầu tôi như muốn nổ tung, mất ngủ một buổi tối tôi chỉ muốn đến tìm Phạm Kiến, thế nhưng người này lại nói cho tôi biết cậu ta và người yêu đang chìm đắm ở một bãi biển nào đó ở nước ngoài, sau đó còn phải tham gia một cuộc thi tạo mẫu tóc quốc tế, thật sự là lực bất tòng tâm, sau khi mắng cậu ta bất nhân bất nghĩa và trút hết nỗi lòng, tôi chìm ngập trong nước mắt.

Thậm chí tôi còn nghĩ là tìm đại một người đàn ông nào đó mạo danh thay thế, nhưng vừa nghĩ đến những điều khoản trong hợp đồng, tôi quyết định không làm trái lại.

Chỉ có thể si tâm vọng tượng.

Hình như mấy ngày nay tâm tình và tinh thần của Úc An Thừa cũng không tệ lắm, tôi vẫn luôn thức thời tránh xa anh ra, để cho anh và Huệ Diễm Nhi có đủ cơ hội ở bên cạnh nhau ngọt ngào, hoặc là.

Tôi quyết tâm lấy hết dũng khí để thử giống như lần đầu tiên nhảy Bungee lúc học đại học.

Thời tiết nóng dần dần rồi, ánh nắng lúc hoàng hôn vẫn còn rất dài, sau bữa cơm chiều bọn họ luôn chơi với Phạm Cao một hồi, tôi quay về tòa nhà nhỏ trước, xa xa thấy Úc An Thừa bỏ tay vào túi nhân nhả đi tới, vội vàng vào phòng tắm mở nước tắm cho anh.

Mỗi ngày khi anh trở về tòa nhà nhỏ, chuyện đầu tiên anh làm chính là tắm rửa thay quần áo.

Khi anh tới cửa tôi vội vàng đặt dép ở bên cạnh chân anh, anh kinh ngạc liếc nhìn tôi, tôi đang định cười nịnh bợ, lại đột nhiên bị hất hơi một cái.

Anh nghiêng nghiêng đầu nhướn mày, đi thẳng lên lầu rồi vào phòng.

Tôi cung kính bưng cái khay đứng chờ ở trước cửa phòng tắm giống như thị nữ vậy, anh vừa bước ra tôi lập tức dâng lên một ly nước cam tươi.

Tóc anh ướt sũng, vừa mở cửa ra nhìn thấy tôi thì giật nảy mình, lập tức cảnh giác buộc chặt dây lưng áo choàng tắm.

Tôi ân cần ra hiệu bảo anh uống nước trái cây, anh liếc mắt một cái, bưng lên uống một hớp rồi đặt lại vào khay, đi thẳng đến bên cửa sổ ngồi xuống bật laptop lên.

Tôi cuống quýt đặt ly nước cam vào tay anh, lại chạy đến phòng tắm lấy máy sấy tóc ra.

Gió nóng thổi vù vù vào đầu anh, hần bất ngờ không kịp chuẩn bị nên run lên, ngẩng đầu tròn mắt nhìn tôi. Tôi lật đặt để máy sấy tóc xuống dùng tay ra hiệu với anh: “Tóc ướt, để bị cảm.”

Anh dừng lại một chút, không hề cảm kích phát phát tay.

Cũng phải rồi, ngày nào anh cũng tắm rửa gội đầu, sao đến hôm nay tôi mới ngộ ra chuyện này đây? Rõ ràng là trong lòng có ý xấu.

Nhưng mà một khi da mặt dày lên thì sao có thể bỏ dở nửa chừng, tôi thừa dịp anh ngừng đầu vội vàng dùng tay ra hiệu: “Đưa Phạm Cao đến đây ha? Buối tối cũng có thể ở bên cạnh anh.”

Làm cái này hơi khó, tôi luyện đến mấy lần, vẫn không được lưu loát. Anh nhìn tay tôi, ánh mắt trống rỗng khinh thường. Tôi mặt dày mày dạn tiếp tục khoa tay múa chân: “Còn có con chó kia . . .”

Ôi trời ơi! Tôi thật sự không nên cao hứng phát huy đến mức này, với một người trình độ nhập môn như tôi thì danh từ chó chăn cừu Scotland có tính khiêu chiến bản thân đến thế nào?

Tôi nóng nảy gãi gãi đầu, diễn tả từ “Chó”, anh híp mắt một cái, nhưng vẫn không hiểu gì.

Tôi không chắc là đúng hay không, lại tiếp tục khoa tay múa chân, rõ ràng anh có chút không kiên nhẫn rồi.

Tôi nhanh trí diễn tả con chó lớn được chạm trở trong tòa nhà, hưng phấn nhảy về phía anh, làm động tác lắc đầu vẫy đuôi muốn thân cận anh, lại ra dấu tay từ “Lớn”.

Dường như anh cũng hơi hiểu ra, tôi nhanh chóng thừa dịp rên sất khi còn nóng tiếp tục lấy lòng, nhưng vì quá phấn khích mà quên hết động tác tay, tay cứ ngừng lưng chừng giữa không trung như vậy.

Ngược lại Úc An Thừa đã có chút hứng thú, nghiêng đầu nhìn xem tôi sẽ tiếp tục là thế nào.

Mồ hôi túa hết ra, tôi cười toét miệng giống như thằng hề, gấp đến độ hận không thể vò đầu bứt tai.

Anh rù mắt xuống, chợt quay đầu hướng ra ngoài cửa sổ, ngay sau đó bả vai bắt đầu rung lên, còn có tiếng giống như tiếng cổ kiềm chế hơi thở vậy.

Tôi hoang mang quan sát đánh giá một hồi mới đưa ra kết luận: anh đang cười. Tôi còn có thể làm gì chứ, đành phải ngượng ngùng cười làm lành.

Có lẽ anh đã không còn kiên nhẫn quần nhau với tôi, thấy tôi vẫn ở lì không đi nên trực tiếp đi đến đầu giường lấy máy tính viết: “Có chuyện gì?”

Thật may là anh vẫn còn có ý quan tâm đến tôi, tôi vội vàng lấy máy tính trong túi ra: “Thật ngại quá, tôi muốn nhờ ngài giúp một chuyện.”

Tôi cung kính dùng từ “Ngài”, hết cách rồi, cầu xin người ta thì chỉ có thể hạ mình xuống mức thấp nhất.

“?” Anh đáp lại một cách đơn giản.

“Anh có thể theo tôi đi thăm mẹ tôi một chút không? Bà ấy muốn gặp anh một lần.”

Thấy trong ánh mắt của anh lộ ra vẻ nghi ngờ, tôi vội vàng bồi thêm một câu: “Chỉ một lần thôi!”

Suy nghĩ một chút lại cảm thấy phải nói rõ ràng với anh, tôi viết xong rồi cũng không dám nhìn vào mắt anh: “Mẹ tôi ở bệnh viện tâm thần.”

Anh không trả lời ngay, dường như vẫn đang cân nhắc.

Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng chấp nhận chuyện không có hy vọng.

Sau một lúc cau mày nhìn màn hình, ngoài dự đoán của tôi, anh gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 16

Editor: tu tai

Dưới lời thỉnh cầu đi thăm mẹ vào cuối tuần đó của tôi, chúng tôi đổi lại quần áo mặc lúc đi xem kịch, mặc dù không phải là lễ phục kết hôn, nhưng nhìn vào cũng chính thức mà long trọng.

Tôi tỉ mỉ hóa trang, trước một ngày đã bắt đầu luyện tập nụ cười xấu hổ hạnh phúc của cô dâu mới cưới.

Đến bệnh viện, Úc An Thừa tỏ vẻ nhân từ cho phép tôi khoác lên cánh tay của anh ta, đi cùng tôi qua hành lang dài tràn đầy tiếng cười quái dị, tiếng mê

sáng cùng gào thét.

Cái hành lang này, từ năm tôi 11 tuổi đến giờ đã đi qua vô số lần, từ sự sợ hãi lúc ban đầu, càng về sau càng chết lặng, từ đầu đến cuối, cũng chỉ có một mình.

Có lẽ bởi vì không nghe được, Úc An Thừa bước đi rất bình tĩnh, đối với những âm thanh kỳ quái hoặc là những ánh mắt điên cuồng kia cũng chỉ làm như không thấy.

Trong lòng tôi sinh ra một niềm vui sướng nho nhỏ: mẹ, sẽ vui mừng cho tôi, cho dù là sự lừa dối nhất thời, thì cuối cùng tôi cũng có thể làm cho bà lấy được một chút an ủi.

Không phải bà không yêu tôi, chẳng qua là bà không có năng lực yêu tôi thôi.

Nhưng còn chưa đi đến phòng bệnh của mẹ cũng đã nghe được tiếng thét giống như con ác mộng, tôi không khỏi toát mồ hôi đầm đề, thật vất vả mang Úc An Thừa tới, sẽ không khéo như vậy chứ.

“Trí Dung——” nghe được một tiếng này thì tôi biết ngay là xong rồi, rút tay khỏi cánh tay của Úc An Thừa liền chạy nhanh về phía phòng bệnh.

Mẹ đang liều mạng kêu tên của ba, hai nhân viên hộ lý mạnh khỏe đè lên bà, tay chân của bà vẫn còn đang ra sức đá lung tung quào loạn: “Trí Dung, trả Trí Dung lại cho tôi.”

Tôi xông tới cố gắng bắt được tay của bà: “Mẹ, là con, là tiểu Nghiên, ba đi ra ngoài, rất nhanh sẽ trở về, mẹ đừng vội.”

Còn chưa nói hết tay của bà đã vung qua, hung hăng cào lên mặt của tôi, móng tay bén nhọn giống như móng vuốt từng ngón từng ngón xẹt qua mặt của tôi: “Trả Trí Dung cho tôi! Trả Trí Dung cho tôi.”

Bởi vì bị bà cào mà tôi nhắm mắt lại, trong lòng cũng giống như có một móng nhọn đang ra sức xé rách.

Có người từ phía sau lưng đi lên vội vàng kéo tôi ra, kéo luôn tôi ra khỏi phòng bệnh.

Tôi ngờ ngạc bị kéo đến cửa, đúng lúc bác sĩ của mẹ chạy tới, bắt đầu đi giải thích: “Vừa rồi vẫn còn tốt, bảo là muốn chờ cô tới, nhưng lúc xem ti vi thì đột nhiên phát tác, nghe nói, lúc ấy TV đang chiếu cảnh tai nạn xe.”

Tai nạn xe cộ! Lại là tai nạn xe cộ!

Vụ tai nạn xe kia, nếu như không phải do tôi tùy hứng, thì ba sẽ không chết, mẹ cũng sẽ không điên khùng, tôi còn có thể có một gia đình không tính là giàu có nhưng lại vui vẻ hòa thuận, không có bị người thân phi nhò cùng lừa gạt sau đó, không có trận □ kia để cho tôi sống không bằng chết, càng không có cuộc hôn nhân hại người hại mình hiện tại này.

Trong lòng tôi tràn đầy bất bình cùng thù hận méo mó, vậy mà ngọn nguồn của tất cả thù hận cùng bất hạnh, lại chính là bản thân tôi!

Từng tiếng kêu thảm thiết của mẹ đâm vào màng nhĩ của tôi, trộn lẫn cùng những suy nghĩ hỗn loạn kia, khuấy đảo đầu của tôi đến mức sắp nổ tung, tôi bị lấy lỗi tai lao ra khỏi phòng bệnh, ra sức chạy lên lầu nơi không có ai.

Có một cánh cửa lưới sắt thông hướng tầng thượng, tôi nhìn về phía bầu trời âm trầm, đột nhiên bắt lấy khung cửa ra sức đá vào nó, siết chặt thanh sắt cửa trong lòng bàn tay, cửa lại lì lì bất động, tôi hận đến mức dùng khí lực lớn hơn nửa lực, cho đến khi đụng cả người vào đó, đụng mạnh đến mức ngực phát đau.

Tôi hét to, giống như một con thú bị vây đuổi bị chặn đường không có lối thoát phát ra tiếng rên rỉ xe lòng.

Cứ tiếp tục như vậy nữa, có lẽ một ngày nào đó tôi cũng sẽ điên mất.

Một đôi tay từ phía sau đưa tới, cố gắng lấy tay tôi ra khỏi cánh cửa lưới sắt, sức lực của anh không đủ lớn, không kéo được bàn tay bắt chặt không buông của tôi ra, sau một lúc cố gắng không được chỉ có thể từ phía sau ôm chặt lấy tôi, dùng sức mạnh lớn nhất lôi mạnh tôi về phía sau.

Chúng tôi cùng nhau ngã xuống mặt đất.

Anh ra sức nhấc tôi lên, mà tôi lại chỉ muốn ý lại giống như bãi bùn nhão không chịu đứng lên.

Cùng với hơi thở nặng nề không theo quy luật, Úc An Thừa xoay người đến trước mặt tôi, nhìn mặt của tôi một cái, cau mày móc ra một chiếc khăn tay đưa cho tôi.

Trên khăn tay đầy vết màu loang lổ, tôi cũng không ngạc nhiên, đã không phải một hai lần bị mẹ quào trầy nữa rồi, chẳng qua cũng hơi đau rát.

Anh dùng máy tính cầm tay hỏi tôi: “Đi chữa trị một cái?”

“Không cần, rất nhanh sẽ tốt.” Tôi tập mãi thành thói quen trả lời.

Anh nài tính tình ngồi chồm hổm xuống: “Cô dự định vẫn ngồi như vậy?”

Tôi hề hề cười thầm: “Thư viện ở tầng một, phòng trò chơi ở lầu hai, nghe nói sẽ xây một phòng tập Gym, điều kiện tốt như vậy, sống ở chỗ này hình như cũng không tồi.”

Anh nhìn miệng của tôi, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, không dài dòng nhiều nữa mà trực tiếp đứng lên, nhưng còn chưa có đứng vững thì lão đảo một cái, ngược lại khiến tôi khần trương, vội vàng bỏ dậy đỡ anh.

Tôi cẩn thận đỡ anh lên ghế ở hành lang, anh lấy máy tính cầm tay ra, tay hơi run, nhưng vẻ mặt bình tĩnh:

“Nước, uống thuốc.”

Lúc này tôi mới ý thức tới, vừa rồi người kéo tôi khỏi bàn tay của mẹ và tấm cửa lưới sắt đều là anh, đối với người bệnh mới khỏi như anh mà nói, làm những việc này thật sự quá tốn thể lực.

Vội vàng mau chóng tìm nước nóng đưa cho anh.

Sau khi uống thuốc anh ngã ngửa người ra ghế nhắm mắt lại nghỉ ngơi, tôi cũng ra sức xoa bóp huyết thái dương để bình phục cảm xúc.

Anh mở mắt nhìn nhìn tôi, viết: “Rất khổ sở?”

Tôi không biết có phải sắc mặt của mình so với anh còn khó coi hơn hay không, chẳng qua là cảm thấy rất có lỗi: “Thật xin lỗi, đã làm anh bị giật mình.”

Hiển nhiên anh cũng không biết an ủi người khác, có chút không tự nhiên viết: “Cô đã chăm sóc mẹ cô rất tốt.”

Tôi chỉ cảm thấy châm chọc: “Là tôi đã hại chết cha tôi khiến mẹ phát điên, tôi là tội nhân.”

Trên mặt Úc An Thừa xẹt qua vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Trong lòng tôi vẫn buồn bực, khó được hôm nay anh lại kiên nhẫn với tôi như vậy, tôi cũng muốn có người nghe tôi nói một chút: “Vào sinh nhật 11 tuổi của tôi, ba tôi về rất muộn, nên tôi đã gọi mấy cú điện thoại ra sức thúc giục ông ấy, nhưng, cuối cùng chờ tới, cũng là tin tức ông ấy bị tai nạn xe qua đời.”

Úc An Thừa cúi đầu nghiêm túc xem một vài hàng chữ, lông mi màu đen đang không ngừng rung động.

Tôi viết tiếp: “Mẹ tôi cô nhi, ba tôi lại bất chấp áp lực gia đình kết hôn với bà, toàn bộ thế giới của bà chỉ có ba, mẹ quá yêu ba, không chịu nổi đã kích như vậy.”

Anh nhìn vào màn ảnh thật lâu, giống như đang nghiền ngẫm, lại chỉ viết ba chữ: “Muốn khóc sao?”

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu: “Những lúc quá khổ sở, tôi không thể rơi nước mắt.”

Trong mắt của anh đầy vẻ không hiểu: “Tại sao?”

Không biết, qua nhiều năm như vậy vẫn là như thế này, lúc khổ sở ngực giống như có một lò luyện đang cháy sáng sôi sùng sục, muốn thiêu khô hô hấp cùng hơi nước toàn thân vậy, vẫn cứ không chảy ra được một giọt lệ.

Tôi hít sâu một hơi giống như bị thiếu dưỡng khí vậy, cố gắng dùng vẻ mặt nhẹ nhõm cùng giọng nói như đang nói giỡn:

“Có thể, là thiếu một bà vai cho tôi dựa vào một chút.”

Anh không viết cái gì nữa, cũng không ngẩng đầu lên, tay không ý thức nắm quần trên đùi, hô hấp lại hơi dồn dập.

Lòng tôi sợ hãi, lo lắng đến gần muốn nhìn sắc mặt của anh một chút.

Thế nhưng bỗng nhiên anh lại đưa tay nắm lấy tay tôi, trong lúc tôi còn chưa kịp phản ứng, nhẹ nhàng đặt đầu của tôi lên trên bả vai của anh.

Bờ vai của anh mỏng manh, xương quai xanh lộ rõ cứng rắn đâm vào vết thương trên mặt tôi, nhưng tôi lại không hề cảm thấy đau.

Giống như cuối cùng cũng có một tia mát mẻ tràn qua đáy lòng, nỗi lo lắng ngừng áp bức bắt đầu tiêu tan hoá lỏng, trong lòng chợt nhẹ, nước mắt của tôi chảy ra.

Tôi biết rõ anh không yêu tôi, nhưng giờ khắc này cho tôi dựa vào, là thương hại cũng tốt, bố thí cũng được, chỉ cần có thể để cho tôi có lực lượng tiếp tục sống, tôi cũng không cự tuyệt.

Chưa bao giờ biết mình còn có nhiều nước mắt có thể chảy như vậy, cả đầu vai của anh đều bị tôi làm ướt, tay của anh, vẫn luôn vuốt ve nhẹ nhàng trên lưng tôi.

Nếu như có thể, tôi muốn vẫn cứ dựa vào như vậy mãi thôi.

Nhưng khi tôi đã có thể mất lạnh nhìn thẳng tất cả lửa gắt cùng xem thường, khi Nhạc Xuyên rời khỏi đã dập tắt một tia ôn nhu cuối cùng, tôi đã không cho phép bản thân có bất kỳ tham niệm mới nào.

Cho dù là với cuộc sống, hay là tình cảm, sự tự vệ tốt nhất, chính là không quan tâm, không chạm vào.

Tôi cố nín khóc ngẩng đầu lên, lệ đã bị lau khô.

“Cám ơn anh.” Tôi thật lòng làm dấu tay.

“Sao rồi?” Anh giống như cũng thờ phào nhẹ nhõm

“Không sao.”

Anh nhìn kỹ mặt tôi, làm động tác một cái “Gương”.

Khăng định trang điểm đã bị nước mắt làm lem hết, còn mang theo vết thương, có lẽ là thê thảm không nở nhìn.

Tôi chỉ le lưỡi: “Không có việc gì, dù sao ở đây cũng sẽ không có người cảm thấy tôi kỳ quái.”

Anh tức giận lắc đầu một cái: “Đi ăn chút gì?”

Tôi nhìn thì thấy đã đến giờ cơm trưa rồi, lập tức viết: “Ừ, thức ăn ngon có thể làm cho tôi hạ thấp mong đợi đối với thế giới này.”

Điểm này Úc An Thừa có vẻ rất tán thành, anh để tôi quyết định ăn cái gì.

“Đi theo tôi.”

Tôi bảo lái xe đi đến một chợ rau, mua vỏ hoành thánh, bánh nhân thịt cùng rau hẹ xanh non tươi mới, chạy thẳng tới Tiểu Lâu mặc tạp dề bằm món ăn đương đương đương, lại trộn gia vị làm nhân bánh luôn một mạch.

Tôi đặt nhân bánh và vỏ bánh trên bàn ăn chuẩn bị làm lớn một trận, không có cái loại sàng trúc như nhà tôi trước kia để đặt hoành thánh, tôi vào phòng bếp tìm một cái khay lớn.

Chờ tôi ra ngoài, vẫn luôn ngồi trên ghế salon phòng khách đọc sách Úc An Thừa lại đang ngồi bên cạnh bàn, thông thả ung dung cầm một miếng vỏ bánh lên.

“Anh sẽ gói hoành thánh!” Tôi kinh hãi.

Anh dùng sự thật nói chuyện, gói hảo một cái hoành thánh đặt vào khay, sau đó lại tiếp tục mà không nhìn tôi lấy một cái.

Hai người làm việc đúng là nhanh, gói xong tôi nôn nóng sốt ruột phải bắc bếp, anh phát tay một cái với tôi, chỉ chỉ lỗ mũi của tôi.

Nhất định là vừa rồi bị dính bột mì trên vỏ bánh, tôi xao loạn xạ một chút rồi tỏ ý hỏi anh: “Còn nữa không?”

Anh ý bảo tôi lại xoa thêm một chút, tôi dói rồi, không có tính nhẫn nại, gấp gấp dùng sức lau mạnh, anh lắc đầu một cái, khó có thể khoan nhượng bước tới, giờ ngón cái ra, nhẹ nhàng lau hai cái trên chóp mũi của tôi.

Nhiệt độ ngón tay của anh hơi lạnh thấm vào tận xương, tôi rung động một cái, thế nhưng sững sờ tại chỗ không biết nên làm gì.

Ánh mắt của anh cũng dừng ở trên mặt tôi, trong con mắt màu đen giống như có một rừng mưa tĩnh mịch ướt át, vô số dây leo đang sinh sôi quăn quăn.

Ánh mắt kia rõ ràng, không phải thương hại, cũng không phải là bố thí, lại làm cho tôi hốt hoảng mà trước nay chưa từng có.

Tôi nghiêng đầu, bung hoành thánh trốn vào phòng bếp, bung hai chén hoành thánh nóng hổi đến trên bàn.

Vì làm cho không khí bớt lúng túng, tôi cố ý vừa ăn vừa thoải mái dùng máy tính xách tay nói chuyện phiếm với anh.

“Gói bánh cũng không tệ!”

“Trước kia bà nội thường bao hoành thánh.” Anh cũng giống như cái gì cũng chưa xảy ra.

“Trước kia nhà tôi cũng thế. Ăn ngon không?”

“Còn chưa có ăn.”

Tôi không quấy rầy anh, lẳng lặng nhét nhiều cái, anh vẫn câu được câu không, tôi ăn xong đứng lên xem chén của anh ở đối diện một chút: anh chỉ ăn

tượng trưng mấy cái vỏ bánh, nhân thịt một miếng cũng không động.

Tôi liền kêu lên: “Quá mức lãng phí lương thực và tâm huyết.”

Anh nhún nhún vai không thèm quan tâm.

Tôi lại gần anh để cho anh thấy rõ hơn một chút: “Lãng phí —— lương thực —— có tội —— với trời!”

Anh nhẩn nại nghiêng đầu, viết mấy chữ trên máy tính cầm tay: “Tôi không ăn rau họ.”

Tôi không thể hiểu nổi: “Rau họ rất tốt, thơm nhất!”

Anh không chút nghĩ ngợi: “Miệng sẽ thôi.”

Tôi tròn to hai mắt che miệng, dùng tốc độ chạy nước rút chạy vội lên phòng tắm trên lầu đánh răng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 17

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Lúc tôi xuống nhà dưới, Úc An Thừa vậy mà lại đang rửa chén.

Anh đeo cái tạp dề tôi mặc vừa nãy, bóng lưng an tĩnh, động tác không nhanh không chậm hết như lúc bao hoành thánh.

Tôi vô thức dừng chân, xung quanh phảng phất không khí của một gia đình mơ hồ mà xa lạ, khiến cho thời gian giống như cũng trở nên mềm mại thông thả.

Chỉ là, lại đi về phía trước một bước, dường như tất cả đều biến mất trong nháy mắt.

Đang đứng trên cầu thang, chuông điện thoại reo lên, túi xách ném ở ghế sofa, tôi vội vàng xuống lầu lấy điện thoại di động ra.

Nghe được giọng nói đầy đau lòng của trợ lý Đông, trong lòng tôi “lộp bộp” một cái, quả nhiên, tôi không đoán sai.

“Cô Tân, bà cụ Huệ đã qua đời nửa tiếng trước, An Thừa vẫn chưa biết tin tức này, chủ tịch Úc bảo tôi truyền lời với cô: Phải thật cẩn thận khi báo tin cho An Thừa, để ý tâm trạng của An Thừa và chăm sóc cậu ấy.”

Đỡ điện thoại xuống, tôi thấy cả người như rơi xuống vực thẳm.

Không phải là tôi chưa từng trải qua sinh ly tử biệt, hơn nữa người chết cũng không phải là người thân quan trọng nhất của tôi, nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy nặng nề tới mức chỉ bước đi thôi cũng khó khăn.

Khó khăn đi tới sau lưng Úc An Thừa, tôi gần như dốc toàn lực để vỗ vỗ anh.

Anh quay đầu lại, nhìn tôi bằng ánh mắt dò hỏi.

Tôi cố gắng để cho mình bình tĩnh: “Anh mệt chưa? Có thể đi theo em tới một nơi không?”

Có thể là buổi sáng tôi luống cuống quá nên anh có chút không yên lòng, anh rất sáng khoái gạt đầu.

Tôi bảo tài xế đưa chúng tôi đến chỗ một con sông gần nhà tôi trước kia, vì không có con người can thiệp nên cây cối ở đó phát triển rất tốt, cao nhất xum xuê nhất là một cây nhãn lồng.

“Ba, con lại tới thăm ba đây.” Tôi nhìn cái cây, nhẹ nhàng nói.

Úc An Thừa không hiểu nhìn cái cây kia, lại nhìn tôi một cái.

Tôi lấy máy tính cầm tay cẩn thận viết: “Khi ba tôi còn sống đã từng nói, người đã chết, hãy trồng cho họ một cái cây, dồn tình cảm của mình với người đó vào rồi trồng chung xuống đất với cây, cùng cây từ từ lớn lên, nó sẽ biết mình, còn có thể bảo vệ mình.”

Hình như Úc An Thừa giật mình nghĩ đến cái gì, nhưng chỉ là chột lóc lên.

Trong lòng tôi thấp thỏm, trên mặt lại vẫn mỉm cười: “Em trông cái cây này sau khi ba qua đời, em thường xuyên đến tưới nước vun đất cho nó, không có việc gì thì trò chuyện với nó trong lòng, nhất định nó hiểu được, hơn nữa, còn có thể truyền lại cho ba em, nhiều năm như vậy, em và mẹ có thể sống yên bình, nhất định là do ba biết hoàn cảnh của hai mẹ con, ở trên trời phù hộ cho……”

Anh không hề chớp mắt, nhìn tôi viết, hô hấp dần dần trở nên khó nhọc.

Tôi nhìn sắc mặt của anh, kiên trì viết tiếp: “Cuối cùng em cảm thấy, chẳng qua ba chỉ tới một nơi khác tốt hơn thôi, anh xem cái cây này tươi tốt như vậy, nhất định là vì nó muốn nói cho em biết, người đã chết vẫn ở một thế giới khác, thật ra cũng tốt.”

Anh nhấp máy môi càng lúc càng nhanh, hình như cả người căng cứng, ánh mắt lại đột nhiên trở nên thông suốt thanh thản.

Anh lấy máy tính cầm tay, dứt khoát viết bốn chữ: “Tự lừa gạt mình.”

Tôi lập tức ngưng ngán, bao lời muốn nói khổ sở nghĩ dọc đường đi đều bị nuốt ngược vào bụng.

Anh viết rất rõ ràng: “Người đã chết chính là hoàn toàn biến mất, linh hồn tan thành mây khói, chỉ có người sống là nhớ mãi không quên.”

Tôi luống cuống, trận thế đã loạn, tiếp theo phải khuyên anh thế nào đây?

Dường như những suy nghĩ đó luôn tồn tại trong đầu anh, anh viết rất lưu loát: “Mỹ hóa (làm đẹp lên) cái chết chẳng qua là vì trốn tránh đau đớn và sợ hãi mà cái chết mang lại. Thật ra thì chết không đáng sợ như vậy, vừa ra đời chúng ta đã phải đối mặt với nó, người khác, bản thân, đó là điểm kết thúc mà ai cũng phải tới.”

Tôi há to miệng, vô thức gạt đầu một cái, suýt chút nữa đã quên nhiệm vụ gian khổ mà mình đang gánh vác.

Tôi chưa từng đi sâu vào bất cứ chuyện gì khi nói chuyện với anh, không ngờ lần đầu tiên lại xoay quanh đề tài chết chóc, càng không ngờ anh lại có thể thông suốt thoải mái về vấn đề cái chết như vậy, làm cho toàn bộ những lời xui khiến của tôi ban nãy biến thành gãi không đúng chỗ ngứa, vô nghĩa không tới trọng điểm.

Hình như anh hiểu rất nhiều thứ: “Đối với người chết, cái chết chính là kết cục chứa toàn bộ đau khổ, là hoàn toàn ngủ yên, đối với người sống, nhớ mãi không quên chỉ là tự hành hạ bản thân.”

Tôi thừa nhận anh nói có đạo lý, càng thêm cảm động, muốn quên đi là quá khó khăn, giống như mẹ tôi, mặc dù thần trí (tinh thần và trí tuệ) đã đã trở nên hỗn loạn nhưng lại nhớ được tất cả những gì về ba tôi.

Nhưng Úc An Thừa rất khẳng định: “Người còn sống, tưởng niệm duy nhất về người chết không phải nghi thức mà là sống tiếp thật tốt.”

Tôi gần như muốn vỗ tay đồng ý, nhưng vẫn chần chừ, tôi không thể xác định đó là ý nghĩ trước sau như một của anh hay chỉ là một cách tự an ủi trong vô thức, đành phải đánh bạo dò xét:

“Nếu như người mà anh thích nhất vĩnh viễn rời khỏi anh, anh có thể làm được không?”

Ánh mắt của anh bỗng dừng tôi lại, giống như màn đêm đột nhiên bao phủ rừng sâu, khuôn mặt vốn không có huyết sắc càng thêm tái nhợt ảm đạm, nhưng anh vẫn đứng nghiêm: “Tôi sẽ cố gắng.”

Rõ ràng tôi cảm thấy cơ thể anh đã không nén được mà run nhẹ nhẹ, giống như dây cung căng đến cực hạn, kéo thêm chút nữa sẽ đứt thành từng đoạn từng đoạn.

Anh đã đoán được tất cả.

Chưa từng ngưng ngừng và bối rối như vậy, trái tim tôi như muốn bật ra, chỉ hận mình đã sử dụng vỏ mồm bao năm, đến lúc quan trọng thì lại miệng lưỡi vụng về không biết nên an ủi anh thế nào.

Vậy mà anh vẫn có thể bình tĩnh ra chỉ thị: “Đi thôi, đi thăm bà nội.”

Úc Quảng Đình cũng biết dựa vào tình cảm bà cháu giữa Úc An Thừa và Huệ Như Nhân, dù thế nào cũng không tránh được cảnh này, vì thế sau khi tôi gọi điện báo lại cũng không ngăn cản, nhưng khi chúng tôi tới cửa bệnh viện, xung quanh đã có nhân viên cứu hộ đứng đó, chuẩn bị ứng phó với tình huống đột ngột phát sinh bất cứ lúc nào.

Không riêng gì người của nhà họ Úc, trái tim tôi cũng lo lắng không chịu hạ xuống, từ lúc Úc An Thừa bước vào phòng bệnh, tôi đứng cạnh anh thật gần, chỉ sợ anh sẽ không chống đỡ nổi mà ngã xuống.

Có lẽ là vì chờ Úc An Thừa, di hài của Huệ Như Nhân vẫn còn ở trong phòng bệnh, bà đã được lau rửa sạch sẽ, về mặt bình thản yên tĩnh.

Khi tới bên cạnh Huệ Như Nhân, bước chân của Úc An Thừa hơi dừng một chút, giống như theo bản năng, đột nhiên anh bóp chặt tay tôi.

Tay của anh lạnh lẽo, lòng bàn tay dẫn run rẩy từ tận sâu trong lòng, tôi không nhìn được cũng nắm chặt anh.

Anh và tôi cùng đi đến cạnh bà nội, một tay anh vuốt khuôn mặt không còn chút sinh khí của bà, một tay khác vẫn nắm chặt tay tôi.

Tôi sinh ra ảo giác, hình như lúc này, tôi và bà nội anh chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

Một mặt, anh muốn đưa tiễn bà nội, mặt khác, anh lại muốn dốc toàn lực giữ chặt không buông.

Do hơi lạnh, nhiệt độ trong lòng bàn tay anh càng trở nên nóng hầm hập, hơn nữa còn nắm càng ngày càng chặt, xương ngón tay tôi đau tới tê dại, chỉ cảm thấy anh dồn tất cả sức lực trong cơ thể vào bàn tay kia, giống như chỉ cần buông lỏng một cái, có vài thứ sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Anh cố gắng mỉm cười, cuối cùng hôn một cái thật lâu trên trán bà nội, sau đó dắt tay tôi, không quay đầu lại mà đi ra phòng bệnh.

Một đêm ấy, Úc An Thừa nghe theo sự sắp xếp của Úc Quảng Đình, ở lại bệnh viện.

Sau khi bác sĩ kiểm tra cho anh, có chút bất ngờ, cũng có chút lo lắng: “Trong tình huống này mà còn giữ nguyên được trạng thái như vậy, anh thật sự rất kiên cường, chỉ là nếu cố ý đè nén thì còn tổn hại tới cơ thể hơn là cảm xúc dao động mạnh mẽ, tối nay không nên lo lắng.”

Mặc dù cực kỳ mệt mỏi, Úc An Thừa vẫn rất phối hợp ăn một ít, hơn nữa còn chủ động yêu cầu dùng thuốc trợ giúp giấc ngủ, có lẽ là vì muốn để dành năng lượng cho tang lễ ngày hôm sau.

Cả đêm tôi cũng trông coi ở cạnh giường anh, không dám rời đi.

Tối khi mơ màng nhắm mắt lại, tay anh vẫn còn nắm tay tôi thật chặt.

Tôi sợ anh ngủ không thoải mái, dùng động tác chậm nhất nhẹ nhất có thể, muốn lặng lẽ rút tay lại.

Nhưng vừa động một cái anh đã tỉnh lại, mí mắt chưa mở hẳn, ánh mắt rời rạc mơ màng nhìn về phía bàn tay, giống như đột nhiên ý thức được cái gì, nhanh chóng buông ra.

Anh rút tay về trước ngực, tự ôm lấy mình giống như bị lạnh, lại nhắm chặt mắt.

Tay tôi vừa tê vừa sưng, trên mu bàn tay đỏ ửng vẫn còn một dấu tay nhọt nhọt. Hình như máu không thể lưu thông ở chỗ đó, mỗi một đốt ngón tay của anh vẫn còn hằn rõ, bởi vì bị anh cầm quá lâu mà da thịt xung quanh hơi sưng lên, mà những chỗ bị khớp xương của anh đè vào thì da với gân xanh, mạch máu dán chặt vào nhau, trắng bệch không có chút máu nào, trong chét lạnh lại mơ hồ có đau đớn.

Tôi vẫn nhìn chăm chú vào dấu tay đang từ từ phai nhạt, làn da khôi phục tính đàn hồi từng chút một, khôi phục màu máu, nhưng càng ngày càng thêm đau đớn rõ ràng, lại như đang ngấm vào mạch máu vừa mới thông suốt, chậm rãi chảy tới chỗ đang đập trong ngực.

Đột nhiên tôi cảm thấy hối hận, đêm dài khó chịu đựng như vậy, thật không nên buông tay để cho anh cô đơn nằm đó một mình.

Hôm sau, tang lễ long trọng mà nghiêm trang, người của nhà họ Úc nghiêm khắc dựa theo vai vế thân sơ mà đứng thành nhóm, tiếp tục kiểm chế đau thương, không có gào khóc giằng xé tim gan, kể cả Huệ Diễm Nhi cũng chỉ đứng ở hàng sau nhỏ giọng khóc nức nở.

Úc An Thừa vẫn mím chặt đôi môi, đứng thẳng tắp, cho tới khi bà nội của anh bị đẩy về phía cánh cửa dẫn tới lò hỏa táng, anh mới không thể kiềm chế lao đảo bước về phía trước.

Lần này, tôi không chút do dự túm lấy tay anh, dùng sức lực lớn nhất của mình siết chặt lấy bàn tay lạnh lẽo gầy trơ xương của anh.

Nếu như có thể, tôi hi vọng có thể truyền sức mạnh của mình cho anh.

Ánh mắt của anh dõi theo hướng bà nội biến mất, cơ thể lung lay hai lần, cuối cùng vẫn dần lòng bắt mình đứng lại.

Tang lễ kết thúc, bước chân anh hư phù (trôi nổi xa vời, không thiết thực), tôi lại không dám buông tay ra.

Trở lại trên xe, tôi nhanh chóng đề tài xế giúp anh bùng nước uống thuốc. Anh dựa vào chỗ ngồi, che ngực hít thở thật sâu, qua một lúc lâu mới thở phào ra một hơi, nâng bàn tay bị tôi nắm lên che mắt, bả vai bắt đầu run rẩy mãnh liệt.

Chất lỏng nóng hổi thấm qua tay anh, lại chảy ra từ kẽ tay tôi.

Tôi nghiêng người sang, rất tự nhiên ôm anh, để cho anh tựa vào lòng mình.

Giống như từ trước tới giờ chúng tôi vẫn luôn thế này, có thể dựa vào nhau, không hề ngăn cách.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 18

Trên đường đi tôi cũng không buông tay anh ra, mãi đến khi xe chạy đến biệt thự nhà họ Úc.

Huệ Diễm Nhi xông lại mở cửa xe, cô ta đã khóc đến sưng mắt, đau buồn xen lẫn nôn nóng và lo lắng. Lúc này vì ngại còn ở nơi công cộng, cô ta giữ phép tắc không có đến gần ú Úc An Thừa, bây giờ nghi thức đã hoàn tất, cô ta cũng không không chế nổi nữa rồi.

Tài xế tới mở cửa, dường như Úc An Thừa đã quên tay của anh vẫn còn bị nắm, anh bước thẳng xuống xe.

Huệ Diễm Nhi lập tức thân thiết đỡ lấy anh, khẩn trương quan sát thần sắc của anh.

Anh nở nụ cười nhợt nhạt, dùng ánh mắt dịu dàng bình tĩnh để cho cô ta yên tâm.

Lúc này, anh đã không còn cần tôi nữa. Sau một lúc do dự, không cam lòng, rồi lại kiên quyết, tôi buông tay ra.

Úc An Thừa chỉ hơi cứng người một chút, rồi để Huệ Diễm Nhi tùy ý vùi vào trong ngực anh, khóc lớn tiếng giống như tìm được chỗ dựa vào rồi.

Tay tôi vẫn cuộn lại, vẫn duy trì tư thế nắm chặt, nhưng mà trong tay và trong lòng đều chỉ còn sót lại sự trống rỗng và hoang vắng trước nay chưa từng có.

Sau khi chúng tôi kết hôn, đây vẫn là lần đầu tiên Huệ Diễm Nhi bước vào tòa nhà của chúng tôi, khi đi vào cửa rõ ràng cô ta và Úc An Thừa cũng có hơi chần chừ.

Tôi không hề gây khó dễ hay ngăn cản gì cả, chỉ khom người đi vào trước giống như người ngoài.

Úc An Thừa đã nói rõ ràng, anh sẽ để cho tôi đi, hơn nữa không cần nói cũng biết cái thời hạn đó chính là sau khi bà nội anh qua đời, có lẽ hiện tại anh không có đủ sức lực để bận tâm đến chuyện này, nhưng không sớm thì muộn, còn đi tranh đấu so đo cái gì, cũng chỉ là làm điều thừa.

Ngược lại bản thân Huệ Diễm Nhi lại hơi mất tự nhiên, chờ sau khi Úc An Thừa ngủ xong là lập tức lặng lẽ rời đi.

Cũng đúng, bọn họ còn rất nhiều thời gian, cũng không tiếc chỉ một hai ngày này.

Còn tôi sống chung với Úc An Thừa, là thời gian có hạn, một tháng? Nửa tháng? Vài ngày?

Dường như mấy con số này quấn thành một sợi dây thừng cứ quanh quẩn trong lòng tôi, dày đặc chặt chẽ càng quấn càng chặt, đến đêm khuya tôi vẫn còn trần trọc không yên.

Đột nhiên có một tiếng sấm nổ đã phá tan hoàn toàn cơn buồn ngủ, không những không ngủ được, mà còn có sự sợ hãi đến từ tiếng mưa xối xả như dùi nổ lấp lánh, tôi không thể tự kiềm chế bắt đầu run rẩy mãnh liệt.

Cố gắng lấy tấm chăn mỏng che kín đầu, bật dậy dán chặt lưng vào ghế sofa, hận không thể tự co rút lại thành tư thế bào thai trong bụng mẹ.

Không biết nhìn bao lâu, mưa gió sấm chớp không ngừng, cửa phòng sách lại mở ra.

Tiếng sấm càng ngày càng lớn, tôi cảm thấy có một bóng dáng đang áp qua trên người mình, đã sợ đến mất đi khả năng phán đoán, chỉ biết nhét nắm tay cứng ngắc vào miệng rồi liều mạng cắn chặt.

Rốt cuộc anh cũng đặt tay lên vai tôi, tôi ôm lấy đầu điên cuồng hét lên. Cảm thấy đèn sáng lên, nhưng không dám mở mắt.

Mu bàn tay chột lạnh, tay bị nắm lấy, tôi hét ra theo phản xạ, cổ hết sức lui sâu vào trong góc ghế sofa.

Dường như tôi lại rơi vào trong căn phòng vắng đượ nhớ nhóp đó, hoảng hốt không cách nào chống cự gần như khiến tôi quên mất mình đang ở đâu, cho đến khi trên tay đau nhói, mới giật mình tỉnh sờ tỉnh trí.

Lần này Úc An Thừa không bị hét ra, anh đang cúi đầu bôi thuốc trên mu bàn tay tôi. Tôi lại cắn nát mu bàn tay mình, vết thương rỉ máu.

Thế nhưng trong mắt lay động cũng chỉ thấy có vết sẹo nơi miệng hùm hang sói đó, bẩn thỉu xấu xí, giống như sao hỏa đỏ tươi kỳ dị có thể xông ra bất cứ lúc nào.

Nhắm mắt, cúi đầu, hít sâu, mới dám nói với anh: “Cảm ơn.”

Đây không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy dáng vẻ này, trong mắt có vẻ nghi ngờ, nhưng không hỏi nhiều, chỉ ra dấu tay “Có ổn không?”.

Mới vừa vội vàng đáp lại anh “Tạm ổn”, lại đột nhiên phát hiện anh không ổn chút nào, bông băng trên tay anh rách xuống, anh ôm chặt ngực, chống ghế sofa hít thở rối loạn.

Lại thêm một tròng sấm sét giáng xuống như búa tạ, nhưng tôi đã bất chấp sự sợ hãi. Vội vàng đỡ lấy thân thể anh dựa vào ghế sofa, đưa tay thử dò xét nhẹ nhàng xoa bóp ngực cho anh.

Phương pháp này học được trên mạng, nhưng cũng giống như học thủ ngữ vậy, vẫn không thông thạo, động tác cứng nhắc ngay cả mình cũng cảm thấy không ổn.

Nhưng mà anh lại không cự tuyệt, ngược lại, rất thoải mái nhắm hai mắt lại, phối hợp với động tác xoa bóp điều chỉnh hô hấp, chân mày hơi giãn ra.

Anh vốn gầy, hai ngày nay càng thêm xanh xao, ngay cả hốc mắt cũng có hơi hõm vào. Tôi cảm thấy nhói đau trong tận đáy lòng, cả lồng ngực huyết quản như co rúc lại, khẩn trương quan sát xem sắc mặt của anh có dịu đi hay không.

Anh đột nhiên mở mắt, ánh mắt mờ mịch đau đớn, có chút âm u yếu ớt, giống như triền miên trong mùa mưa, rốt cuộc cũng có chút ánh sáng mặt trời chiếu vào rừng rậm xuyên qua đám hơi nước kia.

Bị bao vây giống như rừng rậm kia, lối ra duy nhất, chỉ có chút ánh sáng yếu ớt trong mắt anh.

Chút ánh sáng đó càng ngày càng gần, lập lòe, dường như đang chuyển sang thành một tia sáng đầy màu sắc.

Khi tôi đang cảm thấy tia sáng đẹp mắt đó thì đột nhiên nó bị đóng lại, trước mắt chột ảm đạm, dường như toàn bộ ánh sáng cũng chỉ là hư ảo.

Úc An Thừa đã ngồi thẳng người, nhẹ nhàng lấy bàn tay trên ngực xuống, vô cùng lễ độ ra dấu tay “Cảm ơn”.

Tâm cuồng loạn, mặt cũng nóng ran, nhưng tuyệt đối không thể để cho anh nhìn ra được, cố gắng làm như không có việc gì ra dấu tay nói: “Đến phòng sách có việc à?”

Hắn sững sờ một chút mới đáp lại: “Muốn tìm chút đồ.”

Câu trả lời như vậy khiến tôi không cam lòng: “Tìm được chưa? Có cần tìm giúp không?”

Anh đứng lên né tránh ánh mắt của tôi, khoát khoát tay, ra dấu tay “Ngày mai lại tìm”, lại chu đáo chỉ chỉ ghế sofa, ý bảo tôi ngủ tiếp.

Có một sự thôi thúc mãnh liệt rằng hãy nắm chặt lấy anh, giống như con ác mộng khiến tôi sợ hãi cả đêm nhưng lại không thể mở miệng, anh là người đầu tiên ở bên cạnh giúp tôi vượt qua, mong muốn nắm bắt được một người khiến mình an tâm như vậy làm bạn!

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt ôn hòa lạnh nhạt và xa cách của anh, tôi lập tức từ bỏ.

“Nghỉ ngơi thật tốt.” Tôi nản lòng đưa anh ra khỏi cửa phòng.

Cũng nửa không ngủ được, trong lòng toàn là những chuyện hoang đường cổ quái nhưng khó có thể thoát khỏi những suy nghĩ đó, những suy nghĩ đó như một thứ dây đeo sinh trường lây lan trong lòng tôi, càng làm cho hoảng loạn hơn tiếng sấm ngoài kia.

Nhưng sáng sớm hôm sau, mới phát hiện Úc An Thừa thật sự đến phòng sách tìm đồ.

Trong phòng khách để một cái rương lớn, bên trong đều là album ảnh và vài thứ linh tinh, Úc An Thừa lại chuyển một bức tranh từ trong phòng sách ra.

Đó là bức tranh vẽ bà nội, chắc là do anh tự tay vẽ, vẽ lên một Huệ Như Nhân với phong thái ung dung, mỉm cười hiền từ.

Hiểu rồi, những thứ này đều là vật có liên quan đến bà nội.

Tôi giúp anh chuyển bức tranh vào trong rương, không nhịn được hỏi anh: “Muốn để ở đâu?”

Anh ra dấu tay rất đơn giản: “Không tìm được chỗ.”

Tôi không hỏi nữa.

Anh đã từng nói, nhớ mãi không quên chính là tự hành hạ bản thân.

Đối với chuyện đã định trước phải mất đi cái gì đó, anh không muốn để lại bất kỳ dấu vết đồ vật nào làm mình tiếp tục bị tổn thương, mà là lựa chọn cố gắng hết sức để quên đi.

Lơ đãng thoáng nhìn, thấy ở một góc rương, một món đồ trang sức nhỏ lấp lánh, mắt như bị cay xé ngay lập tức.

Đó là ổ khóa, Huệ Như Nhân đã trịnh trọng dặn dò tôi mở nó ra, cái ổ khóa đó.

Trước đây anh vẫn luôn đeo trên người, nhưng mà từ cái hôm bà nội mất đi, đối với anh, cái ổ khóa kia đã hoàn toàn mất đi ý nghĩa.

Ma xui quỷ khiến, thừa dịp anh không chú ý, tôi nhanh tay nhặt ổ khóa kia lại, nắm thật chặt trong lòng bàn tay.

Sau đó còn có một số bà con thân thích đến biệt thự, vợ chồng Úc Quảng Đình cùng đón tiếp họ, còn Huệ Diễm Nhi vẫn mang theo Phạm Cao đến ở bên cạnh Úc An Thừa như thường lệ.

Tôi tìm thời gian rảnh trở lại phòng sách, lấy cái chìa khóa mà Huệ Như Nhân đã đưa cho, quả nhiên bên trên cũng có hai chữ, gần như nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, nhưng được khắc rất sâu: “Giai lão.”

Cái chìa khóa là một cặp với ổ khóa của anh, là một câu nói: Cầm tay, giai lão.

Tôi đưa chìa khóa vào trong ổ khóa, nhẹ nhàng xoay một cái, ổ khóa dễ dàng bung ra.

Nhưng mà trong lòng Úc An Thừa lại là một ổ khóa đóng chặt như thế nào, làm sao mới có thể mở ra? Dù sao cũng không có cơ hội nữa rồi.

Bắt đầu thông qua internet và những người quen cũ trước đây, tôi lại nhận một số việc phiên dịch, cũng bắt đầu dạo dò Phạm Kiến giúp tôi lưu ý một vài trang phục hay kiểu tóc thanh tú ưa nhìn.

Không xác định còn có thể trở lại cuộc sống nhật nhều yên tĩnh như trước kia hay không, nhưng mà chuyện tách ra khỏi Úc An Thừa chắc chắn là chuyện sớm hay muộn.

Gần tới cuối kỳ, trong khoa đã bắt đầu kiểm tra đánh giá nửa năm, tôi chán nản phát hiện bởi vì học kỳ này mình xin nghỉ quá nhiều, không những bị lỗ mất phần thưởng chuyên cần, mà mấy tháng tiền lương cơ bản cũng bị trừ te tua.

Buổi chiều lại nhận được cuộc điện thoại trình trọng của trợ lý Đông: Cô Tân, chiều nay có thể sắp xếp được chút thời gian không, với lại mang theo tất cả giấy tờ hợp lệ, có vài thủ tục quan trọng cần dùng đến.

Tính toán toán, sau khi bà nội qua đời được một tuần, xem ra Úc An Thừa thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Tâm trạng của tôi vốn đã hết sức tồi tệ rồi, bây giờ lại bùng bùng dâng lên một sự tức giận: mấy ngày nay anh vẫn lễ độ lịch sự, tôn trọng nhưng lạnh lùng, chẳng lẽ lại muốn không nói tiếng nào mà đuổi tôi ra khỏi nhà như vậy sao? Cho dù mai này cũng phải kết thúc, nhưng ít nhất trước đó phải nói rõ ràng, tốt xấu gì cũng nên nghĩ đến lòng tự trọng của tôi, không phải cứ vẫy tay gọi lớn là ra đi để như sai bảo con chó!

Huống chi còn có phần thỏa thuận kia, còn liên quan đến vấn đề sống còn của mẹ tôi, tại sao có thể qua loa xem tính mạng con người ta rẻ rúng như vậy!

Càng nghĩ càng cảm thấy nhất định phải gặp mặt nói chuyện trực tiếp với anh mới được, đột nhiên cảm thấy không thể đợi thêm phút giây nào nữa, giải quyết xong công việc, lập tức cầm túi xách phóng ra cửa.

Không thể nào trao đổi bằng điện thoại, đi thẳng đến nơi nghiên cứu rượu của nhà họ Úc, thiếu phu nhân đích thân đến đón thiếu gia tan làm, mặc dù sẽ gây ra xôn xao, nhưng mà không có gì không ổn cả.

Sau khi kinh ngạc trong phút chốc, nhân viên tiếp tân lập tức ân cần dẫn tôi tới cửa phòng thí nghiệm, nhưng mà vô cùng ách náy cản lại ở trước cửa: “Xin lỗi thiếu phu nhân, công ty quy định không phải là nhân viên của công ty thì không thể vào phòng thí nghiệm, phiền cô ở đây chờ một chút.”

Tôi không có bất cứ hứng thú gì với dụng cụ thí nghiệm và cách thức điều chế bên trong đó, chỉ bảo cô ấy nhắn với Úc An Thừa rằng tôi có chút việc muốn tìm anh.

Cô tiếp tân có hơi khó xử: “Úc thiếu phu nhân, xế chiều hôm nay có cuộc họp định kỳ, có thể chờ đến sau khi hội nghị kết thúc rồi mới thông báo không?”

Xem ra việc quản lý Úc thị không phải là nghiêm ngặt thông thường, tôi cũng không dài dòng thêm nữa, đã đến đây như vậy rồi, vậy thì cứ chờ thôi.

Chờ uống xong một ly cà phê xem xong một tờ báo, nhìn qua cửa kính, cuộc họp bên trong cũng đã tan, những người bên trong đều mặc áo khoác trắng mang khẩu trang, nhưng chỉ nhìn một cái là lập tức nhận ra Úc An Thừa.

Thân hình của anh gầy yếu hơn những người xung quanh một chút, nhưng mà dáng đứng rất thẳng, đang chống cằm nhìn chăm chăm một hàng ống nghiệm trên giá, trầm tư một hồi, sau đó lưu loát liền mạch lấy mấy cái xuống, ngồi vào một cái máy máy kiểm tra thí nghiệm, hết sức chăm chú ghi lại những quan sát đánh giá.

Mí mắt của anh vẫn luôn rủ xuống, nhưng trong đầu tôi lại dần hiện ra cảnh tượng đêm hôm đó, tia sáng đẹp đẽ hiện lên trong mắt anh.

Cố gắng nhắm mắt lại để cho mình tĩnh tâm lại, đang định quay lại gọi tiếp tân đi thông báo, lại nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng ở sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 19

Editor: tu tai

Đúng là oan gia ngõ hẹp, Huệ Diễm Nhi mang theo một túi thức ăn lớn cho chó liều lĩnh mạo hiểm tới đây, thấy vậy cũng ngó ra đầy mắt hứng.

Lại muốn bình tĩnh nói chuyện là nhất định không thể rồi, ngực khó chịu, chỉ có thể nhin một hơi quay đầu bước đi.

Ra khỏi tòa nhà cũng không biết đi nơi nào, cảm xúc cũng kém giống như không khí u ám bên ngoài, nhảy lên một chiếc xe buýt di chuyển không mục đích.

Đi qua cửa một trường học thì thấy một soái ca có da có thịt đang chỉ huy giao thông, không khỏi nhìn thêm một cái, không ngờ lại là Phạm Kiến.

Thật là trời giúp. Lúc này có một người có thể giúp tôi giải khuây cũng chính là anh.

Xuống xe ở cách đó không xa, thừa dịp anh không đề phòng mà đánh lén: “Ê trai đẹp, đóng giả làm người giữ trật tự đô thị là phải chịu trách nhiệm trước pháp luật!”

Anh vừa bất ngờ vừa vui mừng: “Gặp qua người đẹp trai như vậy giữ trật tự đô thị sao! Nhìn động tác của tôi này, chuẩn mực mà đẹp đề biết bao!”

Trợn mắt liếc anh ta một cái: “Hôm nay không cần làm việc phục vụ công ích?”

Về mặt anh ta nghiêm túc: “Sự nghiệp phục vụ công ích là trách nhiệm cùng nghĩa vụ của mỗi cá nhân, so với công tác phục vụ có ý nghĩa và giá trị xã hội phổ biến hơn nhiều, khi mỗi đèn sáng lên, đèn đỏ ngừng, đèn xanh được đi, đèn vàng cũng phải kịp thời dừng lại, trong lòng sẽ tự nhiên sinh ra cảm giác sù sụ mệnh về ý thức trách nhiệm.”

Khăng định sự thật: “Còn cảm thấy cảm là cò đồ nhỏ giờ lên xuống rất vinh quang đúng không! Nói, mấy tháng này lại vi phạm luật giao thông bao nhiêu lần?”

Phạm Kiến nghiêm trang bày tỏ nếu như không làm ảnh hưởng đến công việc của anh nữa, thì sau khi tan ca anh có thể có vinh dự mời tôi đi ăn lẩu hải sản.

Dù sao ngày mai cũng sẽ kết thúc rồi, cũng không cần tiếp tục tuân thủ nghiêm ngặt quy định trong hiệp nghị chó má kia của nhà họ Úc nữa, sá gì nữa.

Nhưng chuyện đầu tiên mà Phạm Kiến làm sau khi thu cò đồ nhỏ lại là hết sức khẩn cấp chạy về phía trung tâm y tế vật nuôi, chú chó Labrador của nhà anh mấy ngày nay có chút tiêu hóa không tốt đang được chữa trị ở trong đó, anh cần phải qua xem một cái trước đã.

Tức giận không chịu nổi, liền mắng: “Thế nào mà chó cũng quan trọng hơn tôi chứ!”

Nhưng là thực sự không muốn một mình, chỉ có thể đi theo anh cùng đến trung tâm y tế vật nuôi trước, không dám đi vào chịu tội, bắt buộc dĩ phải ở trong xe chờ anh ta.

Ai ngờ anh ta đi vào rồi thì không ra được, mà vội vội vàng vàng gọi điện thoại cho tôi: “Tân Nghiên, mau đi mua giúp tôi chiếc T shirt , bảo bố nhà tôi không cần thận đại tiện lên người.”

Thiếu chút nữa không tức giận đến điên luôn, tôi vào cửa hàng nhỏ gần đó chọn một cái T shirt vô cùng tiện nghi vô cùng xấu xí, nắm lỗ mũi thở phì phò chạy vào.

Phạm Kiến cũng không tránh đi, trực tiếp cời chiếc áo T shirt bó sát trên người, nhờ tôi lấy khăn lau cánh tay trần giúp anh ta, tôi vừa làm vừa không quên đâm đâm bắp thịt của anh.

Tôi cũng không khách khí, đưa khăn lông về phía phần eo sợ nhột của anh muốn lau ở đó, anh không chịu nổi nhột co người lại cười ha ha, cảm thấy hả giận, giờ khăn lông lên uy hiếp anh.

Tiếng cười kinh động một cô gái mặc đồng phục đang làm việc sau lưng anh, cô ta quay đầu lại, gương mặt bất mãn bỗng hóa thành khiếp sợ.

Lại là Huệ Diễm Nhi, sững sờ, sau đó thấy Úc An Thừa cũng mặc đồng phục làm việc giống cô ta ở bên cạnh có chút mờ mịt xoay người lại.

Đồng phục công việc của bọn họ trước ngực đều viết dòng chữ “Đại sứ tình yêu Ưông Tinh “.

Úc An Thừa nhìn tôi một chút, lại nhìn Phạm Kiến còn đang cời trần một chút, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

Huệ Diễm Nhi theo bản năng ôm Úc An Thừa, dùng ánh mắt tức giận khiển trách nhìn tôi.

Phạm Kiến cảm thấy đại sự không ổn, dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo vào, mang theo nụ cười của người quen cũ đi tới trước mặt Úc An Thừa vươn tay: “Anh Úc anh khỏe chứ, có thể không nhớ rõ, tôi là chị em chơi đùa từ nhỏ đến lớn của Tân Nghiên.”

Ánh mắt Úc An Thừa dừng lại trên mặt tôi, đối với Phạm Kiến thì làm như không thấy.

Một cái chớp mắt chột dạ, nhưng lập tức oán hận nghĩ: tại sao chỉ cho phép châu quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn?

Nở một nụ cười ngọt ngào tiến lên ôm Phạm Kiến: “Bảo bối nhà anh không sao chứ, không phải nói xong sẽ đi ăn lẩu hải sản sao? Đi thôi.”

Phạm Kiến cắn răng một bộ “Muốn hại chết tỷ sao”, anh quay đầu rồi đi coi không nhìn thấy tôi ôm anh ta, chưa được vài bước đã nhảy mũi hắt xì liên tiếp khiến không đứng thẳng lên được.

Lóc lên một cái, đã bị một sức mạnh kéo ra ngoài cửa, trong tay bị nhét vào một khối khăn tay.

Dùng sức lau nước mũi đến mấy lần mới ngẩng đầu lên được, trước mặt là máy tính cầm tay của Úc An Thừa: “Mau về nhà đi.”

Không hề nghĩ ngợi đoạt lại viết thẳng lên: “Liên quan cái rắm!”

Lại hắt xì một cái, nước mũi phun lên màn hình của máy tính cầm tay, nhìn Úc An Thừa có vẻ giận, vung tay một cái ném ngay máy tính cầm tay đi, dùng sức lôi cánh tay kéo tôi ra ngoài.

Dựa vào địa thế, tôi ra sức nâng cao cơ thể về phía sau, đứng ý tại chỗ bất động.

Rốt cuộc thì sức khỏe của anh không tốt, hô hấp càng ngày càng xốc xếch nặng nề, nhưng vẫn cứ nắm chặt không buông tay.

Nhìn sắc mặt anh càng ngày càng tái nhợt sức lực biến mất hầu như không còn, tay vừa định buông lỏng, đã bị Huệ Diễm Nhi xống lên tách ra.

Trên mặt cô ta hoàn toàn là vẻ mặt “Không cần nhìn nữa”, giọng nói vừa miệt thị mà đầy phẫn hận: “Buông anh An Thừa của tôi ra, cái người phụ nữ bản thù này!”

Tôi cất giọng lạnh lùng về phía cô ta: “Cô bị mù sao, rốt cuộc thì ai là người không chịu buông!”

Cô ta dứt khoát không thèm nhìn, mà nói với Úc An Thừa: “Anh An Thừa chúng ta đi thôi, không cần quan tâm đến người phụ nữ bản thù này!”

Sao có thể bỏ qua cho cô ta như vậy được, bước thẳng đến trước mặt đe dọa cô ta nói: “Bản! Cô cũng xứng nói tôi bản thù! Cho dù tôi bản thù cũng chưa từng đã làm chuyện không tuân theo luân thường đạo lý, quan hệ của các người, mới là mối quan hệ bản thù nhất buồn nôn nhất trên đời này!”

Cô ta giờ tay vung tới: “Không cho nói anh An Thừa như vậy!”

Một cái tát không chút do dự dừng trên mặt tôi, tôi bụm mặt nhào tới, lợi dụng ưu thế về chiều cao đẩy cô ta ngã ra đất:

“Một tát này, coi như tôi đòi lại công lý cho mình!”

Không nhìn thái độ của Úc An Thừa, tôi xoay người bỏ mặc bọn họ sau lưng đi thẳng, con đường phía trước huyền ảo nhộn nhịp, thật ra thì tôi cũng không biết nên đi đâu, chỉ là sợ nếu tôi còn lưu lại đó thì sẽ giống như người điên không tự kiểm chế được.

Nhưng còn chưa đi đến đầu đường liền bị ngăn lại, là tài xế của Úc An Thừa, giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị: “Phu nhân xin dừng bước, tôi đưa cô về nhà.”

Còn có thể làm sao? Ngay cả một tài xế nho nhỏ của nhà họ Úc cũng có thể dễ dàng giam cầm tôi, muốn tìm một nơi để phát tiết cũng không được.

Ngồi vào chiếc xe sang trọng rộng rãi khí phái kia, giống bị nhét vào một lồng tre, đột nhiên trong lòng tôi sinh ra một loại cảm giác vô lực buông xuôi: có lẽ, cứ kết thúc như vậy, chưa chắc đã không phải là một loại giải thoát.

Chuyện đầu tiên khi tôi trở lại căn gác nhỏ là tắm rửa thay quần áo, nhảy mũi liên tục trên đường làm cho trên mặt tôi một đồng nước mắt nước mũi, đầu óc rất loạn rất đau, đã bỏ suy nghĩ sẽ trao đổi cùng Úc An Thừa đi rồi, tôi chỉ muốn sớm nằm dài trên giường ngủ một giấc không biết trời đất là gì.

Trên người chỉ mặc loạn chiếc áo choàng tắm liền chạy ra khỏi phòng tắm, nhưng vừa mở cửa thì phát hiện Úc An Thừa đang đứng ở cửa phòng tắm.

Về tức giận trên mặt anh vẫn chưa tiêu tan, có lẽ là muốn hưng sư vấn tội, tôi cũng không cảm thấy có gì phải sợ, chẳng qua trên người quá mức lười thôi, nên vẫn chạy nhanh về phía thư phòng.

Anh ngăn cản, khoa tay múa chân ra dấu: “Hai người vẫn ở bên nhau?”

Tôi có điểm không kịp ứng phó, vốn dĩ cho rằng anh sẽ ra mặt vì Huệ Diễm Nhi, tôi đã chuẩn bị sẵn sẽ không nhường một bước, không ngờ anh lại hỏi một vấn đề không cần thiết như vậy.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều liền mang theo khiêu khích trả lời anh: “Đúng thì sao? Anh Úc, chẳng lẽ anh còn có yêu cầu cuối cùng đối với tôi nữa sao?”

Anh giống như bị sét đánh trúng, cơ thể run lên một cái, dùng hết toàn lực mới giờ tay lên ra dấu một từ tối nghĩa: “Thương anh ta?”

Hoàn toàn không đúng, nhưng không biết vì sao, nhìn thấy ánh mắt thất hồn lạc phách của anh mà tôi lại cảm thấy hưng phấn, cố ý dùng từ ngữ mập mờ nói với anh: “Cần một lồng ngực có thể dựa vào!”

Anh bước một bước dài đến trước mặt tôi, hình như trong mắt có một ngọn lửa muốn phun ra, tôi cảm thấy bà vai đau nhói, cả người bị anh giữ chặt.

Theo bản năng tôi giãy giụa, trong lúc đó tóc ướt bị vung vẩy tạt lên mặt, những giọt nước chạy dọc theo cổ xuống, nhưng tôi vẫn cố nhin đau duy trì nụ cười mập mờ: “Chẳng lẽ, ghen tỵ?”

Lông mi của anh run lên, trong nháy mắt ánh mắt anh như rừng sâu tĩnh mịch không tìm ra ánh sáng.

Chỉ cảm thấy giống như là vừa mất chân lại bị vùi lấp vào, cấp thiết muốn tới gần anh, tìm ra một điểm sáng kia trong mắt của anh.

Mặt của tôi càng ngày càng sát gần anh, hơi thở anh ùn ùn kéo đến, bỗng đứng trước mắt một vùng tăm tối.

Môi dán lên môi anh, mà anh chỉ chần chờ một giây, liền hé môi vờng vàng bọc lại, bá đạo dùng sức mà mút vào, giống như là muốn hút hết vào trong lực phủ ngũ tạng của anh vậy.

Tay của anh cũng siết lại càng ngày càng chặt, xương quai xanh bị nắm đau như muốn vỡ ra vậy, không chịu nổi cảm giác đau đớn đến mức gần như hít thở không thông như vậy, tôi giãy dụa thân thể cố gắng tránh thoát, thế nhưng trong lòng anh lại giống như sinh ra một đốm lửa, ngọn lửa thoát ra giữa răng và môi mà điên cuồng khuấy động, nhiệt độ trên tay cũng biến thành nóng bỏng, thiêu đốt tôi một đường từ xương quai xanh đi xuống, xuyên thấu qua khăn tắm thiêu đốt đường cong cao cao thấp thấp trên cơ thể tôi.

Không biết là sợ hãi hay là khát vọng, tôi chỉ có cảm giác trong thân thể của mình cũng có một đốm lửa muốn bùng cháy, giãy giụa biến thành đòi lấy, đầu lưỡi đã dây dưa cùng anh.

Lửa nóng mê loạn, trên người tôi chợt lạnh, vạt áo trước của áo choàng tắm bị mở ra, lửa nóng của anh trực tiếp thiêu đốt lên ngực của tôi.

Giống như là bị một chậu nước lạnh đột nhiên dội từ đỉnh đầu xuống, tôi quát to một tiếng đột nhiên đẩy anh ra, ôm chặt lấy ngực co rúc lại giống như một con thú bị kinh hoàng vậy.

Đã không còn kịp nữa rồi, Úc An Thừa gắt gao nhìn chăm chăm ngực cô, nhất định vừa rồi anh đã nhìn thấy vết sẹo kia.

Đầu óc anh nóng lên, tất cả vết sẹo lớn nhỏ giống như ấn ký của ma quỷ vậy!

Anh bỗng nhiên che ngực khó thở, dưới chân trầm xuống nặng nề ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chương 20

Trong lúc hỗn loạn tôi đã quên anh không nghe được, chỉ biết buộc áo choàng tắm ôm lấy anh, nhìn anh hô to:

“Anh sao vậy! Anh làm sao vậy?”

Tay của anh gần như co rút nín lấy ngực, giống như bị cấm vũ khí sắc bén ngâm độc, đau đến nỗi hô hấp cũng vụn nát.

Nhưng dù đau thế nào, anh cũng không nói ra được.

Tay không nghe theo sai bảo, cứ run rẩy, khó khăn lắm tôi mới sờ tới thuốc trong cái túi luôn để bên người của anh, bóc một viên thuốc, tay chân luống cuống nhét vào miệng anh.

Thế nhưng anh lại cắn chặt răng, ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn tôi, đưa ra một bàn tay đã cứng đờ, khó khăn làm thủ thế “Vì sao?”.

Tôi vừa vội vừa sợ không biết trả lời thế nào, chỉ liều mạng lắc đầu.

Anh dùng sức từ từ nâng đầu tôi lên, nín chặt bàn tay trước ngực dường như bám chặt vào trong da thịt, trong ánh mắt mang đầy nghi ngờ đau đớn:

“Người nào? Người nào làm như vậy với em!”

Lúc này chỉ có thể cố gắng giữ tỉnh táo, tôi cắn răng làm công việc của anh: “Anh uống thuốc đã, uống thuốc rồi nói có được không?”

Đột nhiên anh vươn tay gạt viên thuốc đi, lại giật mạnh vạt áo trước của tôi, vẫn là động tác cổ chấp kia: “Người nào?”

Tôi lại xé ra một viên, anh mím chặt môi, chỉ chăm chú nhìn tôi chờ câu trả lời.

Mồ hôi lạnh từ trên trán bắn tung toé ra ngoài, bây giờ không có biện pháp, chỉ có thể tìm người, tôi dần lòng, dùng sức gỡ ngón tay của anh muốn đi lấy điện thoại gọi điện.

Anh không thả, tay kia đã sắp không nhúc nhích nổi nhưng vẫn dùng khí lực cuối cùng kiên quyết hỏi:

“Người nào làm như vậy với em!”

Tôi không thể chần chừ thêm nữa, lao đảo vọt vào phòng, lấy máy tính cầm tay giành giật từng giây viết:

“Năm mười lăm tuổi lúc em diễn xuất ở quán bar gặp phải người xấu, là một người đàn ông trung niên có hàm râu dê, em không biết.”

Anh há mồm thờ đốc, cổ hết sức nhìn, toàn bộ gân xanh trên mu bàn tay đột ngột nổi lên.

Một đám sương mù dày đặc âm u lan ra từ trong ánh mắt đã tan rã của anh.

Tôi không rảnh đi suy đoán tâm tình của anh, nhân lúc anh không đề phòng, dùng tốc độ nhanh nhất cạy miệng anh ra nhét thuốc vào.

Anh đã suy yếu đến ý thức không rõ, ánh mắt cũng không có tiêu cự nhưng vẫn nhìn về phía tôi, vuron tay run rẩy làm hai dấu tay:

“Em... đau như vậy.”

Trong tim giống như có một nồi nước nóng sôi sùng sục tràn ra ngoài, nước mắt của tôi không hề phòng bị trào ra từ hốc mắt, nóng chảy như vậy.

Tay của anh rũ xuống, lông mi dài màu đen giống như lông chim cũng sụp xuống.

Tôi bất chấp tất cả, ôm ghì anh vào lòng, một tay khác nhanh chóng bấm điện thoại gọi tới nhà họ Úc.

Có thể bởi vì bà nội Úc An Thừa vừa qua khỏi đời không lâu, người của nhà họ Úc cũng không truy xét nhiều về lần phát bệnh này, nhưng tôi lại chưa sợ như vậy.

Trước khi cứu hộ đến, đoạn thời gian anh ngã trong lòng tôi, tôi vẫn một mực lay anh, gọi tên anh, một lần lại một lần, nước mắt rơi trên mặt và quần áo anh, tôi cảm thấy nếu như anh vẫn không tỉnh lại, như vậy bầu trời cũng vĩnh viễn không có ánh sáng.

Trên đường tới bệnh viện, nước mắt của tôi chưa từng ngừng rơi, cả người như trúng gió lạnh, thút thít mãi, cho đến anh được đẩy vào phòng cấp cứu, tôi mới thấy dưới chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất.

Ngay cả trợ lý Đông luôn luôn trầm ổn cũng bị tôi làm cho sợ hết hồn, hạ mềm giọng an ủi: “Yên tâm đi, An Thừa không có việc gì đâu.”

Mà tôi nhất định phải nhìn thấy anh mở mắt mới bằng lòng tin tưởng, mặc kệ mọi người khuyên tôi đi nghỉ như thế nào, tôi vẫn kiên trì muốn bên ngoài ở phòng ICU trông chừng anh.

Lúc tôi xuyên thấu qua thủy tinh, thấy sắc mặt tái xám của anh trong đồng ống dẫn và dụng cụ chữa bệnh thì chỉ cảm thấy mạch máu ở ngực như bị cắt đứt, tay chân lạnh lẽo tê dại.

Tôi sợ muốn chết, loại sợ này không phải là sợ ai trách phạt, cũng không phải là lo lắng cho cuộc sống tương lai mà là sợ người này sẽ đột nhiên im hơi lặng tiếng biến mất trước mắt tôi.

Trong vòng mấy tháng ngắn ngủi mà chúng tôi quen biết nhau, bệnh của anh đã mất khổng chế mấy lần, hơn nữa lần sau còn nguy hiểm hơn lần trước.

Lần đầu tiên lúc chúng tôi gặp mặt, trợ lý Đông nói mấy năm nay bệnh của anh vẫn rất ổn định, rất ít khi phát bệnh nặng như vậy.

Nếu như không phải là tôi hung hăng gây sự, nhiều lần không chịu bỏ qua thì anh đâu có thường xuyên phát bệnh, cũng sẽ không vì tôi cố chấp mà trái tim chịu áp lực quá lớn.

Còn lần này, hoàn toàn là bởi vì tôi không áp chế được lòng tham của mình.

Tôi biết rõ tôi đã không thể tiếp tục chịu đựng việc Huệ Diễm Nhi xuất hiện bên cạnh anh, trong tiềm thức của tôi hoàn toàn không thể chấp nhận kết quả bị anh đuổi đi, rời xa anh mãi mãi, tôi sợ mình lại rơi vào một mù tăm tối, bị sự cô đơn găm nhấm tận xương tủy lần nữa.

Thậm chí tôi còn tham lam nhớ lại vẻ mặt anh trước khi hôn mê, một lần lại một lần, lo lắng thật nhiều, đau đớn như vậy, giống như là đột nhiên món đồ tốt đẹp nhất trong cuộc đời bị hỏng, cả gan mật cũng vỡ ra.

Còn có nhiều lần, chúng tôi thử thăm dò lẫn nhau, tìm kiếm sự an ủi, chỗ dựa từ trên người đối phương.

Những ý nghĩ đáng sợ giống như rong rêu không ngừng xoắn xuýt, cuốn lấy tôi tới mức hít thở không thông, lại làm cho tôi thấy rõ sự thật mà bản thân

vẫn luôn trốn tránh:

Thì ra là, tôi đã hăm sâu như vậy.

Vậy mà, cho tới bây giờ tôi chỉ là kẻ phá đám bị nhét vào cuộc sống của anh, có lẽ đơn giản và ảm áp trên người anh khiến tôi quá mức khát khao nên mới có thể sinh ra những ý nghĩ không thiết thực không an phận kia. Thật ra thì cuộc đời tôi đã có trăm ngàn vết loét, nhất định sẽ khác đường không thể giao nhau với anh.

Huống chi, trên người tôi còn in dấu ấn đáng xấu hổ mà ngay cả tôi cũng không thể đối mặt.

Xương ngón tay đè ở giữa hàm răng, đã có mùi máu.

Tôi tỉnh vì đau, tự nhủ: lún càng sâu, tổn thương sẽ chỉ càng lớn, rồi đi là lối thoát duy nhất cho tôi.

Dù sao nhiều năm như vậy, tôi cũng đã sớm thành thói quen, lúc đau đến không muốn sống, đầm đìa máu tươi, một mình liếm láp vết thương.

Sau 24h tôi mới được phép vào trong ngôi cạnh anh, nhưng kiểm tra nhiều quá, hình như mấy cái chỉ tiêu còn đang phải theo dõi.

Lúc anh mở mắt, tôi khẩn trương tới mức tay co rút lại, thủ thế “Thật xin lỗi” vì sợ hãi mà cứng ngắc.

Ánh mắt anh vẫn còn mê man, dựa vào một chút sức mới có được hơi hơi tay lên, giống như là muốn thử gì.

Tôi vội vàng cầm tay của anh: “Muốn cái gì sao?”

Ngón tay anh vịn vịn cái nhẫn trên ngón áp út của tôi hai cái.

Cái nhẫn cưới giá trị xa xỉ này tôi vẫn giữ vờ giả vịt đeo vào, còn từng tính toán nếu ngày nào đó không có đường sống thì mang đi cầm đồ, nói không chừng có thể đỡ một chút phí sinh hoạt.

Nhưng ý của anh, rõ ràng là bảo tôi tháo ra.

Tôi từng sốt một chút mới ý thức được: quyết tâm của anh là hoàn toàn cố định, chưa bao giờ thay đổi cả.

Nói chuyện cũng tốt, hoàn toàn dập tắt tất cả ảo tưởng của tôi, tôi nhanh chóng tháo ra, thả vào tay anh.

Trong nháy mắt ngón tay trông trơn, chỉ còn một vết nhẫn đã hằn vào da thịt.

Sau khi tỉnh lại, chuyện đầu tiên Úc An Thừa làm chính là để tôi rời khỏi phòng bệnh, nhìn anh vẫn mặt mày như cũ nhưng thái độ vô cùng kiên quyết.

Tôi không dám lơ đãng, miễn cưỡng cười dặn anh nghỉ ngơi thật tốt rồi ra ngoài phòng bệnh.

Thật không nghĩ đến sáng sớm hôm sau tôi lại đến bệnh viện, đi tới cửa hành lang thì bị trợ lý Đông chặn lại.

“Ngại quá cô Tân, An Thừa dặn trong thời gian cậu ấy nằm viện, cô không cần hỏi han gì, cô có thể làm việc nghỉ ngơi như bình thường hoặc đi ra ngoài chơi.”

Nhìn thấy buồn bã chưa kịp che giấu trên mặt tôi, trợ lý Đông lại thân thiện an ủi: “Cô yên tâm, chúng tôi có người chuyên chăm sóc An Thừa, hôm nay cậu ấy đã khá hơn nhiều.”

Tôi giận dữ, tốt hơn nhiều lại không cho tôi gặp, có cái kiểu làm người khác khó chịu vì thêm thế này sao?

Chỉ là vừa nghĩ đây là ý của Úc An Thừa tôi đành nén giận, đưa cặp lông mày óc óc bo bo đã nấu hết hơn năm giờ trong tay cho trợ lý Đông, còn phải ngượng ngùng cười: “Làm phiền chú đưa cái này cho anh ấy.”

Lần đầu tiên trợ lý Đông cười đến hiền lành: “Được, cô Tân thật biết chăm sóc.”

Thấy tôi biết chăm sóc như vậy, không thể cho tôi vào nhìn một cái sao? Trong lòng tôi lắm bầm, lẻ mề đi về phía thang máy.

“Cô Tân!” Đột nhiên trợ lý Đông ở phía sau gọi tôi lại, trong lòng tôi vui vẻ, gấp gấp quay đầu, “Thế nào? An Thừa có chuyện gì à?”

Trợ lý Đông khụ một tiếng: “Là thế này, nhân tiện phiền cô lấy tất cả giấy tờ chứng nhận hữu hiệu, ví dụ chứng minh thư, hộ khẩu gốc tôi, có chút chuyện quan trọng phải làm, thời gian cụ thể tôi sẽ thông báo cho cô.”

Một hồi lâu sau tôi mới “Ừ” một tiếng đi ra ngoài, bước nhanh như đang chạy trốn, chui vào thang máy.

Xem ra, ngay cả xuất viện anh cũng không chờ nổi, dù sao có sẵn luật sư, nói không chừng trực tiếp ủy thác làm thay cũng có thể.

Chuyện này có nghĩa là, có thể tôi sẽ không được gặp anh nữa, coi như về sau gặp lại cũng đã hoàn toàn là người lạ.

Lòng của tôi đi theo thang máy trầm xuống, đến trường học làm việc một mạch không ngừng, giúp xem lại đồng bài văn Anh ngữ bị giáo viên trước phê diễn đạt không lưu loát, chưa tới giờ tan tầm thì nhàm chán bật máy tính, mở favorites folder, video clip đầu tiên chính là giảng dạy ngôn ngữ của người cầm đũa.

Không biết xem qua bao nhiêu lần, nhưng số lần thực hành thì có thể đếm được trên đầu ngón tay, về sau cũng cũng không có cơ hội nữa.

Tôi di di con chuột muốn xóa đi, nhưng chân chừ thật lâu vẫn không bấm được.

Thời gian làm việc ở trường học dễ thay đổi, không bao lâu trong phòng làm việc chỉ còn một mình tôi, cả tâm cũng trống rỗng.

Thế giới rất to lớn, cũng chỉ có một người, có thể lấp đầy.

Hạ quyết tâm, tôi lao ra khỏi trường học, lái xe tới thẳng bệnh viện, anh không muốn gặp tôi, nhưng ít ra tôi có thể nhìn anh, từ xa, không để cho anh nhìn thấy không được sao? Dù sao cũng không phạm pháp.

Tôi bùng nổ xông lên thang máy, trên hành lang lo lắng phòng cũng không thấy bất kỳ ai canh giữ, rất dễ dàng đã đến cửa phòng bệnh.

Tôi thở một hơi ổn định tinh thần, ghé vào cửa thủy tinh nhìn lên bên trong.

Lại thấy bóng lưng xinh đẹp của Huệ Diễm Nhi, tay vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Úc An Thừa, bịn rịn lưu luyến vô hạn.

Đủ rồi! Tiếp tục như vậy nữa, tôi cũng phải tự khinh bỉ mình!

Thay vì tự rước lấy nhục, không bằng tìm chỗ đặt chân cho mình trước.

Ký túc xá đã bị trường học thu lại, kết hôn chưa tới nửa năm thì bị đá về, tôi không muốn trở thành nhân vật tiêu điểm thu hút sự chú ý của mọi người.

Thời gian rảnh rỗi sau đó tôi bắt đầu tìm người cho thuê phòng, nhưng không tìm thì không biết, tìm rồi mới hiểu tiền thuê nhà bên ngoài tăng thật nhanh, muốn tìm một nơi nhỏ mà tiện nghi thật sự là chuyện viễn vông.

Dạo này, ngay cả giường chỗ mẹ tôi cũng thiếu.

Cứ mặt xám mày tro không có chút đầu mối nào như vậy qua hơn một tuần lễ, có ngày sắp đến giờ tan tầm, cuối cùng trợ lý Đông cũng gọi tôi: “Cô Tân, chiều nay phiên cô chuẩn bị xong tất cả giấy tờ chứng nhận, chúng tôi sẽ cho xe đón cô đến trung tâm hành chính.”

Tôi lấy dũng khí trang sĩ chặt tay phóng khoáng trả lời: “Được!”

Thời tiết tháng sáu, vậy mà lúc cúp điện thoại tôi như đóng băng từng chút một.

Cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy ra, hai nữ sinh đại học năm thứ nhất điên điên khùng khùng xông tới, giọng vừa lớn vừa hưng phấn: “Miss Tân miss Tân nhanh nhanh nhanh.....”

Tôi bày ra tôn nghiêm người thầy: “Con gái con lứa, sao lại hấp tấp nóng nảy như vậy, có lời gì từ từ nói!”

Họ ngoảnh mặt làm ngơ, một bé gái gần như kêu thảm thiết: “Có người tìm cô, nam! Oa, rất đẹp trai rất đẹp trai, trai đẹp vô địch phong cách u buồn, rất tốt bụng ——”

Một cô bé khác còn khoa trương vỗ ngực: “Miss Tân cô là thần tượng của em, kiểu mẫu, tấm gương a a ——”

Toàn bộ tôn nghiêm người thầy đều bị ném đến sau đầu, tôi há to mồm nhào tới cửa sổ.

Dưới ánh mặt trời mùa hè lóa mắt, Úc An Thừa mặc bộ quần áo thoải mái giản dị nhưng cắt may tinh xảo, hơi dựa vào cửa xe, khẽ ngẩng đầu lên, giống như đang ngóng đợi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 21

Editor: Thoa Xù

Tôi chạy ào xuống lầu, đi tới đầu hành lang rồi lại có hơi sợ sệt. Ngắm lại hay là chạy tới nhà vệ sinh trước, vuốt lại mái tóc đã mấy ngày chưa chải, sẵn

đó điều chỉnh lại hơi thở dồn dập của mình.

Cho dù vội vàng, tôi cũng không muốn để anh nhìn thấy chút tâm tư hèn mọn của mình.

Lúc đi tới trước mặt anh, tôi đã mang theo nụ cười đúng mực: “Cơ thể đã khỏe hơn rồi à? Tìm em có việc gì?”

Anh nhìn động tác thủ ngữ đúng chuẩn của tôi, gật gù đầu rồi đáp lại bằng thủ ngữ: “Khỏe rồi, hết giờ làm chưa?”

Tôi giả bộ nhìn đồng hồ đeo tay: “Vẫn chưa.”

Anh cũng không gấp: “Vậy em làm việc tiếp đi, anh chờ em.”

Trái tim của tôi như muốn nhảy xổ ra ngoài, đáng vẻ của anh, thật sự rất giống người đàn ông mẫu mực đợi vợ mình tan sở.

Tôi không định tỏ ra quá nôn nóng, nhưng nhìn thấy sắc mặt của anh vẫn còn xanh xao nhợt nhạt và vàng trán đã lấm tấm mồ hôi, tôi lại không đành lòng: “Cũng không có việc gì nữa, em có thể đi rồi.”

Tôi đi thu dọn túi xách, thoải mái mở cửa xe ngồi vào, trong lòng lại hơi hồi hộp.

Việc anh ân cần chủ động tới tìm tôi như vậy thật sự khác thường, thời gian ngồi trên xe tôi luôn suy đoán xem anh tới đón tôi với mục đích gì, sau khi phủ định những ý nghĩ không thực tế, tôi đối mặt với một thực tế chính là ngày mai sẽ chính thức làm thủ tục.

Chẳng lẽ, anh định ban cho tôi lời chia tay dịu dàng cuối cùng sao?

Cũng đã nhiều ngày rồi nên tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý, tôi phải đè nén sự chán nản đang lan ra tận đáy lòng, khi khải đưa ra quyết định cho bản thân mình: bình đến tướng ngắn, dù sao ngày mai cũng nhất phách lưỡng tán (*), hôm nay anh cho tôi cái gì, tôi cũng sẽ tiếp nhận hết!

(*) Nhất phách lưỡng tán: nghĩa đen là một đập vỡ đôi, câu thành ngữ với nghĩa rằng để đạt được mục đích, hai bên cùng thiệt hại cũng không sao.

Úc An Thừa cũng không trao đổi với tôi nữa, thỉnh thoảng che miệng ho khan, cũng chỉ khoảng mười ngày, nhất định là thân thể của anh vẫn chưa hoàn toàn bình phục.

Nhưng mà xe không chạy thẳng về biệt thự nhà họ Úc, ngược lại dừng ở trước cửa một tiểu viện, hoa và dây leo bám đầy trên tường vây, có một lối nhỏ đi vào bên trong vắng vẻ, đi sâu vào trong mới thấy một quán ăn, bên trong chỉ có hai ba bàn, nhưng không gian vô cùng tao nhã.

Thì ra là chính là “Tam” trong truyền thuyết, ở đây một ngày chỉ nhận phục vụ ba bàn thôi. Dĩ nhiên giá cả cũng vô cùng phù hợp với cái tên đặc biệt của nó, không có món ăn nào giá dưới ba chữ số, kể cả rau dưa mà ngoài chợ bán ba đồng một cân.

Xem ra Úc An Thừa ban cho tôi bữa tối chia tay theo tiêu chuẩn khá cao, nghe nói việc đặt bàn ở đây khá khó, trong lòng tôi cười nhạo những kẻ tiêu tiền như nước nhưng cũng không thể tránh khỏi tò mò.

Vậy thì không khách khí, tôi vung tay chọn vài món đắt tiền nhất trên thực đơn.

Mùi vị không ngon đến mức chấn động, nhưng mà trong mỗi món ăn ít nhiều cũng có một chút nguyên liệu hay mùi vị đặc sắc lạ miệng, có lẽ việc ăn uống hoàn toàn là một phạm trù mà.

Tôi không nhịn được mà suy nghĩ lung tung: nếu ngôi nhà trong tiểu viện của chúng tôi vẫn còn, tôi cũng sẽ sửa chữa nó thành một quán ăn riêng tư thế này, mỗi ngày chỉ bày ra hai bàn, gọi là “Nhị”, giá món ăn thấp nhất là hai trăm năm mươi, giá tất cả món ăn đều cao hơn hai trăm năm mươi, nói không chừng cũng có thể đắt khách thu tiền ào ào.

Nghĩ tới nghĩ lui rồi tự bật cười.

“Thế nào?” Úc An Thừa ra dấu hỏi ý kiến của tôi về món ăn.

Tôi lấy ra máy tính cầm tay rồi báo cáo đúng sự thật: “Cũng được, nhưng mà mùi tiền hơi nặng một chút.”

Anh sững sờ, suy nghĩ một chút rồi nở nụ cười, lúc này ánh mắt luôn sâu thẳm tĩnh mịch của anh lại trong trẻo dịu dàng, dường như còn phảng phất chút cung chiêu nữa.

Tình cảm như vậy làm sao mà tôi chịu nổi đây, vội vàng vui đầu xuống ăn.

Nhưng anh vẫn tiếp tục hỏi: “Vậy vừa rồi em cười cái gì?”

Tôi đành phải viết những suy nghĩ vớ vẩn đó ra cho anh xem, dĩ nhiên đã lướt bỏ cái kế hoạch giá hai trăm năm mươi kia.

Không ngờ anh rất nghiêm túc suy nghĩ, gật gù đầu với tôi: “Ý tưởng này không tệ, có thể thử một lần.”

Thái độ tán đồng và một mực nhượng bộ như vậy, càng làm cho tôi cảm thấy nản chí ngã lòng, anh đã cách tôi càng ngày càng xa.

Lúc tính tiền tôi không thấy anh trả tiền mặt hay quét thẻ, tôi đi theo sau anh thắc mắc: “Ở đây cũng có thể ký sổ à?”

Anh không thèm liếc tôi, đắc ý viết vào máy tính: “Anh giúp họ điều chế một vò rượu đặc biệt, ăn com miễn phí.”

Thì ra là vậy! Tôi mang lòng ngưỡng mộ vô hạn mà theo anh vào xe.

“Còn muốn đi đâu không?” Anh sáng khoái hỏi tôi.

Tôi nghĩ nghĩ, dù sao đây cũng là đêm cuối cùng, có phải tôi cũng có thể làm liều hay không?

“Ba em, em muốn đi thăm ba.”

“Ở đâu?” Anh rất nghi hoặc.

“Nghĩa trang Hương Sơn.” Đòi người có thể được mấy lần điên khùng, và lại tôi rất muốn được trút hết ra.

Rõ ràng là anh giật mình, nhưng đáng vẻ cũng không quá bối rối: “Được, anh đi với em.”

Trái lại tôi hơi chùn lại: “Trời đã tối rồi, anh không sợ sao?”

Anh cười cười: “Hai người ở chung một chỗ, có gì phải sợ?”

Trong lòng tôi dâng lên cảm giác ấm áp. Hai người, trong giọng nói của anh, dường như chúng tôi thật sự có thể hỗ trợ và bầu bạn với nhau.

Nhưng mà, từ ngày mai trở về sau, tôi chỉ còn lại một mình.

Một mình, ở trên đời này, cô độc, gượng sức, chẳng có mục đích sống.

Khí lạnh lại tràn vào lòng, tôi không để cho mình suy nghĩ nhiều, nói địa chỉ với tài xế, rồi cười cười quỷ dị với Úc An Thừa: “Nếu gặp phải sự kiện kỳ bí gì đó thì cũng đừng có trách em nha!”

Xe chạy qua mấy con hẻm nhỏ rồi ngừng lại, tôi có liều lĩnh cũng sẽ không dám dắt Úc An Thừa đến nghĩa trang vào buổi tối, chỉ bảo tài xế chạy đến ngôi nhà trước đây của gia đình tôi.

Đó là một tiểu viện liền kề ở cách xa thành phố, nhà cửa cũ kỹ, nhưng ngăn nắp sạch sẽ, sau khi ba tôi qua đời đã bị bà nội bán đi.

Nhưng mới vừa mở cửa xe, tôi lập tức chết lặng.

Mấy ngôi nhà đó đã bị phá dỡ tan tã, vùi lấp ngổn ngang giữa một đồng cỏ xà bần rác rưởi, giống như tội phạm tử hình bị chém ngang người, trong đêm tối dờ ỉm lộ ra thân hình đồ nát.

Mặc dù nơi đó đã sớm không thuộc về tôi, nhưng lúc trong lòng đặc biệt phiền muộn, tôi vẫn thường trở lại đây, bên ngoài cánh cửa sắt lá, dây trường xuân leo luan quấn kéo dài tới ngoài tường, dường như tôi có thể thấy được tiểu viện trước đây, ba mẹ ngồi trên ghế mây tươi cười nhìn tôi khiêu vũ.

Nhưng ngay cả một chút an ủi cuối cùng này, cũng đã bị phá hủy tan rã rồi!

Tôi lập tức mất khống chế, nhào tới cánh cửa sắt màu nâu vẫn chưa sụp đổ dùng sức đập: “Mở cửa mở cửa, ba, mẹ, con đã trở về rồi, mở cửa đi!”

Bên trong không hề có tiếng đáp lại, ngay cả tiếng vọng lại cũng không có.

Tôi gạt đám gạch đá đổ nát bên chân ra, hung hăng đập vào nơi tối đen không người: “Là ai làm, ra đây! Mau ra đây, đây là nhà của tôi mà! Tại sao các người phá nó đi, tôi đã không có nhà để về vậy mà còn phá hủy đi chút tưởng niệm cuối cùng của tôi! Sau này tôi còn có thể đi đâu chứ, tôi không còn nơi để đi nữa rồi!”

Úc An Thừa khẩn trương kéo tôi từ phía sau, vội vàng hỏi tôi bằng thủ ngữ: “Làm sao rồi?”

Tôi vẫn còn choáng váng, cười gượng, đơn giản khoa tay múa chân một phen: “Nhà, không còn nữa rồi.”

Úc An Thừa lập tức hiểu: “Đây là nhà của em trước kia à?”

Tôi thần thờ gật đầu.

Anh nhìn qua đồng tàn dư gạch đá vỡ vụn, hít một hơi thật sâu, nhìn vào mắt tôi rất quả quyết làm thủ ngữ: “Em có nhà!”

Tôi không thể tự kiềm chế ra sức lắc đầu với anh: “Ngoại trừ chỗ này ra, chỗ nào cũng không phải là nhà của em!”

Hình ảnh tiểu viện bị tàn phá trong tầm mắt tôi mờ hồ đến lung lay sắp đổ, tôi sợ cứ tiếp tục nhìn thì bản thân mình cũng sẽ sụp đổ, vội vàng quay đầu đi,

vô thức đi về phía con hẻm nhỏ bên kia vẫn còn có ánh đèn.

Bên kia vẫn còn một số nhà chưa bị đập bỏ, nhìn qua tường rào thấy bên trong lộ ra ánh sáng vàng vàng, nói không chừng còn có thể nhớ lại khoảng thời gian sống cùng với ba mẹ.

Tôi ở lại trong con hẻm thật lâu, mỗi một ánh đèn đều dấy lên một sự ám áp chỉ thuộc về quá khứ, nhưng mà cũng giống như cô bé bán diêm kia vậy, khi ánh sáng tắt đi, còn lại, chính là bóng tối dài vô tận và sự giá rét.

Đi tới cuối con hẻm, không còn đường để đi, tôi dừng lại mới chú ý tới, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, sau lưng tôi là một bóng dáng bị đèn đường kéo dài.

Một phần chiếu trên mặt đất, một phần che khuất bóng của tôi, không gần không xa, từ đầu đến cuối, vẫn luôn duy trì đi theo như vậy.

Tôi quay đầu lại, đã có thể mỉm cười: “Hết đường rồi, trở về thôi.”

Anh đi đến trước mặt tôi, xem kỹ sắc mặt của tôi, chần chờ một chút rồi làm thủ ngữ: “Như thế nào mới được xem là nhà?”

Tôi nhất thời sững sốt, đột nhiên nghe tiếng chuông xe điện vang lên dồn dập phía sau anh, vội vàng kéo anh sát vào tường.

Xe chạy qua sát người chúng tôi, dừng lại trước cửa, trước mặt có một cô nhóc tóc bím khoảng bốn năm tuổi nhảy xuống xe, kêu lên với người phụ nữ đang xách túi đồ ăn ở phía sau: “Mẹ! Con muốn ăn thịt kho tàu, không cần ăn rau xanh!”

Người đàn ông xuống xe rồi bước tới nâng đứa bé lên trên vai, la lớn: “Về đến nhà rồi, ăn cơm ăn cơm thôi!”

Người phụ nữ xách túi đồ ăn vừa nghiêm túc giảng giải với cô nhóc về những nguy hại của việc không ăn rau xanh, vừa mở cửa.

Bọn họ cùng đi vào, đèn đuốc bên trong bật sáng, chiếu ra ngoài cửa sổ.

Tôi ngó ra trong chốc lát, chỉ chỉ vào ngôi nhà nhỏ mái bằng xuống cấp đó: “Đây chính là nhà.”

Úc An Thừa nhìn ngôi nhà nhỏ kia, dường như theo bản năng, kéo tay của tôi, nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay rồi đến ngón tay, cho đến khi mở bàn tay tôi ra.

Sau đó, anh giờ tay ra, duỗi tay dựng thẳng lên, chỗ đầu ngón tay của anh, áp sát vào đầu ngón tay của tôi hợp thành một chỗ.

Tay của chúng tôi, vừa vận dụng thành hình một mái nhà, trong ngôn ngữ của người câm điếc đó chính là “Nhà”.

Tôi không dám nhìn tới, ánh sáng trong ngôi nhà kia, có phải cũng giống như ánh sáng rực rỡ lóe lên trong mắt anh hay không, chỉ cảm thấy nhiệt độ ở đầu ngón tay anh hơi lạnh, thế nhưng lúc này lại nóng lên, xuyên qua đầu ngón tay của tôi, thiêu đốt vào trong máu huyết của tôi, ở trong lòng tôi, tỏa ra một sự hải đầu đón nóng bỏng.

Tôi chỉ sợ bóng đến quá sâu sẽ khó mà xóa đi, lúc tay anh còn chưa thu về, tôi đã hoảng hốt rút tay ra khỏi những ngón tay của anh.

“Trở về thôi, em hơi mệt.” Tôi cố gắng bình tĩnh làm thủ ngữ.

“Được.” Tay của anh rơi xuống, rồi lại để lên vai tôi giống như rất tự nhiên, ôm tôi quay đầu lại đi về phía trước.

Dưới ánh đèn đường, bóng dáng của chúng tôi từ từ biến hóa, khi thì dài, khi thì ngắn lại, nhưng vẫn luôn kề sát trong con hẻm dài chật hẹp, vẫn duy trì một tư thế thân mật kề cận bên nhau.

Lên xe taxi trực tiếp nói với ta: “Phu nhân, trợ lý Đông bảo tôi đưa cậu An Thừa trở về bệnh viện trước, vẫn chưa tới ngày xuất viện, hôm nay là do cậu An Thừa xin phép ra ngoài.”

Tôi cuống quýt cả lên, lại lo lắng xem xét sắc mặt của Úc An Thừa.

Có lẽ anh đoán được ý tứ trong đoạn đối thoại của chúng tôi, cười cười làm thủ ngữ: “Anh rất khỏe, yên tâm.”

Nhưng nhìn ra được anh vẫn có chút mệt mỏi, tôi không tiếp tục quấy rầy anh, chỉ lát một tắm đệm lót ở phía sau anh, để anh có thể thoải mái dựa vào nghỉ ngơi.

Từ nơi này đến bệnh viện rất gần, có lẽ, cho dù đường có xa bao nhiêu, thì vào lúc này, cũng chỉ là quá gần.

Anh không nói tạm biệt với tôi, chỉ ra dấu: “Đi ngủ sớm một chút.”

Tôi gật đầu, đứng ngơ ngác ở bên cạnh xe, nhìn anh không nhanh không chậm đi vào cửa bệnh viện, đi qua dãy hành lang thủy tinh thật dài, bước lên bậc thang, rồi biến mất trong khu nội trú.

Nhiệt độ trên vai anh, dường như cũng giống như gió trong đêm lạnh, biến mất từng chút từng chút một.

Tôi dành hết cả buổi tối để thu dọn đồ đạc, thật ra thì không nhiều lắm, nhưng mà cứ luôn do dự, đồ của anh, có muốn mang đi hay không.

Nếu như đã định sẵn không thể nào giữ lại cái gì đó, anh sẽ lựa chọn hoàn toàn loại bỏ khỏi cuộc đời mình, để tránh lọt vào tầm mắt khiến bản thân mình đau buồn nhớ mãi không quên.

Nhưng mà tôi không làm được, nếu như không giữ lại một chút dấu vết ám áp để lúc nào cũng có thể trở về nhìn lại, thì cuộc đời của tôi cũng chỉ còn lại một mảnh tro tàn lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 22

Editor: tu tai

Hôm sau tôi mang đầy đủ giấy tờ chứng nhận, bao gồm cả giấy chứng nhận kết hôn của tôi và Úc An Thừa, ngồi lên xe của trợ lý Đông đi tới trung tâm hành chính.

Không nhìn thấy Úc An Thừa, trước khi vào cửa tôi kéo trợ lý Đông lại, nếu như đã không có tình cảm gì đáng nói, vậy thì tôi phải bảo vệ lợi ích của bản thân :

“Xin hỏi, bản thỏa thuận kia như thế nào?”

Trợ lý Đông không hiểu: “Thỏa thuận gì?”

“Hiệp nghị trước khi cưới, chính là bản thỏa thuận mà tôi phải làm theo.” Tôi lạnh lùng nhắc nhở anh ta.

“Bản hiệp nghị đó, đã bị hủy bỏ theo yêu cầu của An Thừa.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, anh ấy đối với tôi như vậy cũng coi như là hết tình hết nghĩa.

Không ngờ vào đại sảnh, lại bị trợ lý Đông dẫn tới bộ phận xuất cảnh.

Tôi bỗng cảm thấy có cái gì không đúng, đang lo sợ không yên, thì trợ lý Đông nói: “Hôm nay làm xong hộ chiếu ở đây trước đã, giấy tờ chứng nhận của cô hãy để ở chỗ tôi, sau đó tôi sẽ làm thị thực cùng những thủ tục khác giúp cô.”

Tôi khó hiểu: “Làm hộ chiếu? Làm thị thực? Các người muốn đuổi tôi đến nơi nào?”

Trợ lý Đông vẻ mặt bình tĩnh dùng giọng nói: “Cô Tân, là như vậy, An Thừa nghiên cứu điều chế một loại rượu đã đạt được giải thưởng lớn của ngành rượu Á châu, tháng sau chính là lễ trao thưởng, địa điểm tại thành phố M ở Đông Nam Á, mới cô đi cùng anh ấy.”

Cái gì! Không phải thủ tục li hôn? Hơn nữa, Úc An Thừa còn muốn tôi, đi nhận thưởng cùng anh ấy?

Tôi làm xong thủ tục giống như đang nằm mơ vậy, lại giống như nằm mơ trải qua hai ngày tiếp theo, đợi đến sáng chủ nhật khi tỉnh lại nhìn thấy Úc An Thừa, càng thêm cảm thấy choáng váng không chân thật.

Anh vẫn ăn mặc thoải mái nhẹ nhàng như vậy, đứng dưới bậc thang nhìn tôi mỉm cười: “Đã dậy rồi hả ? Ăn sáng thôi.”

Tôi dụi mắt xuống lâu, đi tới trước mặt anh mới dám tin chắc, thật sự là Úc An Thừa, nhìn anh lại gần hơn một chút, nhưng khí sắc thì đã khác hơn nhiều.

Trên bàn ăn sau lưng anh hơi nóng lượn lờ, là cháo khoai lang với trứng muối mà tôi thích ăn nhất.

Vẫn không rõ, tôi ngốc ngốc nở nụ cười với anh, lại chạy về phòng tắm rửa mặt bằng nước lạnh mới tỉnh táo hơn một chút, nhìn kỹ bản thân trong gương, trong ánh mắt lóe ra vẻ hoảng hốt không rõ khó có thể che giấu.

Lại không biết nên đối mặt với anh thế nào!

Tôi cảm thấy thật sự khinh bỉ sự hèn nhát của mình, nhưng tránh cũng tránh không xong, chỉ có thể vỗ vỗ mặt hít sâu mấy cái, lại trở lại trước mặt anh.

“Xuất viện? Cảm giác như thế nào rồi?” Tôi lễ phép khách sáo.

“Rất tốt.” Anh đơn giản làm dấu tay, lại kéo ghế ngồi giúp tôi.

Ăn không nói ngủ không nói, tôi ăn không hề phát ra chút âm thanh nào, ngược lại anh lại mở một lon cua ngâm rượu ra ra hiệu với tôi: “Dùng rượu lâu năm của nhà họ Úc làm, mùi vị rất tuyệt vời, nếm thử đi?”

Rượu hơi mạnh, nhưng đúng là rất ngon, rượu nhà họ Úc, cho dù dùng để làm cua ngâm rượu, cũng ngọt trong lành ẩm dạ dày như vậy.

Tôi ăn một mạch hết mấy con, rõ ràng anh bị tôi dọa sợ, lấy non cua ngâm rượu trước mặt tôi đi: “Ăn nữa sẽ say.”

Tôi nâng đầu lên lại vội vàng cúi xuống.

Không thể để anh phát hiện, suýt làm tôi say, không phải rượu, mà là ánh mắt hơi lo lắng lại hơi cứng chiu của anh khi nhìn tôi.

Ăn xong tôi cướp rửa chén, anh đứng bên cạnh bồn nước đợi tôi...sau khi tôi lau tay sạch sẽ, anh ra dấu tay với tôi: “Cùng đi mua thức ăn?”

Thật giống như là đang đánh bí hiểm! Nỗi nghi ngờ trong lòng tôi càng ngày càng nặng.

Chung sống với anh cũng được một khoảng thời gian rồi, cho dù biết rõ anh bản tính hiền lành và không có ác ý, thế nhưng kiểu chủ động đến gần cùng tôi mỉa mai dường như bây giờ thật sự quá làm cho tôi không thể tưởng tượng nổi.

Huống chi anh đã từng vô cùng khẳng định cùng kiên quyết nói cho tôi biết, anh muốn thả tôi đi.

Tôi không nén được tức giận, nghiêm nghị nhìn anh: “Tại sao muốn như vậy?”

Anh tỏ vẻ rất đương nhiên: “Mua thức ăn nấu cơm!”

Suy nghĩ một chút lại lấy máy tính cầm tay tôi giải thích: “Hôm nay ba bọn họ đi dự tiệc, chúng ta tự mình ăn, em có thể nấu được không?”

Hình như anh hoàn toàn không biết rốt cuộc tôi muốn hỏi gì!

Muốn sửa sang lại suy nghĩ một chút để có thể nói chuyện rõ ràng với anh, nhưng, nhìn đến dáng vẻ khó được vui vẻ lại mang theo ánh mắt mong đợi của anh, bỗng nhiên tôi cũng không muốn truy cứu cái gì nữa.

Coi như là tôi say đi, say một khế, đau đớn khi tỉnh táo, sẽ bớt đi một phần.

Chợ rau luôn là dơ dáy bẩn thỉu huyền ảo, hai ngày nay thời tiết không tốt, trên đất dính rau thối nát, càng thêm trơn trượt.

Tôi kéo Úc An Thừa: “Anh ở bên ngoài chờ đi, tôi vào mua đồ.”

Anh hào hứng bưng bưng: “Phải xem mới biết ăn cái gì chứ.”

Tôi hết cách, thế nhưng lại cẩn thận móc vào cánh tay của anh, đang muốn đi vào, thấy cửa chợ rau có một quán bắp rang, lập tức sẽ phải nổ bung nắp ra.

Khi còn bé đầu ngõ nhà tôi cũng thường có người tới nổ, tôi sợ nhất tiếng nổ vang thật lớn lúc nổ bung ra đó.

Úc An Thừa vẫn còn đang tiến về phía trước, tôi siết chặt cánh tay của anh, theo bản năng che lỗ tai, nhưng tới lúc âm thanh nổ vang lên vẫn không tự chủ được mà sợ run cả người.

Anh không rõ chân tướng nhìn tôi ra dấu: “Âm thanh rất lớn sao?”

Âm thanh lớn như vậy, vậy mà anh lại không nghe được.

Trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy như bị kim đâm, lắc đầu một cái vội vàng đi vào chợ cùng anh.

Từ mười hai tuổi thì tôi đã vào chợ rau mua thức ăn, chọn đồ ăn đã rất quen rồi, chỉ thỉnh thoảng hỏi ý Úc An Thừa một cái, anh không quá hiểu biết tên các loại rau củ, chỉ có thể nhìn thấy thì chỉ cho tôi, bất tri bất giác liền mua mấy túi đồ ăn.

Về đến nhà anh nhặt rau rửa rau giúp tôi, lên bếp chính là chuyện của một mình tôi rồi, tôi để cho anh đi nghỉ ngơi, thế nhưng anh lại phải đứng ở trong phòng bếp nhìn tôi bận rộn.

Đợi đến lúc nướng cá mới phát hiện quên mua rượu gia vị, tôi không thể làm gì khác hơn là nhờ Úc An Thừa giúp đỡ: “Tìm thử xem, có rượu hay không? Món cá nướng dùng đến.”

Không tới ba mươi giây thì anh đã lấy tới một chai rượu ngon đã mở cho tôi, tôi vừa nhìn liền hít vào một hơi, đây là một trong số ít loại rượu đắt tiền nhất của nhà họ Úc, giá trên thị trường là bốn con số.

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười, đẩy thẳng anh tới trong phòng khách: “Cám ơn, anh quá phí của trời, vẫn nên ở đây nghỉ ngơi đi.”

Anh bắt đầu đi lại không cảm thấy hứng thú ngồi xuống ghế sa lon, bắt đầu lật xem một quyển tạp chí.

Tôi nấu đồ ăn cũng rất dễ tiêu, anh không thể ăn quá nhiều, nhưng vẫn nếm tất cả các món ăn mỗi thứ một chút, vẫn không quên gọt lên ngón tay cái với tôi.

Trong mùi thơm dẻo của cơm cùng mùi thơm của thức ăn, nhìn người đang ngồi yên lặng phía đối diện, tôi cảm thấy một loại thoải mái đáng cùng an ổn chưa bao giờ có.

Liên giống như, cuộc đời của tôi, cuối cùng cũng có một nơi có thể an ổn.

Ăn xong tôi thu dọn chén, đi tới trước mặt anh, bỗng anh nhẹ nhàng kéo tay tôi.

Trong mắt của anh có chút không xác định, giống như lấy hết dũng khí mới dám từ từ đưa ra dấu tay:

“Nhà, chính là như vậy sao?”

Trong nháy mắt tôi gần như mất khống chế, may mắn anh không hỏi tiếp nữa, dắt tôi ngồi xuống trên ghế salon:

“Em nghỉ ngơi một chút, anh đi rửa chén.”

Tôi cố gắng khống chế bản thân, thuận tay lấy một quyển sách trên bàn trà để phân tán chú ý lực.

Tiện tay lật tới một trang trống, lại nhìn thấy phía trên dùng bút máy phác hoạ một người.

Chỉ là một gò má, tóc dài hơi xoắn, đôi môi mím thật chặt, ánh mắt quật cường và mờ mịt.

Rõ ràng là tôi.

Loại cảm giác mà tôi vẫn không thể tin được kia vẫn đang la hét càn rỡ ở đáy lòng, khiến tôi mừng rỡ đến mức gần như muốn vọt lên đám mây, nhưng đồng thời lại sinh ra cảm giác tội ác giống như tự ti, lại để cho tôi hận không thể lập tức chui vào nước bùn chôn giấu bản thân đi.

Trước khi anh chưa nói rõ với tôi, tất cả, tôi chỉ có thể làm cũng là tự mình hy vọng vô căn cứ.

Buổi chiều có hẹn với bác sỹ trao đổi về tình hình của mẹ, chờ Úc An Thừa rửa chén xong, tôi xin lỗi và lên tiếng chào anh, ai ngờ anh lại ra dấu tay: “Cùng đi chứ.”

Tôi nghĩ đến biểu hiện lần trước của mẹ vẫn còn sợ hãi, nhưng anh cũng không quan tâm: “Không phải em nói, mẹ em muốn gặp anh một lần? Lần trước vẫn chưa gặp được.”

Tôi còn đang chần chờ, anh đã nắm tay tôi đi ra cửa.

May mắn hôm nay trạng thái tinh thần của mẹ rất ổn định, nhưng lại đặc biệt mơ hồ, nắm Úc An Thừa gọi tên ba.

Tôi vội vàng kéo Úc An Thừa ra, nhắc đi nhắc lại với mẹ: “Đây là An Thừa, là chồng của con, tiểu Nghiên kết hôn, đây là chồng của tiểu Nghiên.”

Mẹ chợt dừng lại, nắm chặt tay Úc An Thừa hơn nữa, ngơ ngác lắm bả: “An Thừa, chồng của tiểu Nghiên, An Thừa, chồng của tiểu Nghiên.”

Trong hốc mắt của bà, thế nhưng phủ một tầng hơi nước, lại vui mừng cười lên: “Tiểu Nghiên, kết hôn rồi.”

Tôi vừa mừng vừa sợ nhào tới bắt lấy tay của bà: “Phải, mẹ, anh ấy đối xử với con rất tốt, mẹ hãy yên tâm.”

Mẹ nhẹ nhàng vuốt tóc trên trán tôi: “Tiểu Nghiên, thực sự vui về chứ.”

Nước mắt không hề báo trước vọt ra, tôi sợ mẹ hiểu lầm, chạy vội ra hành lang muốn lau khô nước mắt, nhưng nước mắt từ giữa kẽ tay càng không ngừng chảy ra, thế nào cũng không ngừng được, tôi che mặt chạy đến một cái góc nhỏ để cho mình khóc ra tiếng.

Chờ lúc trở lại phòng bệnh của mẹ, một hộ lý vừa đi ra, cười chỉ chỉ bên trong: “Mẹ vợ nhìn con rõ ràng nhìn càng thích, chồng cô đang tự mình cắt móng tay giúp bà!”

Tôi sợ hết hồn, vội vàng xông vào phòng.

Quả nhiên, Úc An Thừa đang cúi đầu chuyên chú cắt móng tay giúp mẹ tôi, động tác của anh rất nhẹ rất chậm, có lẽ sợ làm đau đến bà, thỉnh thoảng anh lại lo lắng ngẩng đầu nhìn sắc mặt của mẹ tôi một chút.

Mẹ an tĩnh nhìn Úc An Thừa, ánh mắt dường như trong suốt hơn so với bình thường rất nhiều, rất lâu rất lâu rồi, tôi không nhìn thấy nụ cười bình thường mà thỏa mãn như vậy trên gương mặt bà.

Tôi sừng sốt một lát mới đi qua vỗ vỗ Úc An Thừa: “Cảm ơn anh.”

Nụ cười của anh hơi khỏ sở: “Có mẹ, rất hạnh phúc.”

Buổi chiều mẹ phải ngủ trưa, chúng ta vẫn ở bên bà đến lúc bà ngủ mới rời đi.

Đi ra bệnh viện, ánh mặt trời nóng hừng hực, tôi liếc nhìn cửa hàng kem Kỳ Lâm đối diện, thật sự không chịu nổi vừa khát vừa nóng, tôi kéo kéo Úc An Thừa: “Tôi đi mua kem Kỳ Lâm, anh chờ tôi một chút.

Tôi mua hai chén, đang muốn băng qua đường, không biết thế nào ven đường đi tới một cô nhóc khoảng 5, 6 tuổi, vừa khóc vừa tìm mẹ.

Một chiếc xe điện đang phóng như bay tới, cô nhóc chỉ biết lao đảo mà đi, lập tức sẽ bị đụng đến.

Tôi bung kem Kỳ Lâm vọt tới, dùng hai cánh tay kẹp lấy cô nhóc kéo sang bên, tay vẫn bị xe điện cọ sát qua, một ly kem Kỳ Lâm bị đánh rơi trên mặt đất.

Tôi tức giận tới mức mắng mắng, may mắn mẹ cô nhóc từ một siêu thị nhỏ phía sau chạy tới, vừa nói lời cảm ơn vừa dắt cô nhóc đó về.

Úc An Thừa đã chạy từ bên kia đường tới, cau mày nhìn khắp người tôi: “Không sao chứ.”

Tôi oán hận: “Sao lại không có việc gì! Kem Kỳ Lâm bị đổ, tôi mà bắt được anh ta thì anh ta không xong đâu!”

Anh chỉ chỉ trên tay tôi: “Không phải còn có?”

Tôi không hề nghĩ ngợi nói: “Đây là của anh mà!”

Anh lắc đầu: “Anh không thể ăn những thứ này, em ăn đi.”

Tôi lại đau nhói một cái, vội vàng vằm cái muỗng xúc kem Kỳ Lâm để che giấu.

Ai ngờ anh lại lại gần: “Có thể để cho anh nếm thử sao?”

Đầu của anh hơi cúi xuống, đầy hứng thú nhìn kem Kỳ Lâm một chút, lại mong đợi nhìn tôi.

Ánh mặt trời tháng sáu, hình như cũng tan ra trong mắt anh.

Tôi múc ngay một muỗng nhỏ đút vào trong miệng của anh, nếu như ánh mắt của anh vẫn như vậy nhìn tôi... chỉ sợ tôi sẽ bị tan chảy giống như kem Kỳ Lâm trong tay.

Anh liếm liếm môi cười cười: “Ăn ngon.”

Chúng tôi đi trở về bãi đậu xe, vừa đúng có một chiếc xe dừng lại bên cạnh xe của nhà họ Úc, một nam một nữ từ trên xe đi xuống, nhìn thấy tôi đều bỗng nhiên ngăn người ra.

Sống lưng tôi cứng đờ, cũng giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Lại là Nhạc Xuyên cùng Tạ Vũ Nam

Tạ Vũ Nam càng trở nên mập mạp hơn so với lần trước nhìn thấy, cùng bộ dáng cao gầy nhỏ nhắn lúc hoạt động trong đội người mẫu cùng tôi thời đại học tưởng như hai người. Cô ta căng thẳng nắm chặt cánh tay của Nhạc Xuyên, ánh mắt từ từ trở nên kinh hoàng lo lắng.

Muốn làm như không thấy đã là không thể nào, phản ứng đầu tiên của tôi chính là nắm chặt lấy Úc An Thừa, đoạt trước tự nhiên “này” một tiếng trước mặt Nhạc Xuyên: “Thật lâu không gặp.”

Nhạc Xuyên cũng rất không tự nhiên đáp lại một câu, ánh mắt của anh ta, lại theo bản năng dừng lại trên mặt của Úc An Thừa.

Tôi cười giới thiệu: “Đây là chồng tôi Úc An Thừa, rượu ngon nhất của nhà họ Úc đều xuất từ tay của anh ấy.”

Đây là lần đầu tiên, tôi chính thức giới thiệu về chồng của mình với người khác như vậy, tôi cố ý muốn cho mình có vẻ kiêu ngạo mà thỏa mãn.

Đáy lòng cũng thật dâng lên một cảm giác kiêu cách và tự hào không cách nào che giấu, giống như những người phụ nữ thích dùng hết của công để cân nhắc giá trị con người của mình kia vậy.

Sau đó tôi giới thiệu với Úc An Thừa: “Hai vị này đều là bạn học thời đại học của em.”

Úc An Thừa mỉm cười vờn tay, Nhạc Xuyên ngăn ra, mới bắt tay cùng anh, nhưng ánh mắt cực kỳ lạnh nhạt: “Hân hạnh.”

Tôi không hề để tâm chút nào giải thích: “An Thừa không nghe được, nhưng mà anh ấy lại đặc biệt thông minh, có thể nhìn hiểu môi ngữ, hôm nay anh ấy cùng tôi tới thăm mẹ tôi.”

Nhạc Xuyên vẫn luôn luôn bảo trì bình thân lần này lại khó nén sốt ruột, chỉ miễn cưỡng nở nụ cười: “Vậy sao, thật ngại quá chúng tôi có hẹn với bác sỹ, đi vào trước.”

Anh ta sát qua bên người chúng tôi đi về phía cửa chính, Tạ Vũ Nam lại đột nhiên dừng lại trước mặt của tôi, đưa tay bắt lấy tay của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 23

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Tôi bất ngờ không kịp chuẩn bị, ngạc nhiên nhìn cô ấy.

Ánh mắt Tạ Vũ Nam thẳng tắp, nhìn tôi chăm chăm, lời nói thiết tha nhưng lại không mạch lạc:

“Cậu sẽ không trở lại tìm Nhạc Xuyên đúng không, Tân Nghiên, cậu rất sung sướng mà, chồng cậu đối với cậu rất tốt đúng không? Được, thật tốt quá, Tân Nghiên, chớ có trách mình, mình cũng hi vọng cậu hạnh phúc, cậu thật sự bỏ qua Nhạc Xuyên nhà chúng mình sao?”

“Vũ Nam, bác sỹ đang đợi chúng ta.” Nhạc Xuyên kiềm chế nhắc nhở cô ấy, tiến lên muốn kéo tay cô ấy ra.

Tôi không còn giận dữ như lần trước nữa, bình tĩnh mà lại nhìn Tạ Vũ Nam với vẻ chắc chắn:

“Vũ Nam, tôi có thể nói rõ cho cô biết, sau khi ở chung một chỗ với Úc An Thừa, tôi mới biết cái gì gọi là nghiêm túc yêu một người.”

Dù sao cũng đưa lưng về phía Úc An Thừa, tôi liền để mặc cho mình nói ra, anh sẽ không phát hiện.

Tay Nhạc Xuyên lôi kéo Tạ Vũ Nam chột cứng đờ.

Tạ Vũ Nam há to miệng như vẫn không thể tin, một lúc lâu sau mới mừng rỡ bật cười.

“Thật tốt quá Tân Nghiên!” Cô ấy giống như vui mừng cho tôi từ tận đáy lòng, đột nhiên tiến tới bên tai tôi nói, “Chồng cậu đối xử với cậu nhất định là rất tốt đúng không, ngay cả bí mật kia của cậu cũng đều có thể chấp nhận đúng không? Quá hiếm, thật sự quá hiếm có!”

“Vũ Nam!” Nhạc Xuyên không thể nhịn được nữa kêu lên, “Chúng ta bị muộn rồi! Con đang ở trong nhà chờ chúng ta đấy!”

Tạ Vũ Nam bị lôi đi vẫn còn lải nhải gì đó, não bên của tôi đột nhiên nổ oanh một cái, không nghe rõ được bất cứ thứ gì nữa.

Tôi lâm vào hồi ức đáng sợ trong trí nhớ, giống như rơi vào một cuộc động đất thành linh xảy ra, dưới chân đang không ngừng sụp đổ, mà si nhục nặng nề đè xuống, muốn ghim chặt tôi vào mặt đất trọn đời không được siêu sinh ——

Đó là không lâu sau khi chú thím ngừng trả phí điều trị của mẹ tôi, đến bước đường cùng rồi tôi đi ngang qua một quán bar, thấy một thông báo nhỏ: Tuyển một vũ công nữ, được trả lương cao.

Không biết là bởi vì lúc ấy vóc người tôi cao gầy phát dục tốt hay là vì thuận theo khách hàng có chút háo sắc, bọn họ để tôi nhảy một đoạn liên tuyến tôi.

Mỗi ngày lúc trời tối, tôi lấy lý do tới nhà bạn làm bài tập để lén lút đi biểu diễn, chú thím căn bản là cũng lười phải trông nom tôi.

Ban đầu chỉ là biểu diễn, nhưng dần dần sẽ có bồi bàn tới hỏi ý tôi có bằng lòng tiếp rượu hay không, tôi kiên quyết từ chối.

Có một ngày một người đàn ông béo ụt ịt uống nhiều rượu quán lấy tôi không tha, đang kinh hoàng luống cuống, một người đàn ông có chòm râu dê giải vây giúp tôi.

Hắn rất gầy, đeo kính, có chút phong độ của người trí thức, có vẻ như rất thông cảm hỏi tôi có phải có khó khăn mới đến đây làm hay không.

Tôi cảm động đến rơi nước mắt, nói cho hắn biết chuyện mẹ mắc bệnh.

Hắn giật mình nói mình chính là bác sỹ về phương diện này, bệnh của mẹ tôi hoàn toàn không khó trị, nhưng quán bar quá ồn, hắn muốn tôi đến nhà hắn để nói chuyện, nói con gái hắn cũng lớn tầm tuổi tôi, đang ở nhà làm bài tập, hơn nữa còn muốn cho tôi xem giấy chứng nhận công tác của mình.

Tôi đầu suy nghĩ được nhiều, vội vàng theo hắn đến căn nhà hỗn tạp dơ bẩn kia, khi tôi nhận ra có gì đó không bình thường, hắn đã nhào tới.....

Đầu thuốc lá đang cháy kia giống như đầu lưỡi của ma quỷ, liếm láp ra vết thương màu đỏ tươi trên ngực tôi, trong lúc giây giụa, tàn thuốc nóng bỏng rơi trên tay tôi tạo ra một vết thương.

Giống như người đàn ông kia đe dọa, nếu nói chuyện này ra, tôi đang mười lăm tuổi sẽ vĩnh viễn không còn mặt mũi với thế giới này, tôi không dám tới quán bar, cũng không dám tới đồn cảnh sát báo án, thậm chí không dám đi bệnh viện. Vết thương bắt đầu nhiễm trùng thối rữa, tôi chỉ có thể bất chấp khó khăn hỏi mượn tiền của bạn học để mua loại thuốc rẻ nhất bôi lên, nhiều lần đau đến sắp chết, tôi cắn xương ngón tay liều mạng gọi ba mới trụ nổi.....

Theo thời gian tôi dần dần lớn lên, khuôn mặt tôi càng ngày càng động lòng người, nhưng trong xiềng xích gông cùm sỉ nhục, tôi hèn nhát tránh né tất cả ánh mắt nhiệt tình, cho đến năm thứ hai đại học thì gặp được Nhạc Xuyên.

Anh cao lớn đẹp trai, gia cảnh bình thường nhưng việc học ưu dị, đã từng nhận được giải vô địch Judo trẻ tuổi của thành phố.

Thế công của anh vô cùng mãnh liệt, tôi từ lúc bắt đầu trốn tránh, đến dần dần bị anh hấp dẫn, cuối cùng lại còn là lo sợ nghi hoặc lo lắng.

Không ngờ trong một trận đấu Judo thanh niên cấp tỉnh, anh đột nhiên giơ cúp vô địch xông tới chỗ ngồi của tôi, lớn tiếng nói trước mặt toàn bộ khán giả: “Tân Nghiên, làm bạn gái anh, anh sẽ yêu em cả đời!”

Tôi đón nhận anh trong tiếng hô liên tiếp, tiếng vỗ tay cùng ánh mắt ghen tỵ thèm thuồng, ngọt ngào mà lại lo lắng đón nhận anh, nhưng dấu vết trước ngực lại càng làm cho tôi hoảng sợ không chịu nổi một ngày.

Tinh thần hoảng hốt, có một ngày lại để cho Tạ Vũ Nam phát hiện bí mật của tôi.

Ngày đó lúc tắm trong phòng tắm ở ký túc xá, không hiểu sao lại quên đóng cửa, bị Tạ Vũ Nam vào đi nhà xí nhìn thấy, cô ấy kinh ngạc không thốt nên lời.

Lúc ấy tôi còn thấy rất may mắn, may mắn vì người đi vào là Tạ Vũ Nam chứ không phải người khác, tôi dè dặt quá lâu, dưới ánh mắt đau lòng thương tiếc của cô ấy đã nói hết mọi chuyện ra.

Tôi nhớ được, lúc ấy, cô ấy và tôi ôm đầu mà khóc.

Nhưng không bao lâu sau, cô ấy dùng giọng điệu sợ hãi, hận không thể chết đi mà nói cho tôi biết: “Tân Nghiên, thật xin lỗi, hôm đó mình uống say, chuyện kia, Nhạc Xuyên biết rồi, thật xin lỗi, thật sự mình không cố ý....”

Ngày đó là tiệc sinh nhật hai mươi tuổi của cô ấy, đúng hôm ấy tôi lại nhận được một chương trình do Phạm Kiệt tổ chức, thù lao cao hơn bất cứ lần nào trước đây, thật sự tôi không bỏ được, bèn dặn dò Nhạc Xuyên nhất định phải chăm sóc Tạ Vũ Nam thật tốt giúp tôi, bởi vì tôi biết từ lượng của cô ấy không tốt, lại đặc biệt thích cay mạnh.

Có lẽ là sau khi tiệc rượu kết thúc, lúc Nhạc Xuyên đưa Tạ Vũ Nam trở về túc xá, cô ấy “không cẩn thận” nói ra bí mật không thể nói ra của tôi cho Nhạc Xuyên biết.

Tôi bị bệnh một tuần lễ, phát sốt nôn mửa cả người vô lực, Nhạc Xuyên không hề tới thăm tôi.

Sau khi khỏi bệnh lại ngây ngô dại dột qua một tuần lễ nữa, lời nói của Nhạc Xuyên hoàn toàn đẩy tôi vào hầm băng: “Thật xin lỗi, Tân Nghiên, anh không thể tiếp tục cùng em nữa.”

Tôi chưa từng oán hận Tạ Vũ Nam, tôi cảm thấy đây là số mệnh của tôi, tôi không trốn thoát, nhưng Tạ Vũ Nam lại bắt đầu có ý xa cách tôi, tôi cho rằng đó là do cô ấy thẹn trong lòng, nhưng không ngờ chưa tới nửa năm sau, bọn họ lại sóng vai nhau đi trên sân trường, trở thành một đôi.

Hơn nữa, khi hai chúng tôi học hết năm hai, Nhạc Xuyên tốt nghiệp, Tạ Vũ Nam lại nghỉ học kết hôn với anh.

Từ đó, tôi hoàn toàn xóa “dễ dàng tha thứ” với “tha thứ” khỏi từ điển sống của mình.

Dưới ánh mặt trời tháng sáu cực nóng, tôi không thể kiềm chế được cả người run rẩy, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng.

Úc An Thừa phát hiện tôi có gì đó không đúng, nghiêng mặt sang lo lắng nhìn tôi, lại vỗ vỗ bàn tay đang nắm chặt tay anh của tôi, làm một thủ thế “Sao vậy?”

Tôi giống như bị điện giật buông anh ra, vô thức rút tay ôm trước ngực, bước nhanh về phía trước.

Anh kéo tôi, không yên tâm biến thành lo lắng: “Em đi đâu?”

Cả người tôi chấn động muốn hét anh ra, đột nhiên anh tăng lực tay, một tay khác làm một thủ thế rất kiên quyết: “Về nhà!”

Bên kia tài xế cũng xuống xe, tôi biết rõ không thể trốn thoát, chỉ có thể co rúm lại chui vào trong xe, nhưng là liều mạng co về phía cửa xe, cố gắng duy trì khoảng cách thật lớn với anh.

Buồng xe chật hẹp, cảm giác anh gần trong gang tấc khiến tôi run càng dữ dội.

Anh có chút nóng nảy, lấy máy tính cầm tay rồi lại giống như không biết nên viết cái gì, chỉ lặp đi lặp lại thủ thế “Thả lỏng” với tôi.

Anh càng như vậy, tôi càng không thể thả lỏng.

Tôi tham lam muốn dựa vào vai anh mà khóc một trận thoải thích, hoặc là để cho anh dịu dàng an ủi sống lưng tôi, nhưng càng ngày hèn mọn nhất gan trong tôi lại như ao đầm điên cuồng cắn nuốt tôi... Tôi rơi vào cảm giác vô lực tuyệt vọng.

Càng giấy dựa, tốc độ chìm ngập cũng càng nhanh.

Anh ở trên cao, nhưng nhất định tôi chỉ có thể giãy giụa trong bùn lầy kinh khủng.

Trước khi bị bịt miệng mũi hít thở không thông mà chết, tôi phải dùng hơi sức cuối cùng tự cứu mình ra.

Trở lại nhà nhỏ, mùi thơm thức ăn buổi trưa vẫn chưa hoàn toàn tản đi, tôi lấy máy tính cầm tay, nhắm hai mắt lại hung hăng viết mấy chữ: “Úc An Thừa, thả em đi.”

Anh nhìn chằm chằm mấy chữ kia, cũng nặng nề hạ bút: “Em vẫn thích cậu ta?”

Lần đầu tiên lúc chúng tôi gặp mặt, anh chỉ thấy Tạ Vũ Nam, chuyện hôm nay, hơn nữa anh có thể đọc hiểu sơ sơ lời Tạ Vũ Nam, chắc chắn anh đã nhạy cảm nhận ra quan hệ giữa chúng rồi.

Tôi lại bắt đầu phát run, cầm bút nhưng làm thế nào cũng không viết xuống được, không thể làm gì khác hơn là dằn lòng nhìn thẳng về phía anh:

“Em, không thích bất kỳ ai!”

Úc An Thừa chăm chú nhìn mặt của tôi, trong con ngươi yên tĩnh sâu thẳm mơ hồ có ánh sáng chói chạy toán loạn, giống như một đốm lửa đang từ từ thiêu đốt rừng rậm.

Tôi cuống quýt tránh ánh mắt của anh, chỉ sợ một chút lửa bắn ra cũng đủ để khiến cho của tôi phân tán.

Bỗng nhiên anh rất đột ngột, hình như là cực kỳ yên tâm thở ra một hơi, cúi đầu viết một câu mà tôi không ngờ được:

“Tân Nghiên, em có thấy ô khóa bà nội cho anh không?”

Tôi như kẻ trộm bị tóm được, sợ đến nỗi ngay cả hèn nhất bị ỏi đều quên, chỉ biết lác đác:

“Không thấy.”

Anh vẫn bình tĩnh như cũ: “Lần trước lúc sắp xếp lại di vật của bà nội, tôi để A Tú cất vào phòng chứa đồ đi, nhưng lúc anh đi tìm lại, đã không có.”

Tôi vô cùng chột dạ: “Nếu đã quyết định vất đi, tại sao còn muốn tìm lại?”

“Bởi vì, anh hối hận.”

Tôi khần trương tới mức tay đầy mồ hôi, nhưng lại thực sự muốn biết: “Hối hận cái gì?”

Anh viết không chút nghĩ ngợi, giống như những lời đó anh đã sớm muốn nói cho tôi biết:

“Anh không thích cưỡng cầu, nếu như nhất định không chiếm được hoặc là nhất định sẽ mất đi, như vậy, từ lúc mới bắt đầu anh sẽ lựa chọn buông tha, ví dụ như, em.”

Tìm tôi như muốn nhảy ra, nhìn anh, mất đi năng lực phản ứng.

Anh rất kiên nhẫn viết: “Ngay từ đầu anh cho rằng, anh vĩnh viễn không thể nào đến gần em... Em giống như một con con nhím, lúc bước bình thì một bước cũng không nhường, lúc khiến người khác tổn thương thì không hề lưu tình, cho nên, trực giác anh bảo kháng cự em. Nhưng dần dần anh mới phát hiện, thật ra thì, em nói mấy lời nói làm đau lòng người chỉ là cách duy nhất để em tự bảo mình, em hoàn toàn không thật sự đi tổn thương người khác, hơn nữa, cho dù khổ thế nào, khó khăn cỡ nào, bị thương hại nhường nào, em cũng sẽ không từ bỏ hi vọng sống. Anh chưa từng thấy người nào tràn đầy ý chí chiến đấu giống như em, em sống không hề dễ dàng hơn bất kỳ ai, nhưng lại dũng cảm và kiên cường hơn bất kỳ người nào.”

Anh giống như nhớ tới chuyện gì xa xôi, trên mặt hiện lên nụ cười hơi say mê: “Anh còn nhớ lần đầu tiên lúc nhìn thấy em, mặc dù rất khó đến gần, nhưng nhìn từ xa, em khỏe mạnh như thế, sức sống bừng bừng như thế, anh thật hy vọng, vĩnh viễn đều có thể nhìn thấy bộ dáng xinh đẹp kia của em.”

Nước mắt chảy loang lổ trên mặt, tôi chỉ có thể cắn chặt xương ngón tay để chống đỡ mình.

Anh vẫn còn viết, chưa bao giờ anh viết nhiều lời như vậy: “Anh kháng cự em là bởi anh không chịu được khiếm khuyết của mình bị lộ trước mặt em, nhưng dần dần anh mới phát hiện, thật ra thì từ lúc bắt đầu, tất cả kháng cự cũng chỉ là phí công.”

Anh lại gần, lau nước mắt trên mặt tôi, để cho tôi có thể thấy rõ chữ anh viết:

“Tân Nghiên, anh biết anh không được trọn vẹn, nhưng anh muốn cố gắng hết sức để cho em một mái nhà hoàn chỉnh, em có thể thử yêu anh hay không?”

Câu nói sau cùng kia, anh không viết mà là dùng thủ ngữ từ từ diễn đạt cho tôi xem: “Anh yêu em.”

Hàng đê bảo vệ cuối cùng trong lòng bỗng chốc bị phá tan, tôi cảm thấy mình như bị thủy triều gào thét xông tới ném ra đầu sóng, lại nặng nề bị kéo vào vực sâu bóng tối.

Tôi không có cách nào ngăn cản tấn công mãnh liệt như vậy, trong cảm giác trời đất mù mịt như hôn mê, tôi nghe thấy sụp đổ, thét chói tai:

“Không —— em không xứng —— em không có tư cách yêu ai, cũng không có tư cách được ai yêu!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: CHƯƠNG 24

Edit: Thích Cháo Trắng

Úc An Thừa không thấy rõ tôi đang nói gì, nhưng vẫn lập tức xông lên ôm lấy cả người đã run rẩy xiêu vẹo chỉ chực đổ xuống của tôi, khẽ vuốt ve trên lưng tôi hết lần này đến lần khác.

Tôi hoảng hốt hi vọng có thể lập tức chết luôn trong vòng ôm này đi, nhưng lại rất tỉnh táo, cho dù chết một vạn lần, tôi cũng không thể nào khoét hết được dấu ấn si nhục trên ngực.

Để có thể tiếp tục sống, tôi đã từng làm rất nhiều chuyện mất dạy, tôi nhẹ nhàng tiếp nhận tất cả những món quà từ thiện trao tặng hoặc bỏ thí để có thể tiếp tục kéo dài chút hơi tàn, nhưng chỉ duy nhất lần này, đối mặt với anh, tôi cảm thấy xấu hổ như thể bản thân đang rách nát, lỏa thể (không mặc gì).

Bảo tôi làm sao đối mặt với tình yêu của anh!

Trong lúc tôi bùng bùng sức sống vênh vào tự đắc, cũng chỉ yên lặng ở một bên, lúc tôi bị tổn thương sâu sắc, chỉ nhớ đến an nguy của tôi, lúc tôi xấu hổ đối mặt với chuyện cuối cùng thì bí mật cũng bị phơi bày hoàn toàn thì lại nói ra tình yêu vẫn luôn giấu kín của mình.

Mà lại còn hèn mọn như vậy.

“Anh hiểu rõ mình không trọn vẹn, nhưng mà, anh muốn tận lực cố gắng cho em một mái nhà hoàn chỉnh, em có thể thử yêu anh hay không?”

Tôi làm gì có tư cách thừa nhận tình yêu như vậy! Nếu như ở lại bên cạnh anh, tôi chỉ khiến cho cuộc sống của anh vậy bản vì tôi mà thôi!

Tôi luống cuống và tuyệt vọng cắn chặt xương ngón tay, nước mắt khổ sở mặn chát mang theo đau đớn từ ngón tay chảy vào trong miệng.

Úc An Thừa dùng sức kéo tay tôi ra khỏi miệng, ra hiệu thủ ngữ có chút biến hình vì hốt hoảng: “Không nên tự làm mình tổn thương! Thật xin lỗi, là anh không tốt, anh vẫn không đối xử tốt với em!”

Tôi dùng sức lắc đầu: “Tôi không xứng, tôi không xứng với tình yêu của anh! Ở trước mặt anh tôi chỉ cảm thấy xấu hổ, tôi không có cách nào đối mặt với anh nữa, để cho tôi giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng đi, anh thả tôi ra đi ——”

Úc An Thừa nhìn thấy tôi mấp máy môi liên tục, mê mang không hiểu, không thể không cảm máy tính cảm tay lên: “Anh nhìn không hiểu, em nói chậm một chút có được hay không?”

Tôi bụm mặt kêu lên: “Tôi yêu anh, tôi là cái gì mà dám yêu anh như vậy!”

Anh không nghe được, chỉ là ôm lấy tôi... Tôi chưa bao giờ biết anh lại có sức lực lớn như thế, giống như có thể xây nên một bức tường vì tôi, giúp tôi ngăn trở tất cả tổn thương, đau đớn, công kích và hành hạ ở bên ngoài.

Tôi tham lam hít thở mùi hương của anh, ghi tạc trong lòng tiết tấu mỗi một lần anh vỗ nhẹ trên sống lưng tôi.

Những gì anh cho, tôi đều cẩn thận quý trọng, giống như rượu được niêm phong cất vào kho, mỗi lần chỉ lấy ra nhấp một ngụm nhỏ, sưởi ấm cuộc sống sau này của tôi, như vậy cũng đủ rồi.

Ngoài ra, tôi không nên có thêm bất kỳ lòng tham nào nữa.

Đến lúc ngẩng đầu lên từ trong ngực anh, tôi đã có thể tạo cho mình vẻ tỉnh táo mà lạnh nhạt:

“Cảm ơn anh, nhưng, tôi đã định sẽ không yêu bất kỳ ai nữa.”

Tôi sử dụng chút sức lực mà vất vả lắm mới tích góp được để giẫy giụa ra khỏi ngực của anh, vừa định đi vượt qua anh, lại bị anh túm chặt lấy tay.

Anh dùng thủ ngữ, từng cái khoa tay múa chân đều rất kiên quyết: “Anh có thể đợi, anh đã từng nghĩ để em đi vô số lần, nhưng lần này, anh tuyệt đối không buông em ra.”

Tôi không biết đêm hôm ấy, rốt cuộc mình có ngủ hay không, chỉ là không ngừng nhìn thấy gương mặt mỉm cười của ba.

Tôi chảy nước mắt, hết lần này đến lần khác nói với ba: “Ba, cảm ơn người đã để cho con gặp được anh ấy.”

Ngày thứ hai tỉnh lại, hai mắt vừa đau vừa xót, nhìn đồng hồ thấy giờ làm việc đã qua lâu rồi, tôi vội vàng mở cửa thư phòng muốn vào phòng tắm rửa mặt, lại thấy dưới khe cửa nhét một tờ giấy.

Thiếu chút nữa đã đạp lên nó, tôi vội vàng nhặt lên.

Là hình vẽ phác họa lưu loát, vẽ một cô gái đang ngủ, tóc dài tán mát trên gương mặt, mi tâm còn hơi nhú.

Bên cạnh là một hàng chữ: “Em ngủ không được ngon lắm, anh bảo trợ lý Đông giúp em xin nghỉ làm nửa ngày.”

Vành mắt của tôi bắt gặp nóng lên, đây rõ ràng là anh vẽ đáng vẽ tôi ngủ tối hôm qua, vậy thì làm sao anh có thể ngủ ngon đây?

Rửa mặt xong tôi đi đến bên bàn ăn, trên bàn đã chuẩn bị chu đáo một bàn trứng muối, dưới mâm chèn một tờ giấy, phía trên vẽ một thôn nhỏ non xanh nước biếc, bên cạnh có một hàng chữ: “Đến thôn nhỏ ở Tô Bắc mua trứng vịt, màu xanh lá cây không ô nhiễm.”

Tôi cười một tiếng, nước mắt lập tức rơi.

Ăn xong điểm tâm tôi không muốn một mình ở lại căn nhà nhỏ không có việc gì làm, nên lại ngồi xe buýt đi tới trường học.

Mới vừa mở cửa phòng làm việc ra, một nữ đồng nghiệp cùng tuổi gần gũi với tôi nhất liền hô to gọi nhỏ: “Ai nha chồng của Tân Nghiên thật là lãng mạn nha, hôm nay là ngày đặc biệt gì đó đúng không!”

Trên bàn tôi đặt một bó hoa hồng đỏ nở rộ, phải chừng trên trăm đóa, những cánh hồng mượt như nhung còn đọng những giọt nước, kiểu điểm ướt át.

Tôi cố gắng trấn tĩnh: “Cách làm cũ như vậy, lãng mạn cái gì đây.”

“Không phải không phải, cô xem đi!”

Tôi nhìn theo tay cô bạn chỉ thì thấy giấy bọc bên ngoài, lại là một bức tranh màu sắc sặc sỡ! Trên đó vẽ một cô gái đang nhảy múa, váy dài màu trắng linh động tung bay, bối cảnh chính là lầu nhỏ bên ngoài đình viện.

Rõ ràng đây chính là thời điểm chúng tôi mới vừa kết hôn không lâu, vào trước khi cái đêm mưa gió sấm chớp đó xảy ra, là cảnh tượng tôi khiêu vũ trong sân.

Ngay cả nữ đồng nghiệp cứng nhắc nhất phòng cũng phải chặc chặc cảm thán: “Vừa nhìn đã biết là vẽ Tân Nghiên rồi, chồng em thật là dụng tâm đối với em.”

Trời ạ, vẽ đẹp như vậy, nhất định tốn rất nhiều tâm huyết, thế nhưng anh lại dùng bức tranh đó để bọc bó hoa!

Tôi không bình tĩnh được nữa, muốn nhanh chóng tháo giấy bọc ra, chạm vào mặt giấy mới thở phào nhẹ nhõm cũng may, chỉ là một bản in thôi, bản gốc vẫn còn giữ.

Tiếp theo, học sinh và đồng nghiệp ở văn phòng ra ra vào vào, đều vô tình nhìn thấy rồi kinh ngạc than thở không dứt về niềm hạnh phúc của tôi.

Đầu óc tôi choáng váng giữa hương hoa hồng thơm ngào ngạt và những lời cảm khái của đồng nghiệp, hình như mình thật sự chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới.

Sự náo nhiệt khác thường và tiếng nói líu ríu trong phòng làm việc chỉ kết thúc sau khi hiệu trưởng bước vào.

Hiệu trưởng nhờ mọi người giúp một chuyện, khu công nghệ cao của chính phủ muốn mở một hạng mục du lịch to lớn ở một thôn cổ bên hồ, hợp tác với một tập đoàn khách sạn nghỉ dưỡng của Mỹ, ngày mai tập đoàn này sẽ phái một đội nhân lực tới khảo sát thực địa, lại đúng lúc khu công nghệ cao đang tổ chức hội chợ giao dịch quốc tế, phiên dịch viên của chính phủ không đủ, vốn định hỏi mượn một giáo viên của trường chúng ta, ai ngờ hôm nay cô ấy đột nhiên bị bệnh phải vào bệnh viện cấp cứu, nên trong số mọi người có ai tình nguyện đi không.

Mặc dù thôn trang kia cách trung tâm thành phố S chỉ nửa giờ đồng hồ đi đường, nhưng vừa nghe nói cần đi một tuần lễ, hơn nữa còn phải ở lại bên ngoài, mấy nữ giáo viên đã kết hôn lập tức nói trong nhà còn có con nhỏ không ai chăm sóc, lại đúng lúc bạn trai đang sống ở nơi khác của một nữ giáo viên không lớn tuổi hơn tôi bao nhiêu trở về, người rảnh rỗi chỉ còn dư lại mình tôi.

Huống chi thời tiết nóng như vậy, tất cả mọi người đều không muốn leo núi vượt sông cùng đoàn khảo sát.

Tôi chần chừ một chút, ở nơi này lý lịch của tôi là kém nhất, cuối cùng đoán chừng cũng trốn không thoát, chẳng bằng sáng khoái nhận một chút.

Quan trọng nhất là, tôi cũng cần ở một mình điều chỉnh lại tâm trạng, ở bên cạnh anh, tôi thật sự không nắm chắc còn có thể không chế được tình cảm của mình hay không.

Tôi chủ động đứng dậy: “Tôi đi cho.”

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, có người nhân cơ hội nói nói thêm vào: “Đúng vậy, người trẻ tuổi nên rèn luyện một chút!”

Cuối cùng hoà hợp êm thấm đến lúc tan việc, tôi thu dọn đồ đạc xong đứng lên, khối màu đỏ to lớn kia lại đập vào mắt, tôi không khỏi dừng lại, đưa tay vuốt ve cánh hoa hồng

Anh tặng hoa hồng cho tôi, mỗi một đóa đều đầy đặn tròn mềm không tỳ vết, thật giống như một đoạn cuộc sống đẹp đẽ hoàn mỹ.

Thế nhưng chính sự hoàn mỹ như này, lại là thứ mà tôi vĩnh viễn không thể tiếp nhận được.

Toàn bộ gai nhọn trên cành hoa đã bị bỏ đi sạch sẽ, nhưng tôi lại như bị gai đâm nhanh chóng thu tay về.

Đang muốn ra khỏi phòng làm việc thì chuông điện thoại di động reo báo tin nhắn đến, là Úc An Thừa.

“Tan làm chưa?”

Tôi thở dài vì nhịp tim vội vã tăng nhanh của mình: “Ừ.”

Anh lập tức trả lời: “Anh ở dưới lầu chờ em.”

Chính vào lúc học sinh tan lớp đang đi tới phòng ăn, tôi nhìn xuyên qua một đám nữ sinh lăm lăm lết ngẩn ngại không dám tiến lên nhìn anh, trông thấy anh ăn mặc sáng khoai nhàn nhã, mới cắt tóc, trẻ trung như sinh viên đại học.

Mấy nữ sinh tụm lại một chỗ nhỏ giọng mur rò bí mật chuyện gì, đột nhiên một nữ sinh cao gầy xinh đẹp ngẩng đầu bước thẳng tới trước mặt anh, nhét một tờ giấy vào trong tay anh: “Này, anh chàng đẹp trai, đây là số túc xá cùng số điện thoại của tôi, có thể kết bạn hay không?”

Anh không kịp ứng phó, không giải thích được nhìn tờ giấy trong tay một chút, chỉ là tốt tính cười cười.

Bên này hăng hái nhiệt tình, một người nữ sinh kêu lên: “Vừa rồi không phải cậu nói cậu dám hôn anh ấy sao?”

Cô gái cao gầy kia thật đúng là không phải đèn đã cạn dầu, lại cười hi hi nhìn Úc An Thừa nói: “Anh chàng đẹp trai, để cho tôi hôn một cái được không? Tối nay tôi thuộc về anh!”

Úc An Thừa giữ nụ cười ôn hòa trước sau như một, bên cạnh là một đám nữ sinh hưng phấn hơn: “Hôn đi! Hôn đi!”

Tôi chạy lên đẩy Úc An Thừa ra: “Còn cười! Người ta đều muốn ăn tươi nuốt sống anh đó!”

Anh không hiểu rõ, nhưng vẫn lập tức thu hồi nụ cười, vẻ mặt vô tội nhìn tôi.

Nữ sinh kia quả nhiên chẳng biết xấu hổ là gì, vẫn còn tiếp tục trêu đùa: “Anh chàng đẹp trai, thế nào nha?”

Đây là cái loại oai phong không đứng đắn gì chứ! Đứng trước mặt người giám sát mà học sinh lại dám công khai đùa giỡn con trai nhà lành!

Tôi đầu đầu nhúc nhúc, “Các em học ở ban nào, đây là đáng về mà một học sinh nên có sao!”

Họ xì mũi coi thường: “Cô à, yếu điệu thực nam, cô gái hảo cầu, rất bình thường mà.”

Tôi tức giận đến không lựa lời nói: “Người đàn ông của cô giáo mà các cô cũng dám nghĩ đến! Định làm phản hả!”

Họ không chút nào nhượng bộ: “Cô giáo à, nói chuyện phải có chứng cứ đó..., là người đàn ông của cô thì hãy làm cho anh ấy ngoan ngoãn hôn cô một cái, bằng không cũng không cần cản trở em theo đuổi tình yêu đích thực nha.”

Lúc này làm sao tôi có thể bảo anh hôn tôi được!

Trong lòng thật sự là một trăm cái không cam tâm, dầu gì tôi cũng đường đường là một cô giáo, lại bị cô gái nhỏ năm nhất kia bắt nạt thành như vậy, mà sức lực để bắt lại tôi cũng không có, bảo tôi sau này làm sao có thể ra oai ở cái trường này đây!

Đang cần rằng nghiêng lợi phát điên ở bên trong. Úc An Thừa nhẹ nhàng nắm bả vai của tôi, vô cùng tự nhiên, hôn một cái lên trán tôi, lại cầm lấy cái túi xách của tôi, dắt tôi đến bên cạnh xe, mở cửa xe ra cho tôi.

Họ cũng nín thở, cho đến khi xe khởi động, tôi mới nghe được tiếng thét chói tai không thể tin được của bọn họ.

Tuy Úc An Thừa không nghe được, nhưng vẫn cảm thấy có cái gì không đúng, dùng thủ ngữ hỏi tôi: “Thế nào?”

Tôi lắc đầu một cái, tức giận còn chưa tan: “Một đám nữ sinh điên khủng!”

Anh cười cười, nắm tay của tôi, ý bảo không muốn tôi tức giận.

Tôi lập tức tránh né rút tay ra: “Cám ơn hoa của anh, quá quý giá, về sau không cần làm như vậy nữa.”

“Em không thích sao?”

Tôi tận lực làm ra vẻ vô cùng tỉnh táo: “Gây ra sự chấn động hơi lớn ở văn phòng.”

Ai ngờ anh không để ý chút nào: “Bọn họ sẽ quen nhanh thôi.”

Tôi cảm thấy kinh hãi: “Úc An Thừa, anh còn định như thế nào nữa?”

Xe ngừng lại, anh không trả lời, xuống xe mở cửa xe ra cho tôi, dẫn tôi đến cửa một căn nhà nhỏ sạch sẽ mát mẻ.

Tôi mê muội đứng lại, anh dẫn tôi đi vào, mặt đất lát gạch màu xanh, kết cấu căn nhà nhỏ gồm hai tầng bằng gỗ, còn lưu lại chút đồ trang trí cổ xưa.

“Đây là ‘Nhị’, em thấy thế nào?”

Tôi há miệng sững sốt thật lâu mới phản ứng được, chính là lần tôi nói đùa với anh sẽ mở một quán ăn của riêng mình.

Cái ‘Nhị’ kia, chỉ là tôi tạm thời bịa chuyện, sao anh lại có thể tin là thật được!

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 25

Edit: TranGemy

Anh có vẻ đã suy tính rất kỹ càng: “Anh nghĩ qua rồi, mỗi ngày chỉ làm hai bàn, mỗi bàn chỉ dành cho hai người, mà nhất định phải là vợ chồng hoặc tình nhân, em xem thế được không?”

Tôi chỉ biết lắc đầu bừa, ai ngờ anh đã sớm có chuẩn bị rồi: “Bây giờ nhìn còn chưa ra sao, chúng ta mời một nhà thiết kế giỏi về thiết kế lại toàn bộ, nhất định sẽ không kém nhà hàng kia chút nào!”

Tôi chỉ biết dở khóc dở cười, bảo anh: “Em chỉ tùy tiện nói ra thôi mà!”

Thế nhưng anh lại rất nghiêm túc: “Có ý tưởng thì phải làm chứ, ngay từ đầu anh đã thấy chủ ý này không tệ rồi!”

Anh còn chia sẻ kế hoạch với tôi một cách rất nghiêm túc: “Em mua sắm đồ đạc, phí thuê nhà thiết kế và trang trí, dùng tiền tiết kiệm của anh, chắc là đủ.”

Tôi kinh hãi hỏi lại: “Dùng tiền tiết kiệm của anh?”

Anh có chút xấu hổ nói: “Trợ lý Đông nói tiền lương của anh với tiền thưởng cũng không có động tới, đề nghị có thể để đầu tư vào cái gì đó, anh cảm thấy ý tưởng đó của em không tệ, giao cho em xử lý được không?”

Tôi thật sự nói không nên lời nữa rồi: “Em? Tiền lương của anh, sao lại giao cho em chứ?”

Anh nói như thể đây là chuyện rất hợp tình hợp lý: “Trong một gia đình, dù sao cũng phải có người quản lý tiền bạc chứ! Bình thường mọi người không phải đều như vậy sao?”

Tôi cảm giác như bị bóp nghẹt, ngực ứ lên một búng máu, không thể nhổ ra mà chỉ có thể nuốt xuống.

Tôi cố trấn định lại bộ dạng run rẩy của mình: “Úc An Thừa, xin anh đấy, anh đừng đối xử với em tốt như vậy.”

Anh gần như hung hăng ra dấu tay: “Anh muốn em được hạnh phúc!”

Tôi cắn răng nhắm hai mắt lại: “Úc An Thừa, đề cho em xin nghỉ phép được không?”

Anh nhìn tôi ra dấu tay, rõ ràng dừng lại một chút.

Tôi không do dự, trực tiếp lấy máy tính cầm tay viết: “Trường học của bọn em muốn điều một người đi nghiên cứu hợp tác dịch thuật, bắt đầu từ ngày mai, tầm một tuần hoặc lâu hơn, ở luôn tại địa phương, có được không?”

Tôi cảm thấy ánh mắt anh nhanh chóng tới đi, nhưng vẫn làm dấu thủ ngữ: “Được.”

Chúng tôi không trở về biệt thự Úc gia ăn tối, mà cùng nhau ra ngoài ăn, sau đó Úc An Thừa đưa tôi tới một nhà hát nhỏ xem một đoàn múa hiện đại của Đài Loan biểu diễn, lúc ra về cũng chính là thời điểm cuộc sống về đêm cuối tuần bắt đầu, nên xe cộ trên đường cũng đông đúc hơn so với ban ngày.

Một đoạn đường đầy các quán bar, thực sự là tắc đến không thể di chuyển được.

Đèn màu nhấp nháy đủ loại ánh sáng chiếu vào, theo bản năng tôi nhìn ra ngoài cửa xe, chợt cổ họng như bị bóp nghẹt lại.

Quán bar kia! Thế nhưng lại là quán bar kia! Mặc dù đã gần mười năm trôi qua, nhưng ngoài cửa vẫn là biển hiệu có biểu tượng chim ưng với đôi mắt sắc bén, tôi vĩnh viễn sẽ không thể quên được!

Điều càng làm cho hô hấp của tôi như muốn dừng lại là một hình ảnh màu xanh lục đột ngột xuất hiện, một người đàn ông bị đuổi ra ngoài qua cánh cửa nhỏ hẹp, gầy gò ốm yếu, trên cằm còn có một chòm râu dê!

Tôi không dám để mình kêu lên thành tiếng, thân thể bất giác co rúm lại, run rẩy đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hai hàm răng đánh vào nhau canh cách.

Úc An Thừa lập tức vuốt trán tôi: “Sao vậy?”

Không biết có phải là ảo giác hay không, tôi có cảm giác như bóng ma kia hình như đang đi gần đến xe của chúng tôi, tôi như có thể cảm nhận được bàn tay hằn thò qua cửa xe, đưa về phía trước ngực tôi.

Tôi “A” một tiếng rồi nhào tới ngực Úc An Thừa, ngón tay co rút đến trắng bệch túm chặt lấy ngực áo mình.

Dường như Úc An Thừa cảm giác được điều gì, cả người cũng tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, qua một lúc lâu sau mới đặt tay lên vai tôi, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trở lại ngôi nhà nhỏ, tôi lao đảo đi vào thư phòng, vừa bước qua cửa lập tức “rầm” một tiếng đóng cửa phòng lại.

Vài tiếng gõ cửa có chút lo lắng vang lên, Úc An Thừa đã bị tôi nhốt ở ngoài cửa.

Tay chân tôi xụi lơ, tinh thần hoảng hốt, chỉ biết lớn tiếng nói vọng ra ngoài: “Em rất khỏe, anh đừng quan tâm tới em, đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Tôi hét lên vài lần, mà tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục vang lên, hơn nữa còn ngày càng nhanh.

Tôi không làm sao có thể khống chế được sự run rẩy của bản thân mình, ôm đầu chỉ muốn ở một mình.

Tiếng gõ cửa ngừng lại, một lát sau, một mảnh giấy được nhét qua khe cửa.

Tôi cố gắng bình tĩnh lại đi tới, trên đó viết: “Em có khỏe không?????????”

Dòng chữ viết vội vàng rất ẩu, còn có vô số dấu chấm hỏi kèm theo phía sau, xem ra anh đang thật sự rất lo lắng.

Lúc này, đột nhiên tôi mới ý thức được, căn bản anh không nghe được những lời tôi vừa nói!

Sự lo lắng làm giảm bớt cảm giác sợ hãi, tôi vội vàng mở cửa ra.

Úc An Thừa đang cầm máy tính cầm tay ngồi bên khung cửa, cảm giác được cửa vừa mở ra, anh gần như nhảy lên.

Anh cẩn thận quan sát sắc mặt tôi, bàn tay viết thật nhanh không kịp dừng lại trên máy vi tính: “Đừng khóa cửa, được không, anh không nghe thấy, cũng không biết em ở bên trong thế nào!”

Mũi tôi dội lại cảm giác đau xót: “Thật xin lỗi.”

Anh lắc đầu, ôm tôi ngồi xuống trên ghế salon, vén những sợi tóc tán loạn của tôi ra sau tai.

“Anh ở đây cùng em được không?”

Tôi cắn môi: “Không cần.”

Anh hơi chần chừ, có chút lưỡng lự hạ bút viết: “Chúng ta đi gặp bác sĩ tâm lý nhé?”

Tôi từ chối theo bản năng: “Không!”

Tôi tuyệt đối, tuyệt đối không muốn vạch trần vết sẹo xấu xí của mình trước mặt anh lần nữa, nơi đó sẽ lại lộ ra lớp thịt thối rữa nhầy nhựa máu đen, lại làm tôi đau đến không cách nào có thể nhìn được!

Anh vẫn không thỏa hiệp, thử tiếp tục dò xét cẩn thận từng li từng tý: “Em làm vậy là đang tự hành hạ chính mình, sẽ rất đau khổ, dẫu sao vẫn phải từ từ thoát khỏi sự ám ảnh đó.”

Tôi hèn nhát không ngừng co lại, lui về phía sau: “Không cần, em không cần!”

Anh dùng lực khoa tay múa chân: “Anh sẽ đối mặt cùng em!”

Tôi hét âm lên: “Không ——”

Làm sao có thể để cho người mình quan tâm nhất cùng chịu đựng nỗi sợ hãi trải qua sự bần thiêu không thể chịu đựng được như thế. Không, nếu như vậy thì hãy để cho tôi chết đi!

Anh cũng bắt đầu trở nên luống cuống, lại không dám nói gì, chỉ có thể cẩn thận dựa sát lại gần tôi, vờn tay ra rồi lại chần chừ không dám đụng đến tôi.

Tôi quên ra dấu tay, cũng không cảm thấy tính xách tay, từ trên ghế salon nhảy xuống cả lăm lăm bầm lầy bàu: “Anh đi nghỉ ngơi đi, ngày mai em đi công tác rồi, còn phải dọn dẹp hành lý, dọn dẹp hành lý”

Tôi luống cuống mãi mới tìm được cái vali nặng nề, tôi không để ý kéo khóa kéo xuống, tay chân không còn sức lực, vali “rầm” một tiếng trượt xuống mặt đất, đồ bên trong rơi lộn xộn ra ngoài, rải đầy trên mặt đất.

Một vật nhỏ sáng bóng rơi xuống ngay trước mặt tôi, lập tức tôi tỉnh táo lại trong nháy mắt, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Cứ coi như vừa rồi anh không nhìn thấy vật kia, Úc An Thừa cũng có thể nhìn thấy rõ, bộ quần áo hôm anh và tôi cùng đi xem múa ba – lê kia.

Tại sao tôi lại có thể quên được chứ!

Lần trước vốn cho rằng sẽ nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng lại thực không đành lòng, mới nhét hai thứ đồ này vào vali muốn để lại cho mình một kỷ niệm, sau đó lại quên mất không lấy ra.

Xấu hổ tới cực điểm, tôi hận không thể tự mình chui vào vali rồi kéo khóa lại, cũng không cần đi ra ngoài nữa luôn.

Úc An Thừa như bị điểm huyết đứng im không nhúc nhích, đột nhiên ngừng đầu nhìn tôi như không thể tin được, bỗng dưng trong mắt anh tràn ra một ánh hào quang tươi đẹp, trông mắt đen càng ngày càng sáng, bỗng giống như trời đất sau mùa mưa kéo dài, chợt trở nên sáng tươi rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Tôi thì lại càng cảm thấy mình thấp kém hơn nữa, liều mạng muốn tránh khỏi ánh mắt sáng ngời của anh, thế nhưng một lần nữa làm thế nào cũng không thể tránh được, anh không chút do dự đi về phía tôi, ôm sát tôi vào lồng ngực của anh.

Tôi dùng nỗ lực cuối cùng cố gắng chống lại, tay cuộn lại trước ngực.

Anh ôm chặt lấy vai tôi, để cho tôi nhìn thẳng vào anh, trong mắt anh tràn đầy sự mừng rỡ và khích lệ: “Chúng ta có thể!”

Nước mắt nóng hổi lăn ra, tôi nức nở cầu khẩn anh: “Đề cho em ở một mình đi, Úc An Thừa, đề cho em ở một mình đi!”

Anh nhìn không rõ khẩu hình miệng tôi đang nói gì, gấp đến độ ngón tay co lại gấp gấp bám chặt vào vai tôi.

Dưới chân mềm nhũn, tôi ngã ngồi xuống đất.

Nước mắt không ngừng rơi xuống, tôi nắm lấy cổ họng, vô lực nhìn anh: “Chỗ này của em, không thờ được.”

Rốt cuộc Úc An Thừa cũng hiểu rõ ý của tôi, ngay lập tức trên mặt tràn ngập lo âu và đau lòng.

Tôi khóc đến một hơi cũng thờ không nổi: “Đề cho tôi đi chết đi ——”

Chợt anh ôm ghì tôi vào trong ngực, giống như ôm lấy một đứa bé, không ngừng vỗ nhẹ sau lưng tôi, không biết đã qua bao nhiêu lâu, cho đến khi hô hấp của tôi dần dần ổn định lại.

Sau đó, anh giúp tôi lau khô nước mắt trên mặt, ra dấu tay một cách kiên định với tôi: “Không sao, hãy để mọi chuyện từ từ, chúng ta nhất định có thể!”

Anh sẽ chờ em, cho dù bao lâu đi chăng nữa, anh cũng sẽ chờ em!”

Ngày hôm sau, Úc An Thừa đề tài xế trực tiếp đưa tôi đến tận thôn kia, nơi này cũng ở cạnh hồ, nhưng so với vườn trà của Úc gia thì còn kém xa.

Tài xế giúp tôi lấy vali xuống, lại đưa cho tôi một cái túi lớn căng phồng được buộc kín lại: “Phu nhân, đây là đồ Úc thiếu gia chuẩn bị cho cô.”

Tôi đến phòng khách sạn mới mở túi ra, bên trong còn có mấy cái túi lớn nhỏ, trên mỗi túi đều dán một mảnh giấy nhỏ.

Tôi mở một cái túi bên ngoài vẽ hình mấy con muỗi, bên trong chính là nhang muỗi và thuốc bôi nếu bị côn trùng cắn.

Túi bên ngoài có hình cái bắp chân có một vết thương nhỏ chảy máu, bên trong có chứa băng keo cá nhân.

Bên trong cái túi có vẽ hình chữ thập đỏ, tất cả đều là các loại thuốc men, từ thuốc cảm cho tới thuốc tiêu chảy, thuốc đau dạ dày, đều có đủ cả.

Một cái túi lớn nhất bên trên đề một hàng chữ: “Thức ăn ngon có thể giúp người ta hạnh phúc hơn.”

Bên trong có chứa rất nhiều đồ ăn vặt.

Tôi đã không còn nhớ rõ, sau khi ba qua đời, còn có ai mua đồ ăn vặt cho tôi không nữa, như thế từ đó trở đi, tôi không còn là cô gái nhỏ cần ai đó yêu thương nữa.

Tôi ngồi xếp bằng trên giường, ngắm người nhìn những túi đồ lớn nhỏ kia.

Ở cùng phòng với tôi còn có một phiên dịch viên khác nữa, cũng là một cô gái trẻ tuổi, tò mò lại gần nhìn một chút, “Oa” một tiếng kêu lên: “Mẹ cô chuẩn bị cho à?”

Tôi bật thốt lên: “Không, là chồng tôi.”

Cô nàng kia khoa trương làm bộ dạng té xỉu.

Tôi không thể nhịn được bật cười.

Thật là kỳ diệu, khi tôi nhắc đến anh, dừng cảm nói với người khác về quan hệ thân mật của chúng tôi, mỗi phân tử không khí tràn vào buồng phổi như thấm đến tận tim, giống như tất cả đều ngập tràn đượm hương vậy.

Trong vài ngày này đi theo nhân viên khảo sát quanh thôn, tôi phát hiện có rất nhiều từ ngữ chuyên ngành mà tôi còn chưa hiểu hết, buổi tối còn phải mở máy tính lên tìm hiểu thêm, thời gian này trôi qua rất bận rộn nhưng cũng thật phong phú.

Buổi tối mỗi ngày, Úc An Thừa đều gửi tin nhắn hỏi han một chút về tình hình của tôi, có lẽ là vì đang cách xa nhau, ngược lại tôi cảm thấy tự tại hơn nhiều, có lúc còn nói giỡn với anh một chút.

Có một ngày, chủ yếu là đi dạo quanh hồ, sau khi ngồi thuyền chuẩn bị lên bờ, tiếp đãi chúng tôi lại là ông cậu họ quản lý vườn trà đã gặp hồi tuần trăng mật kia.

Khi nhìn thấy nhau cả hai chúng tôi đều rất ngạc nhiên, thì ra cậu họ cũng có dự định tham gia dự án này.

Sau khi chuyến khảo sát hôm ấy hoàn thành, cậu mời tôi và các nhân viên đi ăn, còn nhiệt tình đưa chúng tôi đến vườn trà, những người khác vui vẻ xem và tìm hiểu trà đạo, còn cậu với tôi ngồi ở phía sau nói chuyện phiếm.

Hình như nhìn thấy một con chó lớn trong sân, tôi nhìn quanh một cái rồi hỏi: “Đó là con chó Scotland sao?”

Cậu nghe vậy mới nói: “Nói đến con chó này, thật là đáng thương, ngày ngày vẫn chờ ba ba An Thừa đến đón nó, cái thằng này, ngày thường rất dễ mềm lòng, sao lại ra được cái quyết định ngoan cố này, nuôi con chó hơn mười năm, tình cảm cũng sâu nặng như vậy.”

Nói rồi lại nhìn tôi, thờ dãi một cách khoa trương: “Aida, ai bảo người này lại một lòng một dạ với vợ mình như vậy chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Có Quyền Giữ Im Lặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.